

فقر و تصوف، عشق و مستی

باد گلگون

یعنی

لیلا مجنوں

ترجمان تصوف

دائم اقبال دائم قادری

مقصود پبلشرز، فسٹ فلور سرور مارکیٹ، چوک اردو بازار لاہور

Marfat.com

Marfat.com

Marfat.com

نام کتاب	بادۂ گلگوں
مصنف	دائم اقبال دائم قادری
باہتمام	راجہ عبدالوحید قاسم
نظر ثانی	صاحبزادہ حسن اختر احسن
حسب فرمائش	صاحبزادہ شمیم اقبال شمیم، چودھری محمد صادق
نگران طباعت	محمد ریاض راجی (پنجند اکیڈمی لاہور)
سال اشاعت	جولائی 2005ء
قیمت	150/- روپے

ملنے کے پتے:

مقصود پبلشرز فسٹ فلور سرور مارکیٹ چوک اردو بازار، لاہور

دائم اقبال دائم اکیڈمی منڈی بہاء الدین

نوشاہی میوزک سنٹر، میونسپل مارکیٹ گوجر خان

پرنس میوزک سنٹر، چوک پنڈوری، راولپنڈی

عمران میوزک سنٹر، کہوٹہ

سمال بک سٹال، کمزشل مارکیٹ، دینہ

دیباچہ

از قلم جناب سائیں علی محمد صاحب عارف ربانی سکند جانی چک نزد ڈنگہ، گجرات

خدا دی خدائی نے جناب محمد مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وسلم دی ہدایتی اول تو یکے اخیر تک رہی ہیں۔ ایہہ دُنیا اک عجیب و غریب قدرت و انظارہ اے۔ اگر ایہہ یعنی ایس تخلق دی کتاب وادیل دیاں اکھیں کھول کے مطالعہ کیا جاوے تے اہدا کوئی بھی نقطہ حکمت دے نکتے توں خالی نہیں ایہہ سردایاں اکھیں تے دیوے باجھوں اپنے گھروں بھی راتیں کوئی شے نہیں دیکھ سکدیاں پر دل دیاں اکھیں بڑی دور تک جھات پاندیاں نے۔ ایہہ اکھیں تے اتنا ہی کر دیاں نے کہ شیشہ کپیا تے اپنا ہی منہ تک یا۔ اہہ بھی کسے ہوو ریشنی دی برکت نال۔ ایسے واسطے حضرت علامہ اقبال فرما گئے نے بے

ظاہر کی آنکھ سے نہ تماشا کرے کوئی ہو دیکھنا تو دیدہ دل واکرے کوئی

حضرت بوعلی قلندر پانی پتی نے وی ظاہر دی اکھ وائے نوں ایہو پتہ نوال لایائے کہ سہ

آنچہ تو در آئینہ بنی عیاں پیر اندر خشت بسیند جاوداں

ہُن ایہہ پتہ کرنا ئیں ایہہ دل دیاں اکھاں کوں روشن ہوندیاں نے تے کھڑے شہر وچوں ایس کم دے استاد ملدے نے اہے بارے سانوں حضرت مولانا رومؒ دا اک نازک جہا اشارہ ہی تیرا اے سہ

گر تو سنگِ خاراء مر مر شوی چوں بصاحب دل روی گوہر شوی

ہُن کوئی اوہلایاں شک تے نہیں رہ گیا۔ ایڈے وڈے مرد قلندر دی ایہہ بول کوئی گل رکھدی اے۔ بغیر مرشدِ کامل توں، اصلی درویش توں بغیر مرد فقیر توں ایہہ سودا نہیں لگدا سہ مولوی ہرگز نشد موہائے روم تا غلام شمس تبریزے نشد بس بھائی گل گئی۔ ہُن جس جس ایہہ سودا خریدناں ایں خرید لو۔ روحانیت دے شہر دیاں وایاں کولوں دل دیاں اکھیں روشن ہوندیاں نے

ایہ اتنی ہوش تے عقل تے علم باطن دے اسرار نہیں پاسکدے جدوں تک عشق نہ آوے تہل تک ہی ایہ عقل دے دیوے بدینے

جدوں حضرت عشق ہو ری پیرا پان تے پھر رومی جہیاں ہتیاں لوں بھی منج کے پارنا نا ہی پیندائے سے
عشق آمد عقل او آوارہ شد صحیح آمد شمع او بے چارہ شد

جہیاں تے کھیاں ہوناں ہی پیندائے۔ علامہ اقبال ہو ری دی اپنے روحانی سازدی ایوئے تے ایوای مٹرو جانڈے دسدے نے
ہ کیما پیدا کن از مشق گلے بوسہ زن بر آستانے کالے

جدوں ایس روحانی شفا خانے نفسیں دلداں اکھیاں بن جان تے فیہ معرفت دی راہ وی دسن لگ پیندی اے تے فقر دی کئی تے
ذوق تے سوز و گداز دے نظارے ظہور کر دینے۔ اکھاں دا سدھا و کھیاں تے دل دا زندہ ہوناں ہی اصلی فقر اے۔

ہ پیت فقراے بندگان آب و گل یک نگاہ راہ میں یک زندہ دل — اقبال

فیروزے وچوں سورج دسدائے قطرے وچوں سمندر، خار وچوں پھل پتھر وچوں موتی، ظلمات وچوں آجیات تے کفر وچوں ایمان تے
رات وچوں دن، پروانے وچوں شمع تے خاک وچوں نور بندے وچوں رب دی ذات سے

ہست معشوتے نہاں اندر دلت چشم اگر داری بیا بنائمت (اقبال)

میں کوئی ایہ نگاہ خوش اعتقادی واسطے نہیں کیتیاں تے ناں اپنی سوچ بوجھ تہاں واسطے میں تے ایس کتاب یعنی باوہ گلگول برت
لیلی مجنوں دے پڑھن دلیاں دے بھدے واسطے کیتیاں نے۔ کیونکہ ایہ کتاب ایسے روحانیت دے رنگ وچھرنگی ہوئی اے تے سے
نوشترن باشد کہ تیر دلبران گفتہ آید در حدیث دیگراں (ردم)

دے مصداق اے، ایس کتاب دے مصنف بناب ڈاکٹر صاحب دی طبیعی تے فطرتی حالت ہی ایو جہی اے کہ کوئی کتاب بھی لکھن تے اپنی
اند دی تار ہی دج دی اے۔ اپنے چتیاں کتاباں دی پنجابی بولی وچ لکھیاں نے ساریاں فارسی دیاں شاعران ہونیاں دے خیال نال لکھنیاں نے
تھوڑے تے معرفت دادیاں موہاں پیا مار دائے۔ ڈاکٹر صاحب ایو جہیاں، تو کھیاں کتاباں تہہ جے کیوں لکھی جانڈے نے آپ ایس روحانیت
دے شہر دے بن نالے تے اپنے پیارے پیر مرشد حضرت بابا اللہ میاں صاحب مستوار کو لوں فیضیاب نے ایویں شاعر ہی نہیں سے

شاعری ایں میت اسرار خداست رمزوں از شاعری ہاں سبداست (بوعلی)

ایس کتاب لوں دلداں اکھیاں نال پڑھن والے مجبوراً ایہ پکار اٹھن گے۔ ایں سعادت بزدل بازو نیت تہہ تانہ بخند خداے بخشندہ

میں ارج ادھی رات ویلے ایہ کچھ لکھیاے۔ فجری عید الفطر ۱۳۶۶ھ اے۔ ارج تریہ رمضان دی ہی ایہ کتب مصنف دے متعمق کیتی اے
تیں بھی کول ہی بیٹھیاں میں امید رکھناں کہ ایہ کتاب پنجاب دیں وچ اپنا دکھ رنگ کڈھے گی۔ خدائے پاک دی مہربانی نال زیادہ تعین
زیادہ مقبول ہووے۔ آمین۔

سائیں علی محمد جانی چک والا

انتساب

میں فقیر قادری اپنی یہ کتاب جناب فیض آباد غریب النواز بابو
 عبدالرشید صاحب خلیف الرشید قبلہ الحاج میاں فضل الہی صاحب دام
 اقبالہ پورہ پرائیمری سرکریل فیکٹری کچھری روڈ سیالکوٹ وڈھا کہ کے نام نامی سے
 منسوب کرتا ہوں۔ امید ہے کہ وہ اس ہدیہ انتساب کو اپنے ہادی و پیشوا
 جناب سید لال حسین شاہ صاحب کی تینیل قبول فرمائیں گے
 گر قبول افتد زہے عز و شرف

مصنف

”مہلی گل“

شعر نہیں! ایہ پتے پکیرے تیرے میرے گھروے!
 جُن جُن نال اکھیں چک ہونسا موتی خون جگروے!
 دائم اک اکارا مہیں، آہیں اک اکارا!!
 تیرے باجھ نہ کوئی تیری ساسا تھی یار پیارا!

دائم

حمدِ باری تم

<p>کے انت نہ پایا نہ پادنا میں ذوالجلال والا کرامہ تیرا ساقی باقیامت مخمور کردا کائنات محفل آدم جام تیرا شک شک یقین یقین تیرا کفر کفر اسلام اسلام تیرا خاکروب تیرا تا پیش تیرا نیل گول تیرا گلغام تیرا ہم آغوش جانی کملی پوش تیرا سہدات سہراز بہت م تیرا لامکان مکان مکیں ہادی عین دسیا پتہ مہتم تیرا نغمے سنے نے مست قلندر لال دے سارے نام تیرے کوئی نہیں نام تیرا حافظ شیرازی جامی بسطامی شمس معنوی روم حسام تیرا اوپر منبر ال گھنڈ نہ کھول لیول جلوہ دار تے چکیا عام تیرا کرے ندی بندراں گھٹ اگو اک اک عاشق تشنہ کام تیرا</p>	<p>تھے منزلاں فنی لبثوق دیاں عین شین تے قات کلام تیرا فرش عرش اُتے عرش فرش اُتے بے مثال کمال نظام تیرا تیری بیعت تجا نیدا بت خانہ بیت بیت اے بیت الحرام تیرا صبح تیری شام شام تیری روم روم تیرا شام شام تیرا مہیم درتیم امام اعظم جس تے سدا درود سلام تیرا بجز بکراں کیا جس خلق سیتی قطرے قطرے نوں دے پیغام تیرا دھرے نیرا جزا تے تاج گلی جوہر عرض جز کل اکرام تیرا دار عمر تمام خیام حوراں جلوہ دیکھیا عمر خیام تیرا غش قید منصور جنید کیتے بسے صدر وچہ ابراہیم تیرا ایسے خاک دی وچہ اندھیر نگری لائال ماردا ماہ تمام تیرا</p>
--	---

تیری گمنہ بعید مزید عقول حسد دل پارا سرار دا بام تیرا
ایہ تمام عالم اہتمام کر کر واکم انت ناکام غلام تیرا

۱۔ فنی لبثوق۔ قرآن شریف کی ہفت منازل کا پہلا پہلو حرف ہے۔ یعنی جہاں سے منزل شروع ہوتی ہے۔ پہلی منزل فاتحہ سے قات دوسری منزل مانہ سے قرا کی طرح تمام حروف مل کر فنی لبثوق بنتا ہے ۱۔ (مصنف)

قدرت دے نظارے

شہنشاہ دے شاہی نگارخانے قدرت روپ انوپ سجائے ہوئے نے
 تابریر جمال کمال دے تھیں شمس قمر عزیز شرمائے ہوئے نے
 چشم قلب داو کیئے لاجپتہ خط و خالدے خط بھی آئے ہوئے نے
 سانوں سبق قدیم استاد اکبر بکتب عشق دے بیٹھ پڑھائے ہوئے نے
 خونیاں کھیاں نے سرخوش لشکر گج و ج میدان چڑھائے ہوئے نے
 ساقی سخی سلطان مستان پرورد کوئی اوپرے ڈھونڈے ہوئے نے
 یہ قدرت پیارے بھرن لگیاں امجد دا ارشاد فرمائے ہوئے نے
 جنہاں عشق دی پرچی حدیث قدسی معنی عین قرآن دپائے ہوئے نے
 جنہاں ذات نول وچہ صفات جانا تہاں نیاں وچہ بن ملانے ہوئے نے
 رکھا بجات مظلومات اندر گوہر تھیراں وچہ ٹکائے ہوئے نے
 کسے مہر حجاب دی بڑی ستھے کسے تلک سدھور لگائے ہوئے نے
 بے پرواہ کوئی مست الت پھر دے کسے در و شور چائے ہوئے نے
 کوئی دھپہ پیتاں پئے دین بانگاں اگناں مندیریں مل کھڑکائے ہوئے نے
 اک بول مٹھا شربت گھول دیندے اگناں حلاں منہ سجائے ہوئے نے
 بن کے پیر کوئی لٹ مرید کھان جھگے اپنے کسے ٹٹائے ہوئے نے
 کسے نیکیاں دے پائے ہار گل سپہ کے پاپے بھار اٹھائے ہوئے نے
 کوئی منبریں و عظ تقریر کردے کسے عقل تے ہوش گوائے ہوئے نے

گنت گنزا نقاب آثار کے تے دیوے نور حضور بگائے ہوئے نے
 گزرگاہ ساڈے بادشاہ دی لے تے راہ دیوہ پوچھائے ہوئے نے
 موتی جھاراں درو دیوار حکمگ رحمت نور دے پھل برائے ہوئے نے
 ازلی قاری سخیل معانیانڈے حوت حوت اتے نیچے لائے ہوئے نے
 شاندار شانے فکر حق دے تھیں گیسو قلم عرفی سلجھائے ہوئے نے
 ڈھول ڈھال کے تے ڈھول مار رنڈال ناہنگھنک ڈھال نچائے ہوئے نے
 پیش خاک ملاکھاں پاکبازاں سر سجریاں وچہ بھجکائے ہوئے نے
 انا خیز دی مارتیاں نول سرتے لعنتی ٹوکرے چائے ہوئے نے
 صاحب عرشے فرش تے لاڈیرانگ رنگ درو پھائے ہوئے نے
 کسے تاج محل تے جنگلاں وچہ بستر بوریے کسے جھائے ہوئے نے
 لے کسے نول موڑ مہار یا ہی جن جھولیوں کسے کھڑائے ہوئے نے
 تاج پن کوئی تخت نشین ہوئے اگناں انگ بھوت رمائے ہوئے نے
 کسے وچہ ماتم سینہ چاک کیتا کسے عیش دے ساز دجائے ہوئے نے
 اک عمل کر دے حوت حوت اتے اگناں طوطیاں وانگ بچائے ہوئے نے
 کدھرے بل ہی جھکدی گلاں اتے کدھرے خزاں چن جھائے ہوئے نے
 کوئی وچہ عدالتاں حکم کر دے سولی سارتے کوئی لٹکائے ہوئے نے
 کسے مہر پار دی شمع بالی کسے ظلم تندور تپائے ہوئے نے

آپ اپنی پئی ہوئی ساریاں نوں آپوا اپنے کاج رچائے ہوئے نے
اللہ وایاں دے بڑے پارہ داکم جنہاں میں دیا چلائے ہوئے نے

مناجات بدرگاہِ مجیب الدعوات

ایں کوڑ مکان فنا اندرین کل بھی نہیں تے اج بھی نہیں
چلے کتیاں مالکائین خالی کوئی نازخرا سچ دھج بھی نہیں
اپنے کرم تھیں کریں معات مینوں عرضاں کرن مالک کچج بھی نہیں
دینا دین اندر تیرے باجھ کوئی پردا بندے داسکد کج بھی نہیں
جے میں وچہ گناہ مشہور ہو یا تیرے فضل تہیا کدھر دج بھی نہیں
اللہ پاک تے باجھ بھول عربی کسے دم دی رکھنی لج بھی نہیں

میرے پاپ نہ صبا جا کریں ننگے کوئی میں درگاہ کجج بھی نہیں
تھالی روزے نماز زکوٰۃ کولوں کیتا کے شریعت دا جج بھی نہیں
تلاں میں زندگی دا کوئی قدر جاتا سنی موت دے شہزادی کجج بھی نہیں
کوئیں روڑ تھپر دوالاں دایاں تھیں میرے ہتھ عرفان دا جج بھی نہیں
تیرا کھانا تیاں حکم تیرا ایذا ہو کوئی داغ تے نجج بھی نہیں
ایاں منہ کالا لیکے بڑے تیرے میرے جہیا کوئی ہو رہ نلج بھی نہیں

نعت مختار کوین سرکارِ اعظم صلی اللہ علیہ وسلم

ادنی خادم اے روح الامین جسد العنق آمنہ دا اوہ امین عربی
سا دا دین ایمان قرآن کعبہ کعبے والے دا ماہی مبین عربی
رکھدے دل دے آئینے دیوچہ عاشق کشور ذات ذالین امین عربی
سر سٹ بیٹھے نصحائے عالم بولیا آپ دی شہد شیرین عربی
گویا بولدائے آپ رب سائیں جردوں بولدائے شاہ دین عربی
بستر فرش اتے میراں عرش اتے عرش فرش دی نھاں لکھن عربی
نکے وڈے نول نشان انوان بخشی کیتے اک کہین مہین عربی

والی ادارت ہر دکھی مسکین دائے نبی رحمۃ اللعالمین عربی
اوہ کل تھیں نور حضور روشن تاج سدار ختم المرسلین عربی
مانا خاص سلطین حسین دائے خوش جمال حبیب حسین عربی
روم شام تے جام بسطام روشن ہند بندھ تے چین ماہین عربی
تاہیں پاک کتاب قرآن اندر لولے پیارے اللعالمین عربی
گنت کنزادی کان داکم اللہ بئیاں لے در شمسین عربی
برکت آپدے نور تھیں نور شہمہ جم جم پے دم دم زمزم میں عربی

قرب قاب تو سین تے ادا دنی اپنے پلکوپہ عرش برین عربی
عقل فکرتے ہوش بہوش اوتھے جتھے جاد جانی اے بن عربی

نبی ولی ملائکہ لاجتھے لامکان مکان مکین عربی
اشمس قمر رخسار تھیں ہوئے روشن خوشبو بھری اندیا سین عربی

لاذوال شاہی ماہ تابماہی خاتم حق نے نور نگین عربی
اول آخر ظاہر باطن مہیم منظر دائم طہ منزل سین عربی

يَا حَبِيبَ اللَّهِ يَا رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

کسلی پوش آقا نامدار تسی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ
بیٹھے لاکے راج دربار تسی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ
خفی جلی تمام اسرار تسی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ
اودھر عرش بریں تھیں پائی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ
کر دے دشمنال نال پائی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ
اول آخر حضور مختار تسی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ
بزم اویا دے افتخار تسی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ
غنوار شافی مددگار تسی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ

کائنات اندر تاجدار تسی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ
منظر حق دے میری سرکار تسی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ
ایہ صرزیں اُتے نور بار تسی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ
اگال بلدیاں کرد گلزار تسی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ
چادر آپنی دیو کھلار تسی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ
بارغ حق دی سد بہار تسی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ
کل مرسلاندے سردار تسی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ
دائم عاصیاں دے بخشہ تسی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ

شان چہار پارہ

شاہنشاہ دے شاہی دربار اندر اہل نظر و لدار منظور چارے
نوری شمع رسالت تے ہوسدے نور حق تھیں ہوئے بھر لور چارے
نابین پہنچدے چوہاندے رتہیاں نول عقل ہوش آدراک شور چارے

ابوبکر تے عمر عثمان حیدر اپر در حضور حضور چارے
چمکے بن محمد دانہ سینے گویا موندانے کوہ طہ چارے
پی کے ساتی ازل تھیں جام رحمت ہے لکھے موند سر چارے

سینے صاف انصاف دے پاک چشمے چار کوٹ اندر مشورہ چارے
چارے جم اکرام انعام والے یار است است نمود چارے

باقبال چارے باکمال چارے باوقیر چارے بادستور چارے
مخفی کنز انقیس در تقسیم جبرادائم اوسدے نور دا نور چارے

شان امین حضرت حسن و حسین علیہم السلام

اس حسن حسین بھیل دو جے شاہ حسین علیہ السلام سید
مائی فاطمہ دے نور العین سوہنے نبی پاکدے حسین اکرام سید
پڑھدے تے مدنیوں طرف کربل ذوالجہال والا کرام سید
توڑے حرص ہوں دے بت ہل صادق حافظ بیت الحرم سید
متی خزلل بیدادنا شاد کیتے نازک بال معصوم کلام سید
دے کے سیں تے لکھدے وچہ سینے اللہ پاکدے پاک کلام سید
دیگے امت مرحوم نول مارنعرہ اللہ نبی دا خاص پیغام سید
لکھے عشق دی دار دیدار پایا دیکھ زلف و لیل دی لام سید
خاص الخاص سوہنے خاص عام کارن لبض عام سید فیض عام سید
توڑے توڑے نول مہر شفا کر گئے عالی مرتبہ عالی تمام سید

مرحبا امیر فقیر سید پیر پیشوا ولی امام سید
دونویں دیر نے بدر منیر روشن زندہ باد خمید اسلام سید
دکھ دردیاں تپدیاں تھلاں اندر پی گئے پور شہادت جہاں سید
دگ گئے سحراب وچہ خون دریا بے آبتے بے طعام سید
چڑھ کے نیرے می نوک بھی بے کر دے تانے پاک احترم سید
صبح شام فریاد فریاد اچھی فخر صبح صادق پہنچے شام سید
جلوہ بار دیدار الوہیت ہن تاج بخت اداوم سید
کر گئے پار پیرا کپڑا توچوں یکے رب رسول دنام سید
پاکے خیر داپیر بنا گئے نے اندر کربلا دار اسلام سید
صبر عشق دی ختم کتاب کہ کے لکھ گئے دائم والسلام سید

مدح سرکار غوث الاعظم قدس سرہ العزیز

سید پیر عبد القادر جیلانی حسنی اتے حسینی سلطان میراں
زندہ باد بغداد و باغ نوری باغ فقر دے زبے باغبان میراں
لکھ کر دم دادان حیاں کر کے وچہ مردیاندے جان پان میراں

قطب عالم غوثاں کد پیشوا غوث اعظم محی الدین حسین ذیشان میراں
لطفوں چوراں نول قطب بنان میراں بنے دیکھدیاں بھریاں لان میراں
صاحب راز شہباز پہوا کر کے آن نان اندر عرش جان میراں

سوسالہ کے دل جگان مٹتے جاگ لان میر خواجگان میراں
 بھائیوں لوح تھیں وہ طوفان بھلے کشتی پار کھڑے کشتی بان میراں
 الوصلح دے تخت جگر صلح صالحین دے فخر عیان میراں
 ساتی مست الست قلندرانے بادے رازنیا زبان میراں
 یازدان مکان مکان سندے لامکان مکان مکان میراں
 مہلی عاشق معشوق نے صوفیانے اللہ دایانے مان تان میراں
 دینے سبیل تحریر تقدیر میراں دینگیہ میراں پاسبان میراں
 گل پیرانے پیر سبحان اللہ غوث پاک محبوب سبحان میراں

والی دین دوان دے دین والے صدر محترم فقر دیوان میراں
 علی مشکل کشا دے گل مٹھے کرن مشکال سب آسان میراں
 اویانے کرام آرام پا دن جام نام انعام و زمان میراں
 بقیر اطلب الطمینان باون لا تحفت مہریدی فرمان میراں
 حرم دین ایمان قرآن سندے تے بکیانڈے دارالامان میراں
 دیدالو معیہ دی عید رحمت موجاں مار دے بحر فیضان میراں
 کرامات درجات دی حدناہیں ذات سپہ صفات علین میراں
 دائم ماہ تمام دوام روشن معرفت دالے آسان میراں

باراں امام

نور محمد طحانی نجفی مرتضائی شانناں اچیاں شیر یزدان دیاں
 صابریہ شہبیر امام تیجے رسیاں ادھیاں سمجی جوان دیاں
 بحر درویشین العابدین سید رمزاں کھویاں عشق عرفان دیاں
 بعض صادق سرکار امام چھویوں دن بارشاں صدق ایمان دیاں
 سن لئی نقار رضا موسیٰ جھلکاں مہر تاباں ہسربان دیاں
 محمد تقی ذی شان امام دستویں میراں گندے حق بستان دیاں

حضرت حسن امام دوم دے دھال سدا رہن رازدان دیاں
 ہر شے وار کے کھیاں کیتیاں تے جس دین ایمان قرآن دیاں
 پنجویں عالی مقام امام باقر آساں ہن شاہی خاندان دیاں
 سوئی کاظم جناب امام ستویں موجاں توبو بحر فیضان دیاں
 شاہ تقی جناب کتاب حکمت ناہیں طاقتاں شرح بیان دیاں
 حسن عسکری شاہ عساکراں دے لیاں بازیں عشق میدان دیاں

مکاں مومناں دے سینے پکیاں نے ہادی محمدی آخر زمان دیاں
 پنجتن پاک تے چوداں معصوم دائم خاص زینتاں دو جہان دیاں

اولیائے کرام

تھے طالبانِ صداقتاں عاشقانِ نزلِ معرفت سے جاہِ پلاہادی
 ازلی نورِ حضورِ داخنی جلی استداہادی انتہاہادی
 حضرت ابو سعیدؓ نے غوثِ اعظمؒ پیر پیرانہ سے مشکل کشا ہادی
 شاہ عثمانؒ ہارونی کاشانی افضلؒ جامیؒ اتے غزالیؒ صفاہادی
 پیر سحر معین الدین خواجہ گنج بخش داتا دربار ہادی
 بختیار کاکیؒ قطب الدین خواجہ دہلی شہر ٹیچے تھنڈے لاہادی
 شرف الدین بوعلی دی گلی اندر بیٹھے ہوئے کسی بسترے پاہادی
 شیخ احمد مجدد الف ثانیؒ مرشد لاثانی ناصحہ ہادی
 کامل عارف احوال سلطان باہو ہو ہو دی دھوم چھاہادی
 خواجہ شمس سیال شریف لالے اک نگہ تھیں دین بنا ہادی
 میاں شیر محمد صاحب شہر قنبری شہر قریب روضہ بے ریاہادی
 پیرے شاہ قلندر اے کھڑی اندر دھڑی والے بھر بڈا ہادی
 بابا شاہ دیوان سبحان اللہ درد مند عاشق باوت ہادی

رکھیا علی سرتاج ولایتاں دا مصطفیٰ ختم الانبیاء ہادی
 دُرِ فقر نبوت دی کان وچوں بختے آپ محبوبِ خدا ہادی
 بنے حسن بھریؒ شاہ منصورؒ تھنوں تے جنیدؒ شہلیؒ پیشوا ہادی
 بایزیدؒ عطارؒ تے شاہ شمسؒ حضرت رومؒ روحی راہنما ہادی
 بو حنیفؒ شافعیؒ مالکؒ اتے حنبلؒ منزلِ نعمت اندر پڑھیا ہادی
 شکر گنج فریدؒ مخدوم صابرؒ لٹاں ماروے ارض سما ہادی
 نظام الدینؒ محبوب الہی اعلیٰ فیض بارے صبح مسابادی
 میاں میرؒ میر فقیر طالب دیوے دلاندی اس پہنچا ہادی
 ابراہیم ادھمؒ تے پیر نوشہؒ دیوے قلب دے دین بچا ہادی
 شاہ دولہؒ گجرات پنجاب والے دگے فیض جھان دریا ہادی
 بابا شاہ گلابؒ رسول نگر ہی کرے عشق حضور عطا ہادی
 خواجہ حمیدؒ غریب النواز چشتیؒ شاہ مفیمؒ حجرے مرقا ہادی
 شرف شاہ پُران کھو بار والے سنے کھنٹی دھپہ بیچ وچھا ہادی

سے سید تھاد علی عرف بابا گلاب شاہ صاحب رسول نگر ضلع گوجرانوالہ۔ آپ ستوار فقیر گزرے ہی صفت کے دادا پیر میں سے حضرت میاں شیر محمد صاحب
 رحمۃ اللہ علیہ شہر قنور شریف اپنے زمانے کے بے مثال قطب تھے۔ قید سید حمید شاہ صاحب جلالپوری آپ خواجہ شمس سیالوی کے مرید تھے۔ ایک
 باکمال ہتی تھے۔ پیرے شاہ قلندر علاقہ کھڑی ریاست جموں میں تھے۔ جہاں مرید میاں محمد بخش صاحب عارف سیف الملوک کے صفت تھے۔ ببادشاہ صاحب
 مست و مجذوب ولی تھے۔ اچھی ذنات زبردستہ میں بوضع چک معمولی نزد چلیا نوالہ ہوتی تھی، آپ شرف شاہ صاحب سے فیض یاب تھے۔

اچھے صدقہ محمد و آلکھٹاں ہوں لکھاں گئے نے ملک بقا ہادی
گنبد خضریٰ دے تاج محل دالہ کھوئے رحمت دے دار الشفا ہادی

جنگوشاہ تے سخی سرکار حاکم رنگ رنگ دے کرم فرما ہادی
نوری ہلوئے حضور دے حُسن دے نے پاکباز شہید اولیا ہادی

مدح بابا صاحب

متھے مہر محراب گلاب شاہی محمد صالح داجانی جان بابا
زندہ دل دریا ہراں مار دائے راہ فقر دے شیر جوان بابا
وطن دیس پروار و سار کے ہو یا حق دے راہ روان بابا
گو نمل بار بھلا نیا نوچہ ڈیرا بیٹھا لا مکان مکان بابا
راجگان پے پس بھکان دے تے مست اپنے وچہ دھیان بابا
مُونہوں چپ تے لکھیوں نہر تھم تھم نخل و انگ جس لیا کچان بابا
بہر تے سچے قلندری تاج لہکی زنداں مشرباں وچہ سلطان بابا
بھلے وقت ساں ٹلے تے جا چڑھیا طیا گورو گلزار فیضان بابا

اندھیال دی پاک جناب پھول کال دی حضرت میاں خان بابا
پدے کجا گندیاں مندیاں دے مہر کرم سیتی مہراں بابا
درد سوز گداز نماز اندر محرم راز نسیاز عرفان بابا
دنیا چھوڑ خریدیا عشق ربی سر پیر تک صدق ایمان بابا
دو جی مٹھیک سٹھوڑی نے بییاں تے مٹھلا نوچہ گویا گلستان بابا
کھا کھا ٹھو کراں عقل بیکار لیتھے پردا پوش لے راز نہان بابا
مٹی پاک تے پاک پوشاک نوری عالی مرتبہ لے عالی شان بابا
داسو دسیا دھوم پنجاب سا لے میری قلم دالے نگہبان بابا

بہر حق دی بھری تفسیر سینے کردا نظر تھیں شرح بیان بابا !
ٹریا راہی پنجاب داعرب دے دالہ مشکلاں کسے آسان بابا

مصنف داسرماہ

آیا نظر جو جو دل دے وچہ شیشے پھر کے قلم تے جا بجا لکھیا
تختی فکر تے مکتب عشق اندر حرف حرف سوہنا دلربا لکھیا

جو کج کاتب قدرت نے لکھیا لے اسان وچہ جھولی یا پا لکھیا
بسے ناز تھیں گلاں دی وچہ خدمت گیا پہنچ بردوش صبا لکھیا

لے سید حاکم شاہ صاحب گیسو دماز چشتی دریا پال دالہ نزد ڈنگ بڑے صاحب کمال تھے۔

سرتے وصل علی و اناج روشن بیم تھے تے دال سجا لکھیا
 حُسنِ عشق گویا خود بخود اپنے حُسنِ عشق سدا ماہر لکھیا
 کمل پوش تے دست تفسیر یوسف فیہ شاہنامہ کر لکھیا
 ابراہیم ادھم بکال مہتی حال ست تے پنج دریا لکھیا
 نعتال کافیاں رنگ برنگ دوہڑے حن حن پندنا لکھیا
 کھلے دے بے اسرار نکات بھانویں مثل طفل نادال آباتا لکھیا
 جاگ دہری شب تاریک اندر اختراع چراغ جگا لکھیا

کیتا جویں ارشاد استاد اکبریم الف تے نال بلا لکھیا
 ادب کیش دلیریش ادیبِ فطرت شوقول تیسرے سلیم جگا لکھیا
 سوہنی گھڑی آہی صورت و بچہ سوہنی قصہ سوہنی داسوہنا لکھیا
 سستی ہیرتیاں تے شاہی منزل سطر سطر نول نیر وگا لکھیا
 شاہ شرف قلندر دی مثنوی دہندی ترجمہ نظم بنا لکھیا
 قلم پھڑیاں عقل دی دھوڑا دی جو کجھ لکھیا بوشس سودا لکھیا
 مرگ ابد تشاعران ناقماں نول ساز لایعتوت و جگا لکھیا

غم نول خوشی تے فرقت نول وصل لکھیا ٹبے ہوئے نول ناخدا لکھیا
 دھماں پیاں پنجا بے دیں گھر گھر دائم لا دے نال بقا لکھیا

میلی محبوبوں کے بارے

فضل شاہ اتے وارث شاہ وانگوں ڈٹھے بہت بلہ خیال تیرے
 تھلین تڑپوں ہو تیسرے سستی دل دے درد وچ ہیرتیاں تیرے
 سوہنی سنگ جھناں دیوچہ رٹھڑوں بندے عشق دے وانگ مہینول تیرے
 شاہی منزلوں منزلال طے ہون دیدے تھکے رتے بھال بھال تیرے
 بھلے قابیاں قال مقال کوڑے جاو ڈایا حایب حال تیرے
 پتھر ہون پانی جھول لنگھ جاناں پچھے پی ہوندی بل بل تیرے

بھیجے خط کئی عارفان سخندانال چرچے دائم اچ وانگ اقبال تیرے
 محرم ہون جیت بیت بیت اندھونی جگ تے بہت الماں تیرے
 کمل پوش کتاب سبحان اللہ گوہر سخن سچے لازوال تیرے
 مستوار قطار تاریاں دی شعر شعر روشن خط و نعل تیرے
 روشن بد مزہ تفسیر یوسف لکھے مصر کنعان جمال تیرے
 تامل سانڈیاں تڑپن و جہ اندھے نغمے چھیرے جہول قہال تیرے

اے لا بقا میں کمال صنعت ہے ایک تو یہ کہ فنا سے بقا ہے۔ دوسری صنعت میں "لا بقا" سے اقبال کی نود ہے یعنی ل۔ ا۔ ب۔ ق۔ ل۔
 یہ پانچ حرفت ہیں۔ ا لے پڑھو تو "لا بقا" سے اقبال بنتا ہے۔ یعنی دائم اقبال ۳۷ کتاب

عشق نارتیری اصل فطرت نودبات کنگال نقال تیرے
 لٹی کئی لٹیریاں طرز تیری اور کٹ لٹ لے جاہ و جلال تیرے
 لیلیٰ مجنوں را واقعہ لکھ جائیں شالہ رہن خیال بحال تیرے
 رُل کھان جھنگلیں تیں آویں مجنوں مارن بازیں مین غزال تیرے
 آسن لائیں نجد پہاڑ اُتے والی میم سے میم تے دال تیرے
 پوے گونج بستی کوستان صحرا پہنچن کو بج کر لٹ پتال تیرے
 اندر سبک لیلیٰ ہو جاٹک تیلی اکو رنگ نہناں سیال تیرے
 بچال ذائم لچ پال دے لے سماقی پیر کمال نال نال تیرے

تنگ طرح نول کریں عطا و سعادت جدت اختراع و چھال تیرے
 دن بین و کن بین قایلاں سے نینال مچھ موتی سخن لال تیرے
 کیوں نہ مجہد حقوق محفوظ رکھن را کھے سر تے عوث ابدال تیرے
 عربی حسن تے عشق دیو پیہ پر دے ہو دن اپنے جوش ابال تیرے
 بوہے لیلال سے بچ کھال رچھ بن کے غم دود منظور سوال تیرے
 مجنوں پو کھیں لیل لیل لیلیا لیلے سامنے شمع مثال تیرے
 جن عشق سے ڈھول تے زند شرب آس پاک پے پان بھل تیرے
 بے کے لکھ کتاب شہزاد خانے ہو دن جام حرام حلال تیرے

عربی آواز

کھاویں ٹھوکرال ویں بدیں کثرت وحد ذات تدم بھلائی ہوئی آ
 یوسف بادشاہ ماہ معانیان دے ہستی چاہ حردت کھپائی ہوئی آ
 کنت کز اے جو گیاں سپہ نخل سخن اقر ب دی مین و جانی ہوئی آ
 تاجدار کلی خاکی ہین جلی بڑی شہر تیرے کلی پانی ہوئی آ
 خشک زاہدا و کچھ ایما نداری رنداں کھڑی جھوک دہائی ہوئی آ
 خاکپوش مجاہداں فتح پانی انا انت وی ختم لڑائی ہوئی آ
 مجنوں اٹو دیاں مہیوں وہن دھاراں عقلمند خلعت کھچے لائی ہوئی آ
 نازک بدن شانہزادیا عرب دیا مشرق غرب تک مصوم دھائی ہوئی آ
 دائر محل نشین ہورات کھچلی لچ وجہ واسو لیلیا لیلیا ہوئی آ

جاگ جاگ مسافر دور دیا کیوں راہ تے سبج و پھانی ہوئی آ
 پاکے پیر لیل بنا گلشن آگ نفس فرود مچانی ہوئی آ
 دید باز کی ہو گیا دیدیاں نول دلبر زخوں نقاب اٹھائی ہوئی آ
 ہیرے سداں پاکے تم دیاں الف را بھنے شکل و رانی ہوئی آ
 اے جناب ہوا دے لگ آکھے سپد دوی دی ہر تے چانی ہوئی آ
 جمدے پے جا و چہ محراب ذاتی بانگ عشق بلال فرمائی ہوئی آ
 مے پتی آ مہفتبا مہفت شاید اج نینجانیدی گلی سبحانی ہوئی آ
 پتھر کھادناں تیری غذا شہری نال موزیاں دے آشنائی ہوئی آ
 او دیوانیاں و کچھ دیوانگی دی ہیدے واسطے حد مکانی ہوئی آ

مصنف دے ارادے

کفر دین تے شک یقین مندی ادا دے کے دھوڑا ادا دیئے
 خاطر عشق مجاز پرواز کر کے ڈیرے دشت حجاز لگا دیئے
 حسن عشق دے درس وچہ قہیں لیلی خاطر معرفت پڑھن بٹھا دیئے
 لیلی پڑھے مجنوں مجنوں پڑھے لیلی ذاتی قاعدہ حفظ کرا دیئے
 الحمد تھیں لے والناس تہی صوری صورت اپنی آپ دکھا دیئے
 زلف نگہ تے مٹ دوپہریلے اک رات اندھیر سی پا دیئے
 کئی تئیں دی رگ قیصال بجائے گھر میں لیلی دلفسدا کرا دیئے
 ہووے نجد پہاڑ نول وچہ طاری لیلی لیلی رباب وچا دیئے
 متعاشق پہاڑ دینال لاکے دھاراں متھیل خون دگا دیئے
 زاہد ہون شہید شرا بخلنے اکھیں پٹھے گھٹ پلا دیئے
 بن کے رچھ کمال دھمال پائیے خچرخ کے جگ نہا دیئے
 لیل لیل نہارہ اللیل لیلی لیلیے لیلیے دا شور مجا دیئے
 اکی الف دے روپنیے تائیں بندے بندیاں داغ مٹا دیئے
 عشق پاکدی ہین پوشاک ٹیے پاک خاک نے خاک پہنچا دیئے
 لیلی مجنوں دے عشق دا چھیر قصہ قصہ باطنی فیض ورتا دیئے

امر من کے مست قلندراں دے پڑے اندراں دے میں چا دیئے
 بول بول بول بولی دے گل شاخ است مہکا دیئے
 کے صورت دو صورتاں اک ہودن دوئی دودا کراک بنا دیئے
 پہلی سنی تھئی پہلی سنی تھئی تخت بخت تے تاج مجلا دیئے
 نین پاہ تھیں میل سیاہ سوہے شرم پاہ سیاہ دگا دیئے
 اک لگ جائے رعد دے بلال نول رور و اکھیوں مینہ برسا دیئے
 ذرا کھول کے تے نیم خواب چشماں نیم شب خورشید چمکا دیئے
 وحشی بن مجنوں بن بن وچہ پھرئیے عرب غرب سب صوم دھما دیئے
 دریا ردی خاک نول خاک ہو کے چم چم کے چم سکا دیئے
 ایسے جوش جنون دے بال بھانڑی سستی متاع جلا دیئے
 کتے نکدیاں گلی محبوبدی دے پیر چمچھے سبیس نوا دیئے
 کسے منہ کالا گلوچہ پارتنہ خیر گھن سلام دعا دیئے
 ٹھوٹھہ بھن کے درد دار تے آپے راز نیاز سمجھا دیئے
 کدی تمیم لگا ویئے الف اند الف تمیم وچہ کدی لگا دیئے
 کلی تاج محل اے بیت اللہ کلی زیرائے جگمگا دیئے

و نخبیں ہاتھ ہمندریں نخبہ من کے کئی وچہ پڑے ساتھ ملا دیئے

دلدا فتویٰ لے طبع منصور تائیں داکٹر دار انکار ٹا دیئے

عرب شریف

قسم الفتاویٰ مسیحیہ مقیم صدرت ہو کر ہو گیا نور یزدان عربوں
 علیٰ نبویؐ خلیل یعقوب آدم پایا چانناں ماہ کنعان عربوں
 سرتلے تے دکھ روان ہو یا اللہ والیوں واکاروان عربوں
 ایں بھیاں کفر تے شرک دیاں پڑھیاں جنت تھیں ابرہیمان عربوں
 رندال مشرباں مست قلندراں نے پایا لامکان مکان عربوں
 معرفت نہال عیاں ہوئی ماری ٹاٹ خورشید فیضان عربوں

سایہ عرب و اساری زمیں اُتے گزرن مجھ کے تے لہما عربوں
 مشرقین توڑی مغربین توڑی گھر گھر پہنچیا عربی قرآن عربوں
 برکت پاک حریمین کوین دیاں ہو یاں مشکلاں سب اسان عربوں
 جدول لیائے نشریت سرکار اعظم لدھی تلموں توحیدی کان عربوں
 سائل ہو کے لیائے جگ ساوے علم و فضل تے ادب عرفان عربوں
 الانسان ستري و انا سيرة اهل بنی انسان انسان عربوں

لگا سدا حیات دربار شاہی لکھاں پتہ نہیں تھی درجے پان عربوں
 واکم شرح نے جملن پتنگ بن کے عاشق کدی نہ نگہ پرتان عربوں

نبی علی داراج

نال نیکیاں بگم سرکار دنی تھیں عرب دیں تمام بھر پور ہو گیا
 عادل شیر خدا دی بے ربانی شیر بکری ملن دستور ہو گیا
 شاہ سے ہمارا قطار خٹن ہر دوکھی نوں سکھ ضرور ہو گیا
 بزم فقر دے مشکل کشا ساقی کا سہ پی ہر دلی محسوس ہو گیا
 کہہ رب داروخ پر نور اُتے راضی آپ تے آپ غفور ہو گیا
 شہر علم دے باب جناب عالی بو تراب خطاب مشہور ہو گیا
 لیکن مجتول دے حسن تے عشق سدا ایسے نور دے وچہ ظہور ہو گیا

اندر عمدہ خلافت علی مولا کوٹ کفر غرور دا پور ہو گیا
 شان مصطفائی شان کبریائی چرچا مرتضائی دور دور ہو گیا
 شمالی کوئی نہ تھی تھیں کدی پرتے ہر اک سائل دربار منظور ہو گیا
 پور ابوطالب ناخدا حمید لکھاں ڈبیاں دا پار پور ہو گیا
 علی منظر العجایب سمان اللہ منگتا گلی دا نصیب گنجد ہو گیا
 دوسے نور و نور سرکار سادھی جہرا ذاتی نور تھیں نور ہو گیا
 مویال دین اسلام دیا اندر سارا ویں وچہ سورج سرور ہو گیا

روشن نام فردوسی کے گنجوی کا چنان آوچہ شب دیچوہ ہونیا
شعر شعرا اندھا لکھ نشہ معنی حرف حرف مثال انگور ہونیا

قیس پر شہسوار ہم عمر آگن رقم و چہ تارخ مذکور ہونیا
سلی عین تجھرا ذات ربی سینہ ساز مجنوں سینا طور ہونیا

مجازی عشق

آگے باز نہ کدی پرواز کر نول جہان باز شہباز حقیقتاں دا
ہر ہر حرف صورت صورت اندر ذات معنی باعث عشق مجاز حقیقتاں دا
انھے و انگ ننگ لکھیال مار ز اہد بے عارفان ناز حقیقتاں دا
جھوٹہ لہندیال شاہ منصور کہیا شبلی و کچھ انداز حقیقتاں دا
عشق وستی دے پار جہاز ہونے ہوشوں پار مجاز حقیقتاں دا
جلی قلم تھیں نغنی نول جلی کردار وکی انشا پر داز حقیقتاں دا
دلم بزم مجاز وچہ آن بیٹھا سامی حق نواز حقیقتاں دا

ابجے بتاں دانام نشان نہیں سی سنبیل روحاں ساز حقیقتاں دا
کئے عقل تے نیڑیوں مک جاندا سفر دور داز حقیقتاں دا
مگر ٹھکرنے شور و نظیفیاں دے ہے مجاز مجاز حقیقتاں دا
مجنوں کو کیا جدوں انا لیلی یلی کھویا راز حقیقتاں دا
حسن خضر پکار دا بارستی رستہ عشق نماز حقیقتاں دا
دنیا دین تھیں بے نیاز عاشق پاکے راز نماز حقیقتاں دا
را تورات بندال سرتے چکے اندا بھر باخم شیراز حقیقتاں دا

رندانہ غزل

پانی فتح توحید شراب خلیفے مار دوی دا مار کے پی گیا میں
پونل رکھ کے ساتی دی معرفت داعین نشہ تار کے پی گیا میں
سرٹ کے مرٹ ڈانٹ سارا تھلے تائیں سنوار کے پی گیا میں
نگر ترڈر گورداب وچہ مرٹ کشتی خطر موت تار کے پی گیا میں
لال پری دے رخ گلغام آول دیرو تر م نول تار کے پی گیا میں

بندہ بھرے ہوئے نینال دے سرخ ساغر عقل ہوش دیا کے پی گیا میں
حام خاص دا اتار وپ اکونقل اصل دی ہمبیری پی کر دی
پاپ پی پی دی گوگ تھک پیاں پی پی ٹھی نہیں تریہ دی اک پھر بھی
قطرہ قطرہ شراب داوچہ شیتے بھر بکیراں دادم مار داسی!
آئی گھٹاتے توبہ دے ہونے توے مسجون تسی زور کے کھوہ تے

سے فردوسی اور نظامی گنجوی نے فارسی میں ایسی مجنوں نظم کی ہے۔

جگہ صبح صادق مست خواب غنچے ساز مباحثیں چن چن چھڑی
پھر باجک صراحی سر شہسارے مہنی لک کے کم نکاریاں دا
پڑھ کے منبر تے کیوں دشنام کرنا میں میرین دی تہوں کی پیر پٹی

اللہ حسین فضا اندر حین مینا سنگار کے پی گیا میں !
ڈھول کفر دانا را ایمان سستی اچھی بانہ لکار کے پی گیا میں
اے کھاں تیرا کوئی واعظا آبا حصہ بھرا تہوں ہار کے پی گیا میں
کے تو سے رہیں سجود کردا منہ کالا ای شیشہ تے دیکھ مورکھ
و ائم تک وچہ تک کے دارا تے انا الحق پکار کہی گیا میں

مصنف دی گل

دل سے تپوں میں ایان بھر کے خونی بچوال تھیں داغ دھوپنا
مئی کشت اندر لے دھتال فطرت فصل فصل باری بیج بو اپنا
بیکر مرگشا کسید انہیں ہوندا نہ ہو سو واری لے پر ہو اپنا
قاتل پوت پیا آوندار لہ ایے ہر ہتھال دپہ پکڑ کھلو اپنا

آپے پن سے اپنی جبین اُتے سخن پھلاں تھیں سہرا پرو اپنا
رج و غم تیرا بھجن سمجھ دالے رنج و غم اپنا سوگ سو اپنا
سُنے بے نیاز نہ سُنے پرتوں کرے ساز نیاز دا جو اپنا
و ائم لیلی تے مجنوں دے دپہ قصے گل بسم اللہ رونال رو اپنا

توہیں والی زمین دا خاک پوشا توہیں رسد سے عرش بریں ایں توں !
اک طہ کی لکھال کہ طود شہ دے تیرے جلو یوں اوہ حسین ایں توں !
کدی آتا آپ بھی دیکھ مجنوں لیلی وانگ خود محل نشین ایں توں !
سارے وقت قلندر گواہ داتم بادشاہ اندر دنیا دین ایں توں !

رباعی

عامر عربی دا حال

صبح و شام روشن خاں عام آتے فضل عام مدنی تاجدار اے
نبی عامر قبیلے میان آندا ہوا کریم کریم ستار دے

بڑے کبھے شریف دے مگر حتی عرب لیں اندلان مار دے
ہو کے دین اسلام دے ملے آپے نور چمکیا نبی محنت ار دے

عامر نام سردار وقار وال بھرا صدق تے مہر پیار داتے
 سارے عامری اوسدا امرن رعب دار والی اقتدار داتے
 مرد فرد ہمدرد پدرد عامر نامی شیر سخاوتی بار داتے
 عالم ناضل درویش دلش ممکن شوقوں نفل نماز گزار داتے
 بیابیشی اولاد نہ کوئی گھر وچہ ہو یا مٹہ پیلا بے قرار داتے
 اوہدے بھاہوئی دنیا دار قائل ایو حال بھائی دنیا دار داتے
 دن سچ محل مکان ویٹے ہلنے مال متاع کس کار داتے

معنی عامر دے کہے کہ باد چہڑا عامر نام سوہنا غم خوار داتے
 یا امیر یا امید یا شیخ عامر ہر اک ادب دیناں پکار داتے
 گویا آسرا ڈھانسانا تے تکیہ دکھی سکھی فقیر سردار داتے
 زلال مال محل مکان واقرا کی گھٹیوں ہوش دسار داتے
 ہو یا پیرا خیر جوان عالی سارے پیر فقیر حینتار داتے
 ہو گئی ریش سفید امید ایسے قیدی فکر دی قید و پھار داتے
 دم دم تو پدا گوشتہ نشین دالہ چیم چیم اکیوں مینہ ملہار داتے
 (سادن)

عامری کے وجہ تریاد

دل حاجیاں حج گزار عامر کے وجہ کو کے یا غفور اللہ
 حسدہ پاک رسول مقبول جہڑے تیرا نور اللہ تیرا نور اللہ
 حج بہاڑے بھج آیاں پرے کج سے کج مستور اللہ
 ہو دن تھلا ندیو چہ دریا جاری ہووے امر تھیں سوز سرور اللہ
 لکھ لکھ ہووے لکھ لکھ ہووے تیری حکمتوں لکھ نہ دور اللہ
 حج دہیہ میں میت حال عامر یا حتی و یوم حضور اللہ
 ہلے دل جلوہ ساہ ساہ کرے جوئی ساری پوی کوہ نور اللہ

صدقہ صفت حجاج دالاج رکھیں میرا کس سوال منظور اللہ
 کالے پتھر واسدقہ دہیل لال موتی اک فرزند دل بند ضرور اللہ
 بیاباش محضول بھاویں ہووے جنوں مینوں پھٹ گئے عقل شعور اللہ
 سکا لکھ لکھ مارا کرلی سادا تیرے فضل تھیں مقومہ اتگور اللہ
 رکھیں لکھ میرے میناں لکھ در زواراں لکھ تھیں سوز حضور اللہ
 دن چاہڑا حج دادن ہوہنا بھائی نگر دی شب دیدجور اللہ
 نہیں تے انا الحق والعرہ مارا چا بھید بھنساں بال مجبور اللہ

پڑے غیب آثار کے کھلی ہوئی اسے میرے سامنے روح منصور اللہ
 نو پور سینے فیض پور بخشیں دالہ پار ہووے پہلے پور اللہ

رمزاں

پایا اکبری سچ قلندر ال نے الف سیم دیاں جنڈیاں سچ گیاں
 جھڈکاں باطنی عالی ہر کار دیاں پتلے ظاہر دے پدے کج گیاں
 پرت سنگھاں بیٹھیاں بتخانے کھڑوں مکے دا کرن جو ج گیاں
 دائر رکھ دتا تیشہ پیش پوسٹ صومٹ دیکھ اپنی اکھیں سچ گیاں

آئی بے آواز آواز غیبوں ہر تے بھر دیاں بدلیاں کج گیاں
 ایہ کی ہو گیا کچھوں تے دیکھ لال منال لڑن مینانے دے بھج گیاں
 کسے اندرے ساز مضر اب رکھی تاراں دھند جو دیاں دج گیاں
 کئی حد اُحد واناں اُتے حدال ہک مستانوں لج گیاں

قیس دی پیدائش

ہو گئی عامر دی عرض منظور کجے ہو یا کرم رب ذوالجمال دے
 دانی دے تبارکاں متاد ہوئی پایا سچ خزائن مال دے
 کوئی اکھ دے پی زاد بچہ کوئی آکھدا یوسف دے نال دے
 ملی پاک رسول دی بانگ کنیں رہیا عشق بھی جہانیاں ڈال دے
 قیس نام سوہنا باب آب رکھیا مکا پنہ قیاس خیال دے
 کالے خمال بلال دے منہ کلمہ سیم تھے اتے سیم دال دے
 مادر پردی ہوئی مراد پوری قیس پور ہو یا پورے سال دے
 ایسے دانی داتیر شبیر چوہے ہتر اتاج رسول دی نال دے
 سال تیرے پایاں گھرن آندا جس چک اُچھا پتھے لال دے
 نالے چلدا اچال کمال سوہنی ڈگ پوسے تے پدا اٹھال دے
 ایہ قیس دائر مجتوں ہونامی رتی ذات لیلی ہیا جمال دے

سچ گنج نظامی ادی نظم شاہی پیر گنجوی گنج کمال دے
 ناپوں پن پڑھیا نوال پن پتر دہدہ ماہ تھیں شاہ جمال دے
 خوشیاں بریاں عامر تے عمر پھلی دیوا جگیا شرت اقبال دے
 نالہ نظر تھیں بچے کلنام بچہ حسن بے نظیر اس بال دے
 کر دے دید سعید دی عید سمٹھے چہرہ چمکدا بدر ہلال دے
 نور بار خزار سہیل سنی ایسا شش مانی بے مثال دے
 سر پیر تائیں سر پیر گویا خفی جلی قدرت لازوال دے
 پھوسے دانی داتیر جیوں رسم عربی عالی نعت دانی نیک فال دے
 اکدن چکھیا آپ دا دودھ جو ٹھہرایا قیس تہاں رتبہ حال دے
 چوتھے سال انی انی ابی ابی عربی ٹھہری بولدا اچال دے
 سچ نچ بچہ چکھیں پیر خیریں پیر پیر تے پیر سنبھال دے

شہنشاہِ قلندر دے دربار

سہرتے چمک جھونکا کا رخانہ عقل ہوش و سار کے لئے آواں
چھڑتالی تائیں مال حال سدا مال مال پکار کے لے آواں
تیرا مال قد مانوچہ سو سوار مجنوں سو سوار سیردار کے لئے آواں
دائے کفر ایمان داہو کا فر حسن عشق سنگار کے لئے آواں

شاہنشاہِ قلندر اکریں مدد ہمار فتح دہا ہمار کے لئے آواں
اپنے آپ دی سدا حیات تائیں اپنے آپ نول مال کے لئے آواں
لاکے نشے دے رکھنبا ادا ساقی عرش لیلی انا کے لئے آواں
لا امکان میں زند مکان تیرا اتوں تلے امار کے لئے آواں

سلی دی پیدائش

ماہِ رجب تے لیلۃ القدر آئی کہاں الری وقتِ سحر لیلے
دانی و کجہ آکھے مکی حسن دانی کرسی سو دانی پڑ شعور لیلے
پہلے بانگ تھیں پڑھی نماز زاہد متھا و کجہ محراب حضور لیلے
مخلص عشق شراب پلان کارن پھیلی حسدی ویل انگور لیلے
لکھیا تھی لبشوق کتب اندر ستاں منزلان پرہ مستور لیلے
سجدے ہو پے لکھاں نمازیں نول دید بازیا نوچہ شہود لیلے
مست نازدو عالم دانوں کر کے اللہ پھر بھی بے قصور لیلے
کالی رات حساب کتاب والی گویا روزے روز نشور لیلے
سلی پیچ پچال تھل اجد ہوز عشق پیر کلید گنجور لیلے

نامی ملک التجار امیر سرور حسن دے گھر جی عرش سحر لیلے
جتھے جتیاں قیس آویں ثانی او سے نگر و پو کیتا ظہور لیلے
سرسن کسی حکیم پننگ بن کے لاناں ماری لے شمع طور لیلے
سلی لا الہ الا اللہ اشہد ان محمداً اللہ لیلے
حسن اقریب لے بڑی قریب لیلے رول پانڈیے بڑی دود لیلے
پر مستور مجبور لہا بھی لے کرے لٹ مقدور مجبور لیلے
پاکباز بٹے گوگردے ہار بازی فتنہ خیزتے سہے ضرور لیلے
اوہا غضب بھی فضل تے کم ربی ایور سم آئین دستور لیلے
اک، دو، تن، چار، پنج، چھ گزے سال ستوں مست محمور لیلے

صورت بے صورت بہتال دی لے چشمہ لود حضور بھر پور لیلے

حالت دے کے نقد خدا مجنوں کر لئی ادھار منظور لیلے

میلی داسن و جمال

اپنے درس و پرکھول کتاب اپنی اپنی آپ ہی کے تفسیر لیلے چھدی نگہ تھیں بد منیر روشن اوہنوں کے کیوں بد منیر لیلے رکتے زلف نہ بچیر سیر کیتے تاج سد سلطان امیر لیلے دلربا لیلے راہ نمائے شرد پیر لیلے دستگیر لیلے زیر اندر ہیر پیر پانکے کیتے زیر صغیر کیر لیلے مشرقی تائبین مغربین تائبین روشن و چہ کونین تنویر لیلے موتی پیر جگگ کا ہکشاں دتہ پیر پیر پیر پیر لیلے بھٹی لامکان مکان دالحد کو کے اپنی آپ نے لیلے	دسال سچ ایہ کدی مصوری اسے کچی اپنی آپ تصویر لیلے سولج جن تارے آپ پاپہر کے تے آپے ویکدی لاطیر لیلے عاشق زار مجنوں کھل کھدے لے شالہ مارے پئی نیندے تیر لیلے کیسے گردول سر پیر فقیر لکھاں بھر کے وچہ سر پیر تاثیر لیلے بے نیاز آغاز دانا زبیر کیوں نہ آکھنے فخر اخیر لیلے بھری روحال امت دے وقت ڈھٹی لوں خواہدی کہن تعبیر لیلے گیسوار کالے مار مارے مہر مہر خون آ شام شمشیر لیلے برسن پاک بان تھیں سخن موتی کون ہیر تیر پیر تیر لیلے
---	--

میلی دے جلوے

پری اڈدی ڈک زمین اتے دام زلف دالیل دی پھدی آ پانکے جہات ستار می صوفیاندے عقل علم شعور نوں کھدی آ ٹنگ ناگتی زلف سیاہ بلیک شمس قمر دے کابلے ڈس دی لے دالہ شہر طپکی مجنوں ہوئے باجھوں لیلی اپنا آپ نہ دس دی آ	برسن نور تجلیاں سن دیاں سیاں نال دل کھیدی ہدی آ خونی ویکھ کے بن دو عین عربی فوج روم ابران دی تسدی آ عارف کو کدے لیلی شے وپ اند گویا ریدی دلت پئی دس دی آ لیلی ایل فریاد فریاد اچی ہر گھڑی ہر س بے کس دی آ
---	--

حضرت حسن

الف میم نکتے بیکنا رو دیا کوں ختم قرآن شریف کیتے نکتہ خال دی گکے نہ صفت دالہ مہا نویں لک کتب تصنیف کیتے	عقل فکر ضعیف نجیب ختم حضرت حسن دی کی تعریف کیتے اکی سخن تھیں ہمہ شعر اصدتے سنے قافیے اتے دلیف کیتے
--	---

<p>تختی تک استاد چھڑیاری ایہ کی کمیا کسب کمان لگا قبلہ لیلیٰ میں صاف صحیح لکھاں مجنوں لیلیٰ دل ویکھ فرمان لگا بھیج شرح دربار وچہ عشق مجنوں کرن شرح بسیط بیان لگا کھلا الف سر آخری یے دے لیلیٰ دا شور مچان لگا ہذا لیلیٰ ہذا لیلیٰ بیت اللہ حالہ سیں دیوانہ مجھکان لگا</p>	<p>لکھدے لفظ انشا عری مجنوں لیلیٰ دی مشق پکان لگا علم وفضل تے دب نثار اقدس کون تے وشت دی ندی مگان لگا لامیے لامیے ایہ الف اتے نو فخط مٹر لکھ وکھان لگا لامیل نہاریے یادیلے دسن لام دو جی لا مکان لگا کرو تسی استاد جی کم اپنا طالب آپنے وچہ دھیان لگا</p>
---	---

صفت ایمان

<p>وَكَيْفَ وَرُسُلِهِ لعل مونسوں جیکریں سچا مسلمان مجنوں وَالْقَدْرِ خَيْرٍ وَالشَّيْءِ مِنَ اللَّهِ تَعَالَى پہچان مجنوں أَمِنْتُ بِبَيْتِي أَمِنْتُ بِبَيْتِي لگا اچرے شور مچان مجنوں وَجَلَالِهِ وَنُورِ حَمَالِهِ میں ڈھٹی لیلیٰ دی اچڑی شان مجنوں دالہ کفر ایمان دے سارے تنبو مبیجا لیلیٰ لے لامکان مجنوں</p>	<p>پڑھ امنت باللہ وملتکیتہ مٹاں کہیا ایہ صفت ایمان مجنوں وَالْيَوْمِ الْآخِرِ پڑھ اگول جاسیں نچیا شرمیدان مجنوں پڑھ وَالْبَعَثِ بَعْدَ الْمَوْتِ تاہیں ہوں مشکلاں کل اسان مجنوں وَزُفْرِهِ وَعَيْنِهِ وَوَجْهِهِ کونکے وخالہ ودر زبان مجنوں مٹاں کفر دانتوں لادتا اگول ہس کے لگا فرمان مجنوں</p>
---	--

مجنوں دی محبوبیت

<p>الکن گھڑ دیاں گھڑ دیاں قلم ہو یا رخ بسلی وچہ مخو خیال مجنوں تختی اتے لڑنہ خون خون ہوئے تارے لا بیجا ہوشاں گال مجنوں ہتھ جوڑ کے لیلیٰ دے پیش زناں سنجوں ڈول کے تیل لال مجنوں</p>	<p>حسن عشق نسبت حسن عشق اکو بڑے کے بیجا لیلیٰ دے نال مجنوں چھڑی قلم تے ننگی قلم کرنی لے پونگہ دکھی اوسے حال مجنوں لیلے اکھدی اہو بیاد ہندڑانی دے قول کچھ تے ہوں منہجاں مجنوں</p>
--	--

تینوں ویکھاں یا اپنا آپ دیکھاں تیرا نفی ہو کر ال جمال مجنوں
دالہ لال مجنوں صبح شام مجنوں میرا نال مجنوں میرا حال مجنوں

میلی تے مجنوں دی رسوائی

چکی بکتی کثرت سپہ ذاتِ محدث ترفوں نکل معنی بمیتال ہوئے
 میلی بجان مجنوں مجنوں جان میلی گزرقال مقال تھیں بحال ہوئے
 صحیح شام اتہام دشنام غوغا خاتم ظرف سراسر الٹی چال ہوئے
 گلی گلی گلاں گھر گھر ایہ وقتے میلی مجنوں دے غلط خیال ہوئے
 داکم دین گئی جواب غافل جہل قبر دیو پر سوال ہوئے

سطرت نول عشق وچہ مرت ہوئے نکل نولوں مجو حال ہوئے
 عشق صاف صاف لہوت انصاف کیتا دکھ تھیں لستے لال ہوئے
 کھا کھا تھار تھلال بال بال پانی ٹڈھوں خار بھی پھلانے نال ہوئے
 گھر بڈے بیٹھ پرت پانی اندر دین ایمان زوال ہوئے
 مال بلپ استاد انوت تہیں بے ادب شرم کمال ہوئے

مجنوں نیاں نکلیاں

کچی عقل عالی رکھ تاڑی اودھی اکھ وچوں اکھ چاوندی نہیں
 خط و حال نے مست مخمور رہندی خط لکھدی سبق چاوندی نہیں
 قاضی جی ہوری نار مار تھکے تن اودی پیر پر تاوندی نہیں
 پوجے بے ت سیت دیوہ بہکے نوت لب جبار تھیں کھانڈی نہیں
 ٹل شرک دائر کھڑے گل کھڑے بن دین امین وچاوندی نہیں
 عربی برق رنک برقی آسمانی کیوں تختہ زمین جلاوندی نہیں
 فرسوشیانے قفس قید ہوگی بلبل گل میناق تے گاوندی نہیں
 ساڈے شہری زیر اجین میلی سدھا اک بھی پیراٹھاوندی نہیں
 ساڈے وچہ ہندی ساتھوں دکھ ہندی کدے لولدی نہیں بلاوندی نہیں
 دن دین دائر مجنوں یاردی اے نال غیر دے مین ملاوندی نہیں

ہویا نہیں جٹی مجنوں دیوانہ شرم میلی نول بھی لکھ آوندی نہیں
 سبڈی پاڑدی میلی نال مجنوں کوڑیاں منگ لکے گھر چاوندی نہیں
 کوڑیاں نت تھن میلی کی ہویا کائی دیدی کھول سناوندی نہیں
 میلی کسے پی پودی پگ چٹی اہنوں مال بھی کچھ سمجھاوندی نہیں
 ہوئی کافرہ کفر دی راہ میلی واحدات نول سیں نوآوندی نہیں
 حیرت زدہ جی بستی گھوک متی غیرت گرج کے کیوں جگاوندی نہیں
 اوہ بلا سلی دے ویڑے دی بن بڈیاں نول کیوں ڈراوندی نہیں
 اندر بھروسے بے نیاز فطرت کوئی سمجھ تقریر فرماوندی نہیں
 شہر سٹرن جس تھیں تھیں ہون پانی اتھراک بشیرم دگاوندی نہیں
 بچے بن ساڈا بھی چلیا تیر تگہ ایہ بھی لکھ تے زلف دکھاوندی نہیں

قول حضرت مولانا روم علیہ رحمۃ اللہ

گفت لیلی را خلیفہ کال توئی	کہ تو مجنوں شد پریشان و غوی
ازدگر خواباں تو افزوں نیستی	گفت خامش چوں تو مجنوں نیستی
دیدہ مجنوں اگر بودی نزا	ہر دو عالم بے خطر بودی ترا

ترجمہ

قاضی دس دے لیلی نول کیا اگدن مجنوں کو کدے بار بار تینوں	بسترہ بند کس کے ہو کے دست بترہ دیکھے پک اندر سوسو وارتینوں
تول کوئی ہو زماں دے نالوں نہیں مہنی کیوں یاد کردا لگا تار تینوں	لیلی اکھدی چپ کہ قاضی کدے ایس رمزدی کچھ نہیں سار تینوں
پڑھیں صحت پر جاندا نہیں معنی دین کونین مطر اصل اسرار تینوں	اکھیں مجنوں دیاں یکے دیکھ داتم میر سوسن دالو پے جھلکار تینوں

مجنوں دیاں نظراں وچہ لیلے

کے کیا اگدن مجنوں کس گلوں ایڈی اک تول جگتے بالڑی لے	کچھ سوچیا دیکھیا بجالیانہ ایوں بندڑی کمیا کالڑی لے
کنتی وار میں دیکھ تھتھن کنتی ایوں لیلی اک بھولڑی بھالڑی لے	زلفاں کالباں لباں نین کالے نالے رنگدی بھی کچھ کالڑی لے
نال تے خوش آواز لے وانگ کول نال تے مو وانگوں مست چالڑی لے	ساڈے وانگ اک خاکدی ہے پتلی کوئی جنس نہ ہو زالڑی لے
مجنوں سندیال کہا معاذ اللہ تیری اتھیاں عقل رذالڑی لے	میری لیلی ذیشان سبحان اللہ اللہ سچدے سچوں چالڑی لے
زلفاں لیل واپس مازان چشمال متھے نور حضور دی لالڑی لے	دو لوں نین صرین حرم قدرت لیلی وچہ کونین اُجالڑی لے
اپنے وانگ بمیل نول بھیا نی تیری مُردیا پور پیا لڑی لے	الوہل کمینے دے نال دیا تیری اکھ ناہیں دکھن والڑی لے

جھتھول گزردی عالی سرکار لیلے ہوندی خاک بھی مست متوالڑی لے

دائم لا الہ الا اللہ لیلے راج دو جگ دی پالڑی لے

مجنوں دیوانہ

صاحب خاکدانش لپٹ نیلی چادر فیر نہ سر تے تانی ایں
 کالی کھلی اکھدا جگ جنوں زری نور حضور دی چانی ایں
 یلی صفت اکرن جمال دائم نہماں بدی ذات پھچانی ایں

یوم قشق السما بایعاصم والی گل حق دی حق ہی جانی ایں
 عارت لولدے نے موتی پھراں تھیں متھ نفی اثبات دی پھچانی ایں
 موتو قبل ہو عاشقان صاوقاں نے موج لایموت دی مانی ایں

مجنوں دیوانہ

حسن میخانہ نظر ال پیمانہ مجنوں مستانہ وحشی دیوانہ
 ہو گئے صید صیاد مکان والے لامکان شہباز دا آشیانہ
 عشق پٹ اکھیں لٹ پٹ لینا ناز عالمانہ نخر افاضلانہ
 صاحب تاج تاراج ہو پھرن جوگی مٹ موت تخته تخت شانہ
 اج اکندر قاندر دے بوجے بیٹھیا ہمتھ وچہ پکڑ کچھول فقیرانہ
 دایم عشق پیارے پی بھر بھر ساقی کھویا حسن دایم میخانہ

قیس اکبری حج دن رین پاوے کعبہ معنوی سلی دا آستانہ
 چل پیا جازمے دیس اندر بے نیاز سرکار دا کارخانہ
 مجنوں یلی دے حسن دربار شاہی ہو یا نظر حضور دا اندرانہ
 کردا چہ ویرانے دے آبادی کدی وچہ آبادی دے ویرانہ
 شکرے مومن بھی ڈٹے نے تھانے متھ تک گلے کئیے کافرانہ
 بڈل دل دیوچہ دلدار آوے آپے کھدیاں نے رنزال عارفانہ

سلی تے مجنوں دی پریت

بیچ ست سال گزے ایسے حال اندر پیادس وچہ درس دیدار پائییا
 اک من دوہاں دوہاں اک ہو کے اپنے آپ تائیں سرول پار پائییا
 اٹیے لائیں ناں چوٹ سجنوٹ تائیں رولا ویریاں نے بیٹھا پار پائییا
 رہی تیری پریت اچھل سدا بھانویں رون سدا سو سو نوار پائییا

مجنوں سلی دے نال پار پائییا سلی مجنوں دے نال پار پائییا
 حسن عشق دے گلے وچہ پار پائییا عشق سندنے گلے وچہ پار پائییا
 کدی سیلندے پکڑ کے پر مجنوں زور واسطہ پیا ہزار پائییا
 سلی اکھدی جی و قیس ماسی تھیں ویدھ میں دکھ آزار پائییا

یہاں بچہ لے کر نہیں ڈگنٹا سو سٹاٹے محل چوکے نول کی ہو یا
 نئی کوئی لٹ کے تے پیرٹ گیا میرے سخن نظر سے نول کی ہو یا
 دائم صبح دی ہی اڈیکھی آں سندر شام نیارے نول کی ہو یا

کی کندھائے گرگ ساڈے ایس جگ باکے نول کی ہو یا
 اپنی تیس میر اکھول کس کو کال کتھے گیا وچکے نول کی ہو یا
 اوہ نول کس مجنوں نول کس کسلی سدھ بدھ وچکے نول کی ہو یا

سیاں دے جواب

پیا عشق رہیں باہیں لکھ سرتے آہیں پیا بھر داتیرے واسطے نی
 مجنوں آپ بنا کی بھینتی ایں لیلی لیلی کر داتیرے واسطے نی
 تیرے عشق دی نیت نماز سچی سجدے میں صحر تیرے واسطے نی
 کیتی چاک پوشاک ناں رہیا پیتا دولت مل زرا تیرے واسطے نی
 سکھ واسکے ہوش دساں دائم پیا دکھ جرداتیرے واسطے نی

سیاں دس توں کیوں ہی جیونی ایں تیس پیا داتیرے واسطے نی
 کالی رات ڈراونی پھرے بھوندا مار نہیں ڈر داتیرے واسطے نی
 لائیے چھڈ سداں ریاں ناز نخرے ہو یا نفر داتیرے واسطے نی
 تدی ہنجواندی ڈب ڈب کے تے مجنوں پیا تر داتیرے واسطے نی
 تکر بھی لہا پر دا ادھا شرم والا گیا اڈ پر داتیرے واسطے نی

لیلی دی گریہ زاری

تیس سودانی لیلی دیوانی پی کے عشق دی لال شراب دونوں
 اہی جیوندیاں قبر تے حشر والا دیندے پے حساب کتاب دونوں
 نہ کوئی پتہ اہاناں کوئی سارا وہدی ساڈے ہی جہان خواب دونوں
 دائمین راکھ دینا دین اندر ہی پاک تے ابو تراب دونوں

خیریں پیداوتے سارا جگ سیتو اسی روندے حال تراب دونوں
 کائی پڑھیاں پڑھیاں چاڑھے گئی خون وینے پے بیتاب دونوں
 میاں درد نہ میاں الم آتش اکو وصل فراق عذاب دونوں
 پائے حرف تروٹ کے مغز معنی نور فات نور شید مہتاب دونوں

سہیلیاں دی ممت

دھور مل اڈیاں عقل تے ہوشدیاں جمل عشق پلاؤ نڈا جام لیاں

پایا جڈل دائیں خطاب مجنوں ہو یا جگ روشن تیرا نام لیاں

نہاں دید دلبر ہوندی عید ماتم بناں شام ہوندی صبح شام لیلان
 کھنڈ علم دے فرش دے اوڈھندے کچھ عشق داعش مقام لیلان
 شرق غرب سارے مال مار دانی جسدی عرب اندر دھوم دھام لیلان
 اک بار کادن ہو جا اک کر کے دنیا دین نول ست سہ لیلان
 رکھ کر اجہدے اٹاٹھے تھیں ٹکڑے ہو گیا ماہ ماتم لیلان

چند وایاں سداحیات شمال موتوں نیساں موت حرام لیلان
 عشق ذات شاہی مذہب عاشقاندا کو رنگ پو کفر اسلام لیلان
 ٹک ٹک حرف کھانے کم طوطیاں نما اللہ اللہ کہہ کرے رام رام لیلان
 جنہوں کہن مجنوں مجنوں لوگ سلسلے کچھ سرے اتاج اکرام لیلان
 دائرہ مہم مقصود قرآن دانی ہو جا لا اندر الف لام لیلان

لیلاں دی پکار

قاف قبر اندر پتے یاد کرساں سین سرے دے قیس تاج سینو
 میں پی دی حضور تے کراں مجھے مگے جاوندے ویکھ جھاج سینو
 پڑھی جھج کے عشقی فوج خون پیگی عقل تے ہوش نول جھاج سینو
 جگے جھاگ میرے گل جھاگ میںوں سن دے قیس میرا جھاگ راج سینو

نی معراج دالالا محتاج سوہنا لیس رکھ محتاج دی لاج سینو
 سدا درد سپرد ودا سنگنی آل اس درد دارد علاج سینو
 ذکر لکھ محبوب بن لکھ لعنت وحشی گندہ اکرن اناج سینو
 بادشاہ نوشہ داتم بار باقی پاوال بھٹھ نانی داون راج سینو

مجنوں دیاں دھماں

منصف عشق نول کیدا کی پالاج کوڑ ستار نول نہیں رہندا
 جامہ چیر کے تے لیر لیر کردا سر تے سواد کھلا نول نہیں رہندا
 دتے پار کتاباں دے ساڑ دفتر و لیس دھتے دھار نول نہیں رہندا
 عشق بار مجنوں دُنیوار کے تے بازی نین بھی مار نول نہیں رہندا
 صدقہ لیلی دے پیراں دی خاک ہندا اپنا ریس اتار نول نہیں رہندا
 دیکھ اڈ دے نین غزل تیرے شیر جھلیں چار نول نہیں رہندا

لکھاں لکھ تھکے مستوار مجنوں تیرا نام پتا نول نہیں رہندا
 باہیں چک دھی راتیں تاریاں نول تیرا میں دے مار نول نہیں رہندا
 عشق واناگ خلیل حکم رتی خانہ کعبوں اُسا نول نہیں رہندا
 ندی ہنواں دی ڈب ڈب کے تے پیری بناندی نارا نول نہیں رہندا
 لنگھی واناگ چرائیکے نین مجنوں تیری زلف سنوار نول نہیں رہندا
 مٹی دھپہ رلا لکھے آپ تائیں تیرا حسن سنگار نول نہیں رہندا

دائم لا الہ الا اللہ، سیکلے سیکلے پکاروں نہیں رہتا

سڑیں یاد مجنوں ملک الموت نوں بھی نعرہ مارو نگاروں نہیں رہتا

سلی دیاں عرضاں مجنوں آگے

میری جان تے دین ایمان صدقے میری جان مجنوں تیری جان مجنوں
 نین تے سدے بس اندکوں چھڈیا پڑھن پڑھان مجنوں
 سانگال چک بھڑا تیرے مارے نول جتنے ہے ساڈا خاندان مجنوں
 آیوں نظراج عید دے چین وانگول بسوں لکھا کھرے مسلمان مجنوں
 لیندے بن سچین دے نین ڈاؤد کچھ زلف کھلتی پریشان مجنوں
 سینے پی بندی توفے پی بندی جو کچھ بندہ بندہ یوان مجنوں
 سوئی پار عاشق کھنتی بہن جہڑے پرتلی دے سیں ٹنگان مجنوں
 ڈٹے چھ دیو چہ خلیل وانگول کرسی رب بہار بستان مجنوں
 تیری ہاں دائم دنیا دین اندر گور فار تے حشر میدان مجنوں

سلی کچھ پتا کھلی گلی اندر اک دن ننگدیاں جان بچان مجنوں
 خزان سمجھ این بسین صورت شاہدین بعین قرآن مجنوں
 دے میں دارباں طعنیال منیانے جھل گئے نی سرین طوفان مجنوں
 اگلی موتدی لکھیوں کویں کے ایڈا محو سدا شیر جوان مجنوں
 گھر بار مکان دیران کے کیا ہو گیوں لا مکان مجنوں
 سدا ہن مان لمان تیری سیلاں کرے گی جان قربان مجنوں
 جندوارے کے توڑے چھان اوکھا پہلوں سوکھڑا نوڑا لان مجنوں
 ماراں کھلیکے کھوہ بھتیں نکل بیٹھا تخت مصر دے ماہ کنعان مجنوں
 میرے اسطے موہنیا اندھ تائیں آج اکھدا سب جہان مجنوں

مجنوں دی فریاد

کل قلیں تے آج فقیر مجنوں میرے عشق دا ایہو کمال سیلی
 توبہ ایہ وی کوئی گل اے کہ نرالی عقل ہوش جہن تیری جہاں سیلی
 تیرے حال کی کچھ میرے حال کتیا توہیں حال جانیں صاحب حال سیلی
 میرے دل اند تیرے حال ڈیرا موہنوں بل کی کراں سوال سیلی
 تیرے میرے پیار دی حد کئی لالو لال مجنوں لالو لال سیلی

پدل گئی اے ذات صفات میری تیرا دیکھ کے حسن جمال سیلی
 ہو کے دیوانہ وحشی اتے مجنوں کیوں نہ نچدا پھراں کنگال سیلی
 پہلے پیرا ہی منہ تے ملی شاہی تیرا دیکھ کے شاہی اقبال سیلی
 جے نہ توں ہوندی مہربان میری مجنوں ہون دی کی جمال سیلی
 پاک خاک اے پاک پوشاک تیری پاک نام تے پاک خیال سیلی

ایریشال تیگ مثال والی بے مثال لیلی بے مثال سیلی
اندوزات معنات پر بھات شامی پات پات کالی تری بھلی لیلی

کتاب انزل دے پڑ کے قلم قدرت مجنوں لکھتا تیرے نال لیلی
دامم خضر تھیں چھپدے تہ میرا بھیل پے فراق وصال سیلی

میلی دیاں مٹھیاں گلاں

اک گل پار تھیں چھپنی آل وے قول مجنوں دیوانہ کیوں ہو لیں
بھدا کھلاست بیہوش جوشی ہو کے ایڈر سیاہی کیوں ہو لیں
ہو کے بخت والا راج بھاگ والا ایڈر اپڈر ناٹرا کیوں ہو لیں

مڑ مڑی تیر واول تکنی آل اکھیں پھیر تاناٹرا کیوں ہو لیں
مہر کرم دیاں وسدیاں چہ میراں سگ سگ کے کاٹرا کیوں ہو لیں
وے میں گھول گھتی اکھیں پٹ دمام سرٹ ناناٹرا کیوں ہو لیں

مجنوں دا جواب

ابہ کی کھپنی این عاشق زار کولوں اپنے خندی عالی سرکار تھیں پچھ
جس پریج پائے میرے نہ سینے لیلی زلف کالی پچھ تھیں پچھ
جس کیتاے فیس دارنگ پیا اپنے پھل گلاب رخسار تھیں پچھ
میرا ڈوٹناں نساں ہو جوشی اپنی سرٹ خرام فرت تھیں پچھ
میں مڑ مجنوں نہ ہوندا تے کی کردا اپنے علم بھر بے کنار تھیں پچھ
تخنوں لاہ کس پائے زرخت ایڈے بے پرواہی دشاہ مو تھیں پچھ

میرا بھلیاں کلیاں ہو پھیر نال خودی نینا ندے راج دربار تھیں پچھ
ہو گیا کیوں سگ سر ریکاناں اپنے سر قامت نو بہار تھیں پچھ
میرا خون پی لیا سو کچھ شربت اپنی تیج ابرو آبدار تھیں پچھ
میرا چپ کر کے سرٹ رونال لیلیاں اپنی شیریں گفار تھیں پچھ
کیدی دھوم دچہ جنگلاں بیتیاں شوبہ لیکے اپنے دیدار تھیں پچھ
اپنے فضل سے کرم دل لکھو دمام ناں اعمال نامہ گنگار تھیں پچھ

میلی واول لیلی

لیلی اس کھچرے لا آکھے مجنوں میرا دے ہن رونا نہیں!
اج تک ایہ داغ مچھتاں دارورو کسے لیا دھو ناہیں!

تیرے کندھے پھل گلاب یوں بیا سنجواں ہار پرو ناہیں!
ابورم قدیم پریم نگری جاندا کیریاں والٹرا سونا ہسبیں!

بادشاہ ہوئے یا اجلاہ ہوئے عشق کیدی بھی کردار و ناہی
 سے میں ہاں تیری تے توں ہیں میرا ہنوں توں تے میں کی توں ہاں
 رکھ ہوش حواں سنبھال کنیں جھونال بھلیاں والرا جھونال

ہو رہیں سارے سنگے دام توں مر گئے با جھوں ڈھکے ڈھونال
 میرے توں بیایا رب ضامن رکھ فکر اندیشہ کو ناہیں
 تیری خیر ساجن گلی ویریاں دی دام سلکد اجاہ کھلو ناہیں

مجنوں واسیال کے تولا

مجنوں چہ کے ملی دے پیر اکھے تیری خیر ہوئے منوں بون دکوں
 تیرے ہجر دھپ میرا داغ پھر یا اڑیے داغ کلیجے نا دھون دکوں
 سدھ بدھ تیری سدھ سنگھ دتے منوں بھلیاں کلیاں ہون دے توں

گلی اپنی دھپ سرکار میری سدھ سن دا گھڑی کھلون دے توں
 ایہ لے تیغ ایہیں دی جھنگی گردن ڈھونال بار و چھون دکوں
 تینوں بھلاں دی سچ نصیب دام لڑی تھو دی منوں بون دکوں

مجنوں دے جالے

دیکھ چاکھ لیلی اندر وار ہونی جانی سنی دل دی نالے کس گیا
 ماری کدی دیوار دے نال کر کدی کنڈیاں دے دھپ ہس گیا
 دیکھ روندے توں گیا رو کوئی کوئی ہس توں دیکھ ہس گیا
 عقل ہوش توں کھس جنون غالب پاسرے تے کھہ تے ہس گیا
 بس بس دام دیکھ ہس ناہیں اوہ دے بس کی لے ہدا و س گیا

روہ کے تے ہس کے تے مجنوں تاڑیاں مارنا س گیا
 پیر پی پے بھالے ڈر ڈور کے تے تھاجے کینڈیاں گھس گیا
 کدی شہر تے عشق دا گج بدل جلا کے نجد پار تے و س گیا
 عقل ہوش توں کھس جنون غالب پاسرے تے کھہ تے ہس گیا
 بس بس دام دیکھ ہس ناہیں اوہ دے بس کی لے ہدا و س گیا

مشاعری گل

کے تہم تے لوہے دی تیغ چتے ٹکڑے اک دود کر چھک کردی
 ہندی نال عربی روی نال حبشی دُونی چھک اکو وڈنگ کردی

بیتھے چلدی عشق تلوار سپر و تہہ ٹکڑیاں توں میں اک کردی
 کار پیاردی مشرق مغربی دے اکو تہی وچہ لاندے چھک کردی

کوٹھی کوٹھے وجود وہ نہ رائیں گھڑی انگ نہ ہندی ٹبک بک دی

جے نہ لیاں وہ ہونڈی کشش دہم کوپس نوں کیاں بک دی

لوکاں دیں شکاریاں لیسے دیں ماں اگے

لوکاں اکھیاں لیسے دیں ماں تائیں اپنی دھی لوں تھبب سمہا لے نی
 ویلے نال نی بی تینوں دس دتا عزت رکھ کے سہہ پچھ لے نی
 کھلی پھوسے نوبل ٹیار نہ دھی اہنوں سترے پیر بھلے نی
 گھر گھری جھیرے گل کھلی گلاں موہرا تلی تے رکھ کے کھلے نی
 نہیں تے سنے لیلان جنوں انگ نوں پیرا بخد پھاڑ تے لالے نی
 کالی رات ڈھکا نفس چور کالاد پوا ذکر تے فکر جکاسے نی
 آسن تے عمر پھل پھلی رات جاگیں رورہ کے نیر ونگلے نی
 بہر نکلے جوگ نہ رہی یوں توں میں پیر سچوڈ جھکاسے نی
 انت شہر خوشاں دے جا تیری جھانوں پیرے ڈھول دھالے نی

پہلی دیکھ پٹی لیاں گئی پٹی ہو ر نختے عورت پڑھالے نی
 تیس عامر نی گئی آہو لیاں کوئی اپنی واہ چھالے نی
 پانی شہر مہیاد اڈال کے تے لگ گئی آگ بھالے نی
 چمکے بگ تے لگ امیر ستر واوہی بگ دا بگ بھلے نی
 دم قہر دا پھونکیا شیخ نجدی ورد اعوذ لاجول پکاسے نی
 پیر پیر اٹے خطرہ خیر دانی لیسے لال ایمان چھپالے نی
 پئی بھلے قبر اڈیک دی آ نام رب رسول دھیلے نی
 دنیا کو مکان فنا دانی کوئی نیک اعمال کھالے نی
 دہم وانگ لکھ بچدے پھرن جنوں شرم نہ نک سلی دے پالے نی

ماں واسی لیسے لول سمجھان

ماں لکھدی لیسے نار ستریں پا پوئی تدر نہ ربد سے نور دانی
 سٹ قردی ماریا وچہ سردے سر سٹ پیا باب جھود دانی
 خبر دار کوڑیے چکنا پور ہو سیں تینوں تہ نہیں عرب دستور دانی
 تیرے دھ پڑیاں تھیں عمل گندے اتوں جھیکدا لکھ جیوں سور دانی
 علم ادب لکھ نہ اثر تینوں پڑھیا سبق توں عیب شور دانی

تیس عامری نال کی جھڈ تیرا سارا شور سنیاں نیر سے سور دانی
 مر جاندیوں جھدی تھے توں جے نہ ہوندا ظہور حنہ سور دانی
 وچوں تھوہر کر نہ تھیں پھلنی ایں اتو جھاڈ لاویل انکور دانی
 منگ لکھ پتاہ پچار توبہ شکل آدمی دی کسب سور دانی
 ٹٹ جوادیں پتلے کچ دے چکیں بھارہ ناز غرور دانی

کہتے اپنے آوسن انت اگے کھلا منہ ای زگ تند و روانی | داتم وانگ یا کیتنی گوگین گی بویا و جتا پیش سرور دانی

سلی دا جواب

مائے مارنہ بولیاں قسین دیاں قسین ہی آویں ہوگئی آں میں | ہمدی چھڈوسی بن وچہ لاڈیرانکے قسین مجھوں کٹ لئی آں میں
شالہ کرن منظور حضور عالی ہمدے وچہ درگاہ سے ہی آں میں | ساتی درس چہ درس شراب نمشی بی کے پی تھیں مست نشی آں میں
دوئی دور کہے یا من اگو بھئی کر پئی اک مسی آں میں | گزر شرم جیا تھیں من داتم تھئی کسلی باوری قسئی آں میں

مال و تول

بھلا دس مینوں دوئی دور کہے کہے اک لوں اک توں من بیٹھی | وہدہ غشب عطا دے شجہ دے تھیں کوئی چاہڑوں اوپر اپن بیٹھی
پتوں کہری درگاہ سے وچہ ہمدے کدوں حرص دابت توں من بیٹھی | کھڑے موزنوں اولیں دادم ماریں ایہہ کوئی ہوا رفت تیرے من بیٹھی
لایوں جھیلیاں کھیلاں ہونڈیاں نے توں نے دانگ دھٹی بن تھن بیٹھی | تیرے دین ایمان دا کوچ ڈیرا تیرے چہ دنیا مکر زن بیٹھی
اڈ جائیں گی موت طوفان اندر تھگی پا اُتے ان بن بیٹھی | بیٹھی اک دی اک نہ من تیرے داتم وانگ بھوں لاکے کن بیٹھی

سلی دی بولی

میرے سائیں درویش فقیر جنوں تنہاں باہر کرے جہڑے بلو کرے | مرد بدے شک و سوال کدھن باطن دی زن برباد کرے
دنیا حرص ہوا ہے پنجرے قسین ملیں روح مجروح آزاد کرے | دن پے لھاڑ دے وچہ بیٹھے لکھال اُپرے شہر آباد کرے
تار قلب ستار دی پھیر دھکے جاک تھیلی رات صواد کرے | برکت عشق حضور حضور والے دور گئے بھی پے امداد کرے
کی کے دل پے وگاٹنے ہاں سادا جیہ کیوں لوگ ناشاد کرے | گند اپنے عمل دا کرن دفتر جہڑے گلہ پے آد جگاد کرے
دکھی اپنے جگر دی رت پندے سکھی رت بھی کغض عناد کرے | داتم پاوندے انت مراد مونی اپنا آپ جہڑے نامراد کرے

مال و تول

تیرا باب میر نہیں عظیم جہدی دھوم گراں گراں سبلی	کھڑا قس دیوانے دا چھڈ دھئے تینوں ربدوا رطہ پاں سبلی
کرشم حیاتے من میری ادک ہاں میں تینڈی ماں سبلی	نک نک اند شہر شہر اند گلی گلی اندہ نتھاں نتھاں سبلی
مونوں لہ پردانی تول پھریں بھونڈی گھیاں چہ واں دوں سبلی	ہونڈی ہمارے تول مجنوں گر پھرنال تیرا کدی رکھدی ناں سبلی
کرین ماں نہ رہے ننگیڑے دے ادھدی عمر جوانی چھاں سبلی	ایتھے لڑے پیر پارناہیں دنیا رات دی رات سرائ سبلی
انت روز تیا تے با دریں ہوسی عدل نصاف نیاں سبلی	تیرے پٹھے چاڑھے کچھ کے تے تھی بھونڈی دھرتی سبلی
ٹھڑھنی آل اپنا منہ کالانی میں کسے تول کی دکھاں سبلی	تینوں غضب دی ملے سزایے میں مولا علی دے بوبے تے جاں سبلی
ہوئی دھی کوارڈی جنگ پاہلی ایں گل نالیل موہرا کھاں سبلی	دی تول عزتاں دہرناں دین بس کدے جھاں تے کی بناں سبلی
تینوں دانگ دھم موت باؤ ماہیں بون پے سترے کائے کل سبلی	کہنی نیوں ایہ گھوک لاریاں دی ٹٹے یسا پینگیہ دی لال سبلی

سبلی دا جواب

بھیکھاں ماریاں کدی نہ رکدینے بل غمقہ تے چھے نی کج مانے	بہڑے علم تھیں عشق نہ ہتھ آوے اوس علم تول پڑھن پنج مانے
میری پیاد لوانڈے نال مجبندی عقل ہوش گئے نس بھج مانے	میں تان مست الست دے پڑے دی کی اکھنی این منوں ارج مانے
بہڑا ساڑ پڑے پھردا سودانی اوس لے میرے پڑے کج مانے	سبلی سبلی سبلی رانداں یار پاتیاں سبتی بن ہے ڈھول ورج مانے
رج حہبیاں دے کعبے مسجد ہون میرا بادی گلی اے رج مانے	بھج بھج کے نگریں بھج گیا ڈھولن یار نہ دیکھیا رج مانے

وانے روڈ کنکر وکھو وکھ کیتے متھیں کڑ پریم دا بھج مانے

عین حق دا حکم سنا گیا حضرت عشق دھم فاضل رج مانے

ماں و لوں

میں تے بھلے دی تده نول مت دتی اگل لیل کے سار نہ نگہ دھیا
 ماں باپ سندی تہاں یک مائی دُنا دین نہ ہاں گے سکھ دھیا
 جنت تال دیاں پراں دے پیٹھ ہوندی سارے جانے نیک منگہ دھیا
 مائے کچھ ٹیارے شرم کرنی جند نک آئی جھکے جھکے دھیا
 سگی مہلی ہوان جہاں ہو کے کریں بی کاہنوں اکھ اکھ دھیا

دو دوہ و لپٹ پئے من مینوں میری کلچرے دکھ دھیا
 بد عملیاں تے دواں بند بوسے ایتھے دکھ دھیا
 نون والے عسردی دھب اندھن و نچ چھاووں طوبی رکھ دھیا
 دیکھیں اپنا مکھ تے سکھ پاووں کسے مکھ دی رہے نہ جھکے دھیا
 داتم کھڑے سنگت ہو کھلی کچھ رکھ اسپن اچھہ دھیا

مہلی دا جواب

عشق وس گیا میرے وس ناہیں شاہ حال دے ب سوال مائے
 سکھ تھیں آرام تھیں پڑھے بھر فراق دے طول مائے
 سائے درود اتہاں لول ود کیا بھرے خشک بیلے بھول مائے
 پک پیادی یاد نہ کن دیندی اٹھن وچہ کلچرے سول مائے
 میرے یار لول کا کھدا جگ بھنوں مرہاں گرنہ مٹرائگی بول مائے

بھلے علم حساب کتاب سارے غور مت تے فقہ اصول مائے
 عشق فضل خدا داسدا رحمت طعنے مار دے لوگ فضل مائے
 علم عقل تے ہوش فرغ فانی عشق دواں جہاں دامل مائے
 بھٹھہ چا تھی ہیپ دے طوطریدی سر دتیاں وصل وصول مائے
 داتم جیہے چا تہاواں لکھ چلے جھلا کھڑا قیس قبول مائے

ماں دی کاوڑ

پھوی فہر دی ابروں تڑت بدلی ہیں سداں ٹھاٹھ باٹھ تھیں نی
 ہو یاد دم کلچرے پھو داڈھا آیوئی شرم ناہیں پیوراٹھ تھیں نی
 بھین بوت راہی اتے مان کوڈا گرنہ پتلے مٹی دے کاٹھ تھیں نی

ہن پنیاں سخت مجال چا پے سر تے مہنیا ذی جھلی باٹھ تھیں نی
 من رہوں سچ تے نچ تھوں حاصل کچ کچے پوجا پاٹھ تھیں نی
 داتم واگ جھپنی خیر چاہیں چاہیں پیر نہ باہر موٹھ تھیں نی

لیلاں دا جواب

مجنوں یاردی نگہ تواریخونی ماری گئی آں میں انجھوں مائے
بولی مارنا میں گل حق دی آبولی حق دی یاردے بول مائے
پاواں شور تے چپ بہان ہمارا کراں چپ تے وجدے ڈھول مائے
لکھ مار سنگل کریں قید بھانویں پائی رمز نیا رڑی رول مائے

انفل یے تک نوں زہور دلبر سارا عربی قاعدہ دیکھی پھول مائے
اوہدی بھات تھئی سینے پیرا تھئی تاہیں پھراں تھئی نفل کھول مائے
دیکھ عشق دی چال اٹھڑی نوں عقل ہوش دے رت گتے تول مائے
نغن اقریب من حبیل الورین دم میرا ڈھول مائے میرا کول مائے

مال دیاں مٹاں

ارج کل پرچھاویاں ڈھل جاناں عمر کوڑ دوپہری خواب کڑیے
فجری وچھیاں مائی صخاں جتھے راتیں وجدے لہے باب کڑیے
نت لوں سرول چرھدا مارا لاناں نت ڈب جاندا آفتاب کڑیے
کدی بخار کنیں کدی پھل پتے کدی شیب تے کدی شباب کڑیے
پھر دا دیکھ چرخر اقدرتاں دا کھنن راز نیاز دے باب کڑیے
پڑھ پڑھ وچھیت محراب منزل تیرا ہویاے حال خراب کڑیے
دفتر احسن تقویم والا توئی وین ڈورنگھے ڈوب ڈاب کڑیے
تیرے دیکھ چاے بھج بھج کے تے میرا ہویاے بھگ کباب کڑیے

لکھاں ہونے مٹی اورک نال مٹی ملک میرے سلطان نواب کڑیے
تیرے نئی اٹارے عین رمزاں پھول فکری تم اکتاب کڑیے
کدی باغ بہشت دلیل پیردی کدی مٹھے چہ بھابھاب کڑیے
کدی بخانا کدی بیت اللہ کدی عیبے کدی خواب کڑیے
ایتھے ہور دا ہور نظارے تیرے تیرھی لے ہور شراب کڑیے
نوں بھیل دیہے چاے تھیر تھیر جھدی دیہے گلاب کڑیے
بتی رت دی ہی اپن بھل کے تے اللہ پاک دی پاک بناب کڑیے
روز مشردے کوکسب وانگ تے امم یا لیتنی گنت راب کڑیے

لیلاں دی بولی

جلے پیش ناہیں ٹائے کی دساں جو کجھ دیکھیاے دسن نہیں ہوندا

دل کھس میرا گپانس ماہی ہن مجھ کو بول کھسن نہیں ہوندا

لوں ہرے تازیان مار میرے گئے نین تازے سہن نہیں ہوندا دسے یار اجاڑ اجاڑ دستی ابرو گئی کولوں و سن نہیں ہوندا خون عشق شمشیر برہنہ علی تیر کٹھری تھیں کسن نہیں ہوندا	گنڈی مای دی زلف دی چڑھی مین ہون بھاری پھین نہیں ہوندا ڈنگ ننگہ جاسن صبر ڈنگ کٹے ویری پے مارن ڈسن نہیں ہوندا فَايْتَمَّا لَوْ لَوْ اَفْتَمَّ وَجْهَ اللّٰهِ دَائِمٌ كَسَ پاسے نسن نہیں ہوندا
---	---

شاعر دی گل

ساز و جہا بے نیازیاں دا سخن عشق جدول سُرال میلے نے سکھ بدم نہ کڈھیاں پنناں دی ٹیے جھاڑنوں ٹھیلے نے تسے دل دیدیا ستا نیاندے کدوں رجبے نال تریدے نے	پودے شرم جہا دے ساڑکے تے دیہی دروینے ویدے نے عاشق مست دیوانے مار لھرے چڑھکے سویاں تے ڈنڈیلے نے دائم مای دیاں پیراں چہ پے سجدے عاشق سزندیہا بازیان کھیلے نے
---	--

مجنوں نول باپ دا مھاوتال

لخت جگر میرے نوں شمشیر میرے اے قیس سچھے گوہر نال میرے نول نول میرے پیراں جھاگ پلایں سول گئے نے نخت اقبال میرے کھلا ہو گیوں ویکھ جہاں بی اقیس ببولے بھاڑے بال میرے علم ادب و سادہ نواد ببولوں آہے ہورے ہورے خیال میرے میرے قبر و چہ پیر نے خیر ہووی ٹرے رو پڑنہ بجز زوال میرے بچہ لیلال دا نخت قبیلہ انی دگھ کھیل ناہیں سکھ بھال میرے	میری عزت دے محل نول مار کھو کر ایہ کی کیتیوئی بچہ نال میرے تیرے عشق مجاز دی گل سکے عقل ہوش دتے فکر ال گال میرے کنول وال تیرا وحشی حال بھیناں کو کال ماریاں تے وال وال میرے بچہ ہوش کر ایہے بھو بیڑانی نام ریدے من سوال میرے ایہ کی حال تیرا مال مال کر کے نہ گنوا اڑیا ماضی حال میرے سدھے راہ قدیم دے چل دائم نویں گل بلانہ ڈال میرے
---	---

مجنوں دا جواب

مجنوں تدروں دا بلیا خطاب مجنوں آئی درس سچہ حدیں ہی بھالی لیلیا	بابکات ساری ہو جو داتے پئی و سدی نور برسات لیلیا
--	--

اٹھ پر ایو مناجات مبری شاہ نشہ مجیب الدعوات لیلی
 واحد دیدی بعد بعد بخشی توڑ دوئی سے لات منات لیلی
 ماریہ خوف نہ کفر سے فتویاں اعیان دین ایمان نجات لیلی
 عرش فرش لے لے بگکا بیٹھی زلفاں سپہ معراج دی رات لیلی
 اسی ذات صفات دی لٹ لینی کہ ذاتی بھیج سو فوات لیلی
 چشم قیس آویں نہیں کوئی دیکھے کتبوات لیلی ملفوظات لیلی

کالی رات آفات ظلمات اندر ڈھونڈ لئی میں آجیبات لیلی
 گھاہی تخت لے تاج پا بیٹھے دندی حسدی شہابی خیرات لیلی
 ان دھن تن من قربان کر کے بیٹھا من میں ریدی ذات لیلی
 ذرات دیورے ذات داتیاں نول غالبجاہ تے عالی درجات لیلی
 کلی کلی گل گل پات پات تلورے باغبان باغ کائنات لیلی
 داکم فقہارک اللہ قول ربی پھری کہے زبان تھیں بات لیلی

باپ دے لئے

بیچ بیچ کو کاں بیچ بیچ بیچ بیچ کون تے گیا ہو مجنوں
 اہل اتوں مجنوں تیرا میں مجنوں دل کے پے لوندے اچ دو مجنوں
 تینوں یاد او ہدی تینوں یاد تیری تیرا روگ مجنوں میرا سو مجنوں
 جے تون زلف دی ار تے لنگنا ایں تینوں تندی سولڑی ڈھو مجنوں
 تینوں کی ہو یا تینوں کی ہو یا تینوں کی ہو یا تینوں کی ہو یا تینوں

لے لیاں دی سول لگی تینوں لگ گئی تینوں ساری لو مجنوں
 بچہ تک صد تے اکھیں تھک پتیاں تینوں ہار پو پو پو مجنوں
 دیکھاں راہ کھلو کھلو تیرے اک پلک تے گھر میں کھلو مجنوں
 تیری مت تیری مت تیری مت میں بھی واناں توں بھی لو مجنوں
 تینوں مل داکم تینوں ملے لیلی ملے دلخ تیرا میرا ڈھو مجنوں

مجنوں دا جواب

ابو چشم لیلی اچھے کے لبم اللہ ہو یا زلف تے جمال شکار ہاں میں
 بھڑیا پیا ہاں تخت اشری لے عرش اعظم و اشا ہوار ہاں میں
 حضرت حسن ذبی نظر منظور ہو یا مجنوں دیوانہ عاشق زار ہاں میں
 میں مقتول ہاں اپنا آپ قائل آپے مارو آپ تلوار ہاں میں

میں ایو خمار پے ڈھونڈ لے گل تینوں پیا دہناں میں بیٹھا پار ہاں میں
 لکھے اکو وچہ آتش بجام ساتی اوہ اک اوپر اجیہا بیخوار ہاں میں
 تینوں آپنے آپ دی خبر ہوئی بیٹھا آپنا آپ دسار ہاں میں
 آپے آجاواں اپنی دھپستی کپے نس حاندا جنگل بار ہاں میں

و جد تاربانوں طاری بیٹھی جن دھرتی من تن میں جہاں زنداں ہاں میں
گلہ لکھناہیں کوئی خزاں آکھے باغوں و چھری ہونی بہاں ہاں میں
کسے شوخ حیاٹ کھڑی تو یہ ماسہ شرم ناہیں شرمسار ہاں میں

یسی توں مجنوں مجنوں توں لیلی ہو کے مست کامل ہوشیار ہاں میں
یا آبت اتنی ڈنگھے کھوہ سٹو مصر روح سندا تاجدار ہاں میں
بے پردہ میرا بادشاہ دائم بے گناہ ہو کے گنگار ہاں میں

بیوہ کے ہاٹے

لحنت جگمیرے برنور دار پیالے نور چشم اسے عمر دراز بچہ
سر بسر نہ مار سرتھپراں تے قلعه دل سر کر سرتھپراں بچہ
عشق باز میرے عشقوں باز اجا تینوں پیر کھاسی عشق باز بچہ
تڑپ تڑپ ہو دے پیرے تھیں کہ جا بسیا روح پرواز بچہ
سرتے ساہ تے چاک پوشاک تیری کہ صبر گئے تیرے خزانے بچہ
صدقے ویریا اپنی جان دیا ہو یوں مجنوں جنوں نواز بچہ

رہو بیچ کے اصل حقیقتاں دا بھانویں عشق مجاز مجاز بچہ
کراں لکھ تو لے نہیں لکھ ناہیں اصلوں روپڑ بیٹھوں امتیاز بچہ
عقل ہوش دا ڈوب جہاز ناہیں طعنے ماری دیس ججاز بچہ
شالہ بت کافر کو لوں بیچ جاویں پڑھاں کعبے پیر نفل نماز بچہ
کچھ دس تے مہی کی دیکھ بیٹھوں لپا نوچہ توں و کھرا راز بچہ
دائم بے نیاز دے عشق اندر کیا ہو گیوں بے نسب راز بچہ

مجنوں دی زاری

حال حال کو کال عقلاں الیاں ہو مجرم حال دیوانے دا کوئی بھی نہیں
دستی دسنے دا تھا چا میرا مینوں غم ویرانے دا کوئی بھی نہیں
راہی سجدیل مندیں پے پھٹی و سدا راہ نیخانے دا کوئی بھی نہیں
شرن الیا سرن کھائیں دھوکہ جانوں اوہ بے بہانے دا کوئی بھی نہیں
تینہ کعبہ بھی کہے رطواف جتنے او تھے نظرہ بتخانے دا کوئی بھی نہیں
اج تے اپنے گھرانے دی داد تئی لگا دا بیگانے دا کوئی بھی نہیں

بھلا بڑا زمانے نفل کہن تاہیں ایٹھے عارت زمانے دا کوئی بھی نہیں
جیون مرن دوزخ جنت کون ہوندے پھتیا نقتے نقصانے دا کوئی بھی نہیں
لوہے ساقی دے ہوناں شہید رندال ثانی جہدے پھانے دا کوئی بھی نہیں
شمع پئی آکھے بھانویں سوواری مینوں تہ پروانے دا کوئی بھی نہیں
باہجیل لیلاندے شوق شراب والہ رب مجنوں مستانے دا کوئی بھی نہیں
دو سو سال کی روز الست دیاں ہانی میرے یرانے دا کوئی بھی نہیں

رورج بل ہن پئے غنچے اثر تیرے ترانے دا کوئی بھی نہیں

دائم یادیاں پیراں دی خاک باجھو لطف تاج شہانے دا کوئی بھی نہیں

عامردی مت

پی لوگ تیری سنیں لوگ میری اصرافیل دی سمجھ کرنا مجنوں
شہر شہر اندر گلی گلی گلاں تیرے رگلے شکوے جا، جا مجنوں
لیلاں واسطے واسطے پھر پاندا ایسی واسطے من منا مجنوں
میری لٹھی ہو دا داغ وچوں تینوں چڑھی داغ ہو مجنوں
توں بھی سودائی میں بھی سودائی سودا مار دی ہی سودا مجنوں
نجدی شیخ نجدی کافر نہیں کافر نہیں نجد پہاڑوں جا مجنوں
دیر ہی مار پھڑے تیرے مائے نئے نول کوکاں مار کے مار نہ کھا مجنوں
مروسیا ماں کھیبار روندی قدیں رو کے چپ کر مجنوں
موڈیں کھ توں کھ دے کھ توں کھ گئے نی دکھ سکھا مجنوں
اکو جیہی ذرات توں پائی ہوئی ایسے لیلایاں دی لوگ کھا مجنوں

تیرے سر قیامتاں رت گیاں اٹھ قیر وچوں باہر آ مجنوں
قول تا تو پئی دا یاد نہیںوں پے گئی آہور بلا مجنوں
پدر پیر دلگیر فقیر ہو یا جلی حبسہ کر لا کر لا مجنوں
تیرا ماں کھلا میرے پت کھلے اراں مدھ توں لکھ دانا مجنوں
لیلاں والیا لیلیاں دانا مے لے کے مینوں جان لیلیاں سیٹھ لا مجنوں
لیلاں مٹھی آمل محل اندر توں بھی گھراں تھیں پیر نہ چا مجنوں
جے توں نہیں رہناں میں بھی نہیں رہناں جہیں کفن پھنا دنا مجنوں
جنت ماں دیاں پیراں دے سہیٹھ ہوندی قول نبی دا آل زند مجنوں
لے لادی لائی آچھا لیلیاں لے لے ہاؤ کے ویکھ بقا مجنوں
دائم خاک وچہ گم پکار ساڈی عنثوں پارے تیری صد مجنوں

مجنوں دا جواب

قصے لیرے کاسنوں چھڑ دے ہوئی کرو کوئی لیلایاں دی گل بابا
فضل کم جنت لیلایاں اج لیلایاں تہ غضب دوزخ کل کل بابا
اچھے ساہ رووال ساہ ساہ پوئے جل بل گئی آ میری کھل بابا
میرادل بن کے سستی بن کھڑے اوہدی ناقد دے گل داٹل بابا

لیلاں باجھ نہ پھلے نول کوئی پھلے ہو یا جھل مینوں پھراں جھل بابا
واحد ذات حضور پوڈ لیلیاں ہو ر مکر فانی دل حسپل بابا
دل زلفدے تگدیاں دل ہوواں مینوں دے چھو لیلیاں دل بابا
واسو واس اُجاڑا اُجاڑا اندر رہساں نجد پہاڑوں مل بابا

ایہ گل ہے ہو کوئی گل ناہیں پی گل سرکاری گل بابا
جاؤ وانگ لعقوبتے رہو رو ندے پیادگ پوسٹ ڈنگھی ڈل بابا
صدقہ مجنوں دی خاص آوارگی دا بھٹی لسی تسکین محل بابا
میرے کھوٹ پن اوسدا کھرا سکہ سکھ گیا جہان تے چل بابا

اودھی گل پئی میری گل پئی ایسے گل اندر جاساں گل بابا
مجنوں تپہ وکی میرے مارنے نول چائی پھرن بچھے نیزے بھل بابا
ایہ زوال میرا ہے کمال اودھا اودھی نگہ میری مشکل حل بابا
برکت عشق طوناندی نال دائم شمع حسدی ہی اسے چل بابا

باپ دی زاری

عامر باپ نول فکر داتا پ چڑھیا گیاں لایاں تے آیاں زردیاں نے
دُب گئے گھر گھر پین آرام میرے اکھیں ہنجواں دی ندی ترویاں نے
جگہ چیریاں تے لخت جگہ میرے ناہیں آنداں دکھڑے جردیاں نے
پراردی جردول تقدیر غالب دکھ جمدے تے خوشیاں مردیاں نے

ہویا بجز جنون دچہ غرق مجنوں متیں میریاں اثر نہ کردیاں نے
ہویا قیس بچہ مجنوں دیوانہ دیکھاں لہیاں ناہیں گھرو دیاں نے
جانے ککھ نہ لہی دامت خوشی کون ہونداں گرمیاں سردیاں نے
اڈی گردو دائم سرگردان کیتا پتے آپ دیاں الاگردیاں نے

رُباعی

یارو مجنوں نال عشق نے کہی کیتی پہلی منزے منزل مکان بھل گئے!
در در پھرے سردار دیوانیاں دا خوشی عیش دے سازسا مان بھل گئے!
دیکھ لہی دی زلفت و اللیل صورت صفحے سوتاں پارے قرآن بھل گئے!
گھڑی بھلا نہ لہی داورد سچا ڈالٹھ یار پر دونوں جہان بھل گئے!

خواجہ خضرؒ تے میاں مجنوں

کھدا کھدا کی دیکھنا ایں آتاڑاں ذرا بیٹھ جا بوشس بجا کھاں او
 کراں دم تینوں ہمدم بن کے اندر غم نہ چم سکا کھاں او
 لیلیٰ لیلیٰ کر بندیاں کی لہا کدی رب وانا م دعبا کھاں او
 مجنوں آکھیا لیلیٰ دا واسطائی مینوں ناں مغالطہ لا کھاں او
 وڈیا مژدرا مار کے چھوٹ لیس میرا ناں چراغ بجا کھاں او
 رب سنے سنلے دے لائی لگانا نہیں سکھنے ڈھول بجا کھاں او
 شانہ کمن آیلوں امتحان میرا کسے پک سو وارا زما کھاں او
 واحد لاشہ یک سرکار لیلیاں ہو رب جہرا کھو ہے پا کھاں او
 لیلیٰ بنے مجنوں مجنوں بنے لیلیٰ ناں ذات نے ذات ملا کھاں او
 لیلیٰ کون تے میں ہاں کون مجنوں دانم ایہ بھی بجا لکھا کھاں او

لیا مجنوں نول بار چہ خضرؒ اکلن کیوں میاں مجنوں ایدھر کھاں او
 سدا سکھدی دیاں کیر تینوں ناہیں نیر دلگیر وگا کھاں او
 مستحب واجب فرض چھڈ کے تے ناہیں دین ایمان گنوا کھاں او
 تینوں پلک وچہ رب ملا دیواں لے پر لیلیٰ دانام مہلا کھاں او
 ہو کے خضرؒ تے پایگراہ کرنا ایں فسکر وچہ دماغ لیا کھاں او
 پب رب دیوانہ کجھ مینوں دھکے نال نہ رب منوا کھاں او
 ہو کے خضرؒ محرم مینوں کریں مجرم پہلں اپنی بھل بخشا کھاں او
 جیکر لیلیاں تھیں رب کوئی دکھ لے او ہدی گل بھی سن کھاں او
 دکھ وند میرے جے تھل پر کال مینوں لیلیاں دکھ وکھا کھاں او
 جے میں ساقی تاں لیلیٰ دانام لیکے لیلیٰ لیلیٰ شراب پلا کھاں او

خضر دی مہر

معرفت منزل اندر رب عارف تیرے ہین ہمدم ہمنوا مجنوں
 لیلیٰ لیلیٰ مجنوں مجنوں اک صورت بندہ بندہ خدا خدا مجنوں
 لیلیٰ لیلیٰ نہارے لسی توں تے لیوئی جدوں دانام دھرا مجنوں
 کدی کدی لیلیاں آپ آجاسی کدی کدی دیکھیں آپ بجا مجنوں
 چیتے شیر ملنگ ملنگ تیرے بری فوج وچہ موج منا مجنوں

خواجہ خضرؒ کل بٹھے لاکھے مہربا مجنوں مہربا مجنوں
 تینوں عشق نے لیا پکا مجنوں تے توں عشق نول لیا پکا مجنوں
 جے توں لیلیٰ تھیں نہیں جدا مجنوں لیلیٰ تھیں نہیں جدا مجنوں
 گویا عشق عظیم معراج منزل ڈیرا نجد پہاڑ تے لا مجنوں
 ناہیں ہار کھادیں ہں ہں ہار کھادیں وٹیں پھل تھیر کھا کھا مجنوں

سودا سودا گیلے لگ تیرا ہوندے دچہ سودا سودا مجنوں
 عربی عاشقا لکھ لکھ شعر عربی پیما گیت پویتدے کامجنوں
 اکھ دوڈیا نجد پاروے لیلی ایلی دے شور مچا مجنوں
 شیشہ جیہے متھے کدی رات پھر لکھی متھے دی دے مٹا مجنوں
 کدی خطا لکھے کدی خال لکھے کدی لبان لعل بے بہا مجنوں
 کدی لیلی دی کچھ تصویر پوری اپنی بہان دیندا اوچہ پامجنوں
 کرد اعرض مڑ پکڑ کے قدم ردو ادبول میں مجھکا جھکا مجنوں
 ایسے طرح ہوا دماغ چڑھ گئی رہندا اڈ دا اوچہ ہوا مجنوں

عشقوں پالقا بقا ہو میں دا لائلوں لویں گا لا مجنوں
 کدی فیر بھی ملاں گے خیر ہووے لے ہن جہاہ سلام غامجنوں
 کدی وچہ غاراں کدی دٹ جامہ پھر دا پوتیاں جہا جی مجنوں
 کدی تختی زمین تے لکھے لیلی اسم ذات سبح اسماء مجنوں
 لکھ رُخ کلفام تے چم لیندا کدی لکھہ ازلفت دوتا مجنوں
 بادشاہ تختی دا وار دولت دلیے زریں پوشاک پہنا مجنوں
 لیلی بول سووار بلا واناں ہاں اک وار تے موہوں فرما مجنوں
 آپ شعر بنائی کے وانگ دامن گیت گا دندا نال ادا مجنوں

ہوا اول سنہوڑے

وائے جانڈے نی جی شہر تے جی شہر دے ردو دیوار چمپیں
 ملکہ حسن ذاباب کتاب عرشی ردو دنگ میرے ارور چمپیں
 ہوئی سبج تے مست سرکار میری چھل چھل رنوں نقاب اتار چمپیں
 تیری خیر ہووے پدے پیر چمپیں فیر زلفت کالی چمپیں
 ماہ چین حسین محراب مسجد ادبول سترض نماز گزار چمپیں
 جس دیو چہ مٹھا مجنوں دیوانہ حضرت حسن دشاہی بازار چمپیں

سنتھ چل دی اے مست چال لیلی اونہاں گلیا ندے گردو خبار چمپیں
 فتویٰ عشق دانی راج اکبری لہجہ دے پیکے شہی دیار چمپیں
 پڑھکے نور سورۃ میری ہو صورت صورت پیار دی نال پیار چمپیں
 چمپیں نہیں دو عین حرمین اقدس لب لعل دانتھس لستھار چمپیں
 جہاں تھپراں تے نقش پاپے لیلی اونہاں تھپراں نوں سو نووار چمپیں
 دامن قاتل دے حق دعا کر کے قتل ہوں تقصیر پہننے نووار چمپیں

سنہوڑے

میرا اک سنہوڑا لیلی جاؤ رو رو کے واسطے پائے مجنوں

دیکھ تافلہ لیلی دے نگر جاندا نجدوں اتر کے میں نوائے مجنوں

ہتھ جوڑ کے سیلی نول وینج کنناں پیا وچہ اڈیک ترسائے مجنوں
 سارہ سٹیا ہجر فراق تیرے اچھی کو کدائے ہائے مجنوں
 کدی لکھدا گل اک ہو رہا قلی گل پڑا پاسنائے مجنوں
 لنگے ناں سنیہے سو دایاندے توڑ نگر محبوب دے آئے مجنوں
 یارو اوسنوں تیس مٹر کون لکھسے جنہوں عالی سرکار بنائے مجنوں
 سجدے پیکے لیلی دی گلی اندر لیلی لیلی داشور مچائے مجنوں

تیرے لال محل دچہ من دیوے کوہ نجد اُتے دیرے لائے مجنوں
 صاف لکھناں قافلے الیاں ہونیرے ہاتھ لیلی کدھر جائے مجنوں
 تیرے عشق دیاں بیلاں پیاں دھماں ہونی شہزادان سداے مجنوں
 پھیا قافلے الیاں مال کی آنتھے ہتھ دھیرے کے فرمائے مجنوں
 اہر عشق می یار دے شہزاد اک تک شکر ہزار بجائے مجنوں
 وٹ لکھا داتم دیری لنگے مارن ہتھ کھلے پنوت کھائے مجنوں

مجنوں دیاں عجباں

مجنوں مچل برساؤندا لکھا پتھر لیلے نام ادا بال سپہ جام لیکے
 بحر و حشر دی لہر وچہ کھا چکر آیاں اپنا آپ پیغام لیکے
 زینت تیغ قاتل شمالہ رنج پیوے میرا وگدا خون گنہام لیکے
 بیری اک تے صاحب گل منوں وچو سنگ سہام صمصام لیکے
 گزے ساہ جو لیلی دے نام باجھوں کی کرناں ساہ حرام لیکے
 مجنوں دیوانہ کافر کن مینوں رہی عقل نہ عالی مقام لیکے

میں ناں بعد مدت آیاں شہزاد ساکے نو دعا سلام لیکے
 ہو پھلے میرا جنوں چختہ نسی آئے مارن عقل خام لیکے
 صید گلی وچہ چھوڑ سیاد اپنا کتھے لکھا زلف دی دام لیکے
 مارن دیوے ساں ادا بھلا ہو دے پتھر مارو پر لیلی دا نام لیکے
 وٹن پے شالہ جہڑے سدینے خوشی ٹکھ تے چین آرام لیکے
 داکھ دل بیت اللہ وچہ دیکھ لیلی نس گیا لے کفر سلام لیکے

مجنوں وانٹارہ

سُن کے شور لوی لکھن ارج شاید مجنوں لیلی دی گلی وچہ آئیا ہویا
 ماژن لال کیا پتھر وچہ دندے کیڈا قہراں قہر و سائیا ہویا
 مجنوں ہواں بھی بے پرواہ ہو کے لیلی لیلی داشور مچایا ہویا

اوس خوش دیوانے دربار نے لسی گھیر گھیر کے دیریاں پائیا ہویا
 کوئی چاٹ مارے کوئی پٹے پٹے گردن کت لکھ کسے باریا ہویا
 پرواہ توش تے تلخ کی جانداے جنوں عشق نے نشہ چڑھایا ہویا

سجول مجنوں دے خون وچہ آن ملیاں حسن عشق داسماں سہایا ہوویا
مجنوں اکھیا زمین تے اسی گتھے تال عشق اچھے ڈیرا لایا ہوویا
دائم زندگی موت دے منہ اندر سبق عشق استادا پڑھایا ہوویا

سلیا مٹیہ جھروکے وچہ سئی دیکھے پروانیاں تھیں صرف اٹھایا ہوویا
مجنوں نینا ندی نینا ندی نال مگئی سنگ ٹمغ پنگ سجایا ہوویا
لوکو ویکھ لوئی لے ویکھ لیداں مجنوں ایوں نہیں نام دھرایا ہوویا

مجنوں دی فریاد

او دھرن دیوچہ کمال تیرا ایدھر عشق دیوچہ کمال میرا
سرتے کھلے دشمن تے میں نیم سہیل اوہ اقبال تیرا اہیہ اقبال میرا
اج پھر دیاں نجد پہاڑا تے ناہیں اٹکیا جوشس اُبال میرا
میرے دس نہیں اپنے آپ نوں بھی پتہ لگنا بڑا محال میرا
گئی بھل پرواز فرشتیاں نوں تھلے سٹڈا جاہ و جلال میرا
او تھے پہنچد امیرا وجود پہلے کھچول پہنچد اپیک خیال میرا
ندیاں سکنال کدی نہ سکنائیں دائم سجول دایر نغال میرا

پیا تیرا قبیلہ اماردائے ویکھ لے اکھیں سیلے حال میرا
آیاں کرن سجدہ گوں پئے پنچھراوہ جواب تیرا اہیہ سوال میرا
میں تے آیا ہاں کرن جمال تیرا لوگ آئے نے کرن جمال میرا
پئی سوڑ سینہ وڑے دیندیاں ہی آون ہویا اک قافلے نال میرا
میں ہاں اوہ عاشق واحد ذات تیرا حال لے قال مقال میرا
تیرا لامکان مکان جتھے جنہوں سہکدائے وال وال میرا
جیکر سچ پچھیں لچپال لیلیا ہے زوال تیرا اہیہ زوال میرا

سلیا دی پکار

سلیا پھل برسائے زبان دچول تپھر میرے دیوانے نال مارو
صد حیف ہزار افسوس لوکو دائم رطب اللسانے نوں نال مارو

کچھ عقل کرو عقلاں والبالا ہو اس مدہوش ستانے نوں نال مارو
ساتن واسطے تیرے آں نسی ایس پروانے نوں نال مارو

مجنوں دی ڈہائی

بولی مست نقیر دی مست کجھن ولی جان دینے فرال ولی دیاں

سلیا پھراں نوں مجنوں پھل چھیں دھوڑاں ہن سمر تیری گلی دیاں

تو بہ نجد کی عرش تے گجاں لٹاں تیری نور شمع جلی دیاں
 نئے باجھ سرکار دے کون کوکاں دکھی بندیری مٹی رلی دیاں
 تیریاں سپہ قدماں عرش حور ٹپے آہیں نکل گیاں کھسی کھسی دیاں
 گنت جھانیاں عشق دی سوٹری تے ڈاگیاں ڈانیاں پھال ملی دیاں

میں اک وحشی ہو گیا تے کی ہو یا عقل گم خلقت بھلی بھلی دیاں
 تیرے حسدے باغ و چہ پڑھاں نزل مصحف تیریاں کھلی کھلی دیاں
 تلی جہان ورداں میں بھی تلی کھی لکھ دکھ دیوں اردن ملی دیاں
 علی علی پکار شہید ہوساں آساں ہین داکھ مولیٰ علی دیاں

مجنوں دی ماں دے ہاؤکے

ماں مجنوں دی سنداں آئی روندی صد تے چیا قیس دیواناں دے
 ایٹھے کوئی بھی نہیں ہمدرد تیرا اپنے شہر دے چہ بگیاں دے
 پتھر داناں لوکاں مانے ایچ پتھر اڈگیوں غریب نشانیاں دے
 اتبنوں دیاں گے اسی دیاہ لیلی نال دفاں تے سہراں گانیاں دے
 گنج دوت کے چڑھے گی جینج تیری دھوم پوگی پوگی پوگی زانیاں دے
 جویں لین ہوئی لیلی نے دیاں ایلی شمع دیا پروانیاں دے

مرے ماں تیری ہی پھل و رنگ خون خون ہوئی پتھر کھانیاں دے
 مینوں روندیاں کچھ کئے ہنایں رہی لکھ نہ بدھ مستانیاں دے
 ایٹھے لیٹ ناں گلی آویریاں دی اٹھ گھراں نول چل زانیاں دے
 کر سی مدد سلیم پھر امیرا مجلس سجے گی نال ترانیاں دے
 کدی ہوش پوچھ عیبی آچھ جھل پنے دچھ ہر زانیاں دے
 ایسے رزق دانداں دے قول دہم موت و زندگیں ہانیاں دے

مجنوں دا گھراوناں

لیلاں لین دی ٹھٹھری گل سن کے گھریں گیا ماں دیناں مجنوں
 جیل بل گئے پروبال میرے گیوں اک فراق دی بال مجنوں
 ہو یا حال تیریم سلیم ماں ماں روندی تیرا چھال مجنوں
 ساڈی غفل تے فکر نہیں کم کردی تیرے عجب عجیب نہیاں مجنوں
 لیلی لیلی پکار داپھر دل وحشی سوچ سدھ سیانپال گال مجنوں

عامر باپ کلچرے گھٹ ناناں کچھ حال میرا مال مال مجنوں
 لکھ مال خزانہ دے ہونداں بھی ہو گئے ہاں سخت کنگال مجنوں
 سنیاں دیریاں نے نال پتھر اندے تینیل ماریاں سچے لال مجنوں
 سب خوش پروار دوسار کے تے بیٹیوں نجد اتے ڈیرے ڈال مجنوں
 اک لاسار سردار دے تیرا اک جیکوئی پئے وال مجنوں

ایہ لوگ ناہیں ہر جان دیندی نہیں تے کسیدی کی مجال مجوں
 جاکے کی اکھاں فیروچیاں ناں تیری دیکھ کے صورت حال مجوں
 اجنس مع اجنس داکم داکم ایہ بھی کھل ورنج کلال سول مجوں

پر توں پھریں اکل مار کھاندا تینوں عشق سے پے حجال مجوں
 لشکال ساک میں لیلی سے باپ کول ہوں گھرین جوش منجھال مجوں
 کھلا اٹھانوں بیٹیاں کون دیے ہترے نول وحشی الٹ جال مجوں

مجوں اہوش چہ آونال

میںوں لوگ کملے کملے آکھدی نے میرے دن نول بھدے ات بابا
 ہا سی کھل برات کل عاشقانہی میری پڑھکی جوڈل برات بابا
 ماناں عید معراج محتاج بندہ جیکر دیدوی ملے خیرات بابا
 او بے خندے تے میرے عشق بندے سکے لیکر نہ کوئی درجات بابا
 محرم حال لے اتم اقبال داکم داکم واس نئے منہلج گجرات بابا

میںوں دیکھ لو بوش پی آندی لے بیوں جس لیلی کی کرے سوتا بابا
 عشق عشق بھجنس کوئی دونہاں ہمزاد ہم شکل ہم ذات بابا
 لیلی کھل نشین دا دیکھ جلوہ سٹاں راہیں موت جہات بابا
 اک لیلی دی کرم نگہ کافی دنیا دین دے وچہ نجات بابا
 عشق شاعر عشقوں نگا لکھال سٹ بیٹھے زلم دوات بابا

مجوں دے مال پیودی صلاح

ساک لیلی دانگے کے چیلے متاں قیس بچہ ساڈا بچ جائے
 رب سول کے جھب ایہ کم کرے متاں ہور کوئی شور نہ بچ جائے
 عامر کیا ہے لیلی دا باپ متے جلیں نکل ساڈی بچ بچ جائے
 ساڈا پت پیارہ احوال ایسے وہدی نگہ اندر سالہ بچ جائے
 جیکر ہوں جناب کھن دیوں سدھے ہو کوڑ دا بھی داکم بچ جائے

ام قیس آکھے یا امیر عامر بند ہو دلبند دا گچ جائے
 فضلوں کچ اوہدا بچو دے بچ ہتر اپر داکم انکے بچ جائے
 کے بچ نہ او سدی بچ رہندی لگے بچ بچ بچ بچ جائے
 عید لگ جائے جیکر گل ساڈی رگ رگ اوہدی شہ بچ جائے
 کرے کرم کریم دیوانہ سے نول لیلی ملے تے خوشی بھی بچ جائے

ماں پتر دیاں گللاں

مقل ہوش حواس وچہ آئے باجموں تیرا ہونال کی دیاہ ناہیں
 اٹھ پین پوشاک لے لال میرا بال بل کر کے سٹیں لاء ناہیں
 پائے خیر جے لیلی دا باب جھولی اڈا ہو کوئی خیر خواہ ناہیں
 نامی ملک التجار امیر سرور تہد سے جہا کوئی بے پرواہ ناہیں
 مجنوں کو کیا عشق دی شرح اندر عقل جہا کوئی ہو کتاہ ناہیں
 خوشی مال ایہہ غم نہ دور ہوندا اپنی مال ایہہ تجدی بھیاہ ناہیں
 دالم کارالہ لالی ایہی ہو کوئی سخی ودگاہ ناہیں

ملل آکھدی پھیر کے متھہ سرتے کریں صبر بچہ باہیں آہ ناہیں
 تہادھہ کے ذرا دکھا بن ٹھن آگے وانگ سرتے اپوں ساہ ناہیں
 خاطر مدھی گلے وچہ پاپے ہی منگتے ہاں بادشاہ ناہیں
 جہاہ باپ نے مال پر جاتے بھریں جیا وے اُجھا ساہ ناہیں
 متاں وچہ تیرے خالے چت چالے گریں بہت مڑ پئی دیاہ ناہیں
 بن ادب گتا بنیاں ہن اینتھے عشق وچہ داراہ کراہ ناہیں
 عشق لیلی دے دس دیدار دئے ہو لکھ دیاہ دی چاہ ناہیں

عامر برادری و امیر تہر کے سوال

ملک سرتے پش کھلار جھولی خیر سنگن ادب بجا کے تے
 جیکے بچے بچے جان ساڈھی پتیاں دالیو جاد بجا کے تے
 سن کے کیا برادری دھل کھی اٹھو چلے نام دھلا کے تے
 سرتے عطر عنبر چھپکا ونڈی لے شاندار پوشاک پنا کے تے
 سندا رہیں بچہ بولیں ہول ناہیں رکھیں لبان تہر لکھ کے تے
 ظاہر ہوشداری باطن مستواوی کفر زین وچہ کھ چھپا کے تے
 پائے اپنا آپ مقصود بچہ بس اپنا آپ مٹا کے تے
 بے پرواہاں نل کی پرواہ ہونڈی سن شعلیں طعیراڈا کے تے

حضرت عامر سر پنج برادری سے گللاں کھولیاں گھریں ہلا کے تے
 لیلی باجم ہو گیلے ترقین مجنوں پھر دابوش حواس گوا کے تے
 جیکے سے سعید مراد لیلی اسیں دسے عید منک کے تے
 ایدھریں نول مال تیار کیتا مال پیار نہلا دھلا کے تے
 جہاہ سے بچیا بخت ازما اپنے کملی روپی تیر وگیا کے تے
 صبر باجم نہ ملے مراد لیلی خالی پسیں شور مجا کے تے
 ہو کے ذات سپردات مڑ کی لیناں اذانت احران لاک کے تے
 نانا کیتیاں ہونونڈی مثل خامنچ اتاں چائیں سیں نوا کے تے

جنتت آبدیاں فداں دی خاک تھلے بیٹھا ہو میں نہ ہجھا کے تے
 مجنوں قال میر ایلی حال میر رکھاں امرنوں عمل بنا کے تے
 نامی دیکھ سزا میر سزا سجاں رکھیاں خاص وچھا کے تے
 سزا رکھیا میر جیا جی آئیاں نال ادب تعظیم بٹھا کے تے
 اسی سائل غریباں ملک صاحب آئے بوہے تے اس لگا کے تے
 کیا ملک سرور تیرا پت مجنوں پھرے ربد شور مچا کے تے
 کی کہواں ایہ جوڑ نہ جھن ڈالیاں گل دی کراں فرما کے تے
 عامر آکھیا ملک جی قیس میر اوکھ لئو سووار ازما کے تے
 دانش عقل دیاں اٹاں ماردا تے دالم علم دی شمع جگا کے تے

قیس کو کیا اماں جی سر سرے پیر و ہتھ دعا فرما کے تے
 جسے میں لیاں نبیاں مٹ کے حد مکے آنا لیں کوکان پین جا کے تے
 قیس ل برادری سنگ ٹریا ساز راز نیاز و جا کے تے
 کیا اسلام علیکم جھک سبھاں نالے ملے کلچرے رلا کے تے
 عامر اٹھ کے گھڑی دے بعد دلوں کھنڈا گل اپنے پلا پا کے تے
 اللہ واسطے لیبی دادیہونا طہ دسی نیرنوں گل مکا کے تے
 کنتی دار اسادی گلی وچوں پتھر گیا دیوانہ لکھا کے تے
 وحشت عقل دُر سنگ دانگ کہا کوئی دیو جوان بھجا کے تے
 عالم فاضل ادیب کمال شاعر معنی چچدے مولوی آئے تے

عامرے تے

لیاں باجھ ایہ لیل نہار وحشی بیٹھا درس وچہ پادیدار بھی آ
 گل صا جبا اپنے دسدی نہیں ایہ حکم بھی آئے تے جبار بھی آ
 ایہ سخی بھی آئے تے گدھی آئے سکھیں دسدانے خستہ زار بھی آ
 مینہ کرم دائے گڑا قمر دائے دشمن جہان دایا ر دلدار بھی آ
 جانی ملے نہ جداول پچا نوالا پتھر کھا وندا در شاہوار بھی آ
 ہتھ بندہ کے منگتے کھلے دیتے کھٹا سخی داراج دربار بھی آ
 ویدھ پتھروں سخت اے دل نازک ملن بھی آئے بقیار بھی آ
 دالم شب ظلمت روشن روزہ محشر گنہگار بھی آئے بختناہ بھی آ

دیکھ لئو اکھیں میر قیس جتھ صورت مند بھی آئے ہونہار بھی آ
 سبھے عشق دیاں مہربانیاں نے ہونمند بھی آئے ستوار بھی آ
 غلاما نو پیر سزا ڈبا لہر اندر ندیوں پار بھی آئے تے اورار بھی آ
 باغ حندے پھل گلاب دائے آئے پر عشق داسرخ انجبار بھی آ
 جنتی پارور و کھیر کھیر ہدینے موسم خزاں تے رت بہار بھی آ
 سکھ چین بھی آئے درد و غم بھی آئے ملاقات بھی آئے انتظار بھی آ
 رتنہ دند بھی آئے منزل پیش بھی آئے نالے شک بھی آئے اعتبار بھی آ
 شاید مجنوں آج آگیا عقل اندر تاپیں ختم لیلی اشکار بھی آئے

میلی دے دل دیاں دلیلاں

جگر میلی نہ آوندالین مجنوں لیلی ہو مجنوں ہال ہال کر دی
 میرا قیس ماہی مانے عشق شاہی جھپڑے پئی دیلانے نال کر دی
 اللہ جاندا فیصلہ کوں ہوسی سو مو طرح سے پئی خیال کر دی
 مجنوں عاشق دا آئینہ رکھ گے نر سار اپنے خط و خال کر دی
 تیج حسن من غرق نیام ہو جا دکش جرم دا پئی اقبال کر دی
 کشت ناز من ہوئی اے لاکھ اج تے بجلی نیناندی پئی کمال کر دی
 مجلس سچی ہوئی قیس دی دیکھ لیلی پارے لب اگے نیکفال کر دی

بارگاہ باری دالی کھول باری بار بار نگار سوال کر دی
 شاہد ہو جانی و ہڑے آن مٹیجا چوہا پار دا پئی جمال کر دی
 ملے قیس نامیں شالہ ساک میرا سعد بخش معلم نال ڈال کر دی
 وچھ زلف سیاہ سیاہ بختی جھڑے نال اپنے وال ہال کر دی
 صدقے پیرے دیوانے پوٹا اک پھنی اللہ اللہ تک صورت حال کر دی
 شالہ دے دیوانگی کھل جالے گلاں ہوش سنبھال سنبھال کر دی
 یا علی یا علی داورد داتم یا میم تے تیم تے ڈال کر دی

عامردیاں عرضاں

کھو لاج محتاج دی ملک مہرب مرض دور جے عرض منظور ہو دے
 لیلی باجھ نہیں قیس قبول کر دا بھاول کید کوئی پئی تورا ہو دے
 بھولی منگیتاں خیر پانیر ہووی خیر ڈالیاں خبر نرور ہو دے
 کدی نجد تے کھرا کرے کوکال کدی دھبہ وچہ پست مخمور ہو دے
 عامر اکھیا ملک جی کم سدھے مہربان جے رب غفور ہو دے
 معنی دان عالم استحان کر لئو ناہیں گلہ جے ذرا فتور ہو دے

ہیون مرن لے آپدے تھو ساڈا کرہ کرم تے جیو مسرور ہو دے
 دھیال دھن بگیا ڈار کم ایو ہر کوئی دین نول انت مجبور ہو دے
 سر راکھیا ویر جی غڈناہیں حکیر قیس سو عقل شعور ہو دے
 ساک کپڑے خاک رماؤ ڈائے کدی کھا پتھر چوڑ چوڑ ہو دے
 قیس پانی ٹفانجات کئی ہم کلام غلام مجبور ہو دے
 ایسا بولدرا سخن کمال شیریں سامعین دا جیو بھر پور ہو دے

ایسے واسطے لال نول نال آندا دور فکر دی شب دیکور ہو دے
 داتم کشتی امید دی کھائے چکر شالہ پار گرداب تھیں پور ہو دے

امیر سرور دا جواب

عام ناٹیاں وانگ ایہ نہیں ناٹہ بڑا کم ایہ سوچ دچاں داسے
ایہ جوڑ نہ عامرا جڑن والا کی سنگ سنگ ڈر شہوار داسے
لیلی ڈر بیہیم تے قیس داعی کوکاں نجد پہاڑ تے مار داسے
دھرتی فلک دی وکھ جویں فرق لٹال لٹار تے پارا اور داسے
ایس باجھ فصور بدنام ہو گئے سچ گوڑ نہ کوئی نتار داسے
بے پرواہ ہو اپنے راہ اندر کندھے آپ اوہ رہیا کھلا داسے
سادا لکھ نہ چھڈیا ایس پاگل نالے آپنے لکھ اتار داسے
کیتا لکھ لحاظ نہ قیس وحشی سیرے نخت تے لرج دربار داسے
ہنے پاڑ پوٹاک دھمال پاوے کی تپہ مجنوں بے قرار داسے
آیا سانے شہر میدان داسے تقویٰ رب سچے بخشہار داسے

میلہ بوہے تے دیکھ امیر سرور ہتھ جوڑ کے عرض گزار داسے
لیلی صدر محل وچہ رہن والی تیرا تپت بھلا وحشی بار داسے
لیلی امیر برب پر قیس کھلا گلی گلی بازار پکار داسے
لیلی بیل تے زرخ دماغ مجنوں کوئی جوڑ نہ خزاں بہار داسے
مجنوں ہو دانی سارا عرب جانے عزت پت سب کھوہ نگار داسے
دیکھ ساکھ ہندی کوئی ساک دیے ات منڈا ایس بو پار داسے
کیتے اپنے آؤندے پیش اوڑک عیبی اکھدے قمر قمار داسے
دیوال سماک تے منہ وچہ خاک پیڈی ہوندا منہ نہ بند سار داسے
یہ تے منہ لپیٹ کے پیا بجدے میر اورد توہ استغفار داسے
جیتھے عین نقین تسکین ہووے او تھے کم کی عذر نکار داسے

عامر و تون قسلی

دست عذر ناہیں تیری جویں مرضی قسلی تے زرا دھیان کرے
ایویں سنی سنائی تے عمل کرے کے اپنا آپ ناہیں پریشان کرے
بھانویں سدھما بھمان ثانی خلطال دیکھ سووار پچیان کرے
علم و فضل داد دیکھ کے باب لھلا اپنے وہم داند مکان کرے
تیری خیر ہووے پاسے خیر جھولی کشتی پار تونل سپہ طونان کرے

عامر کھیا یا امیر سرور اختہ بار تون نال ایمان کرے
میری من نہ من ازما ہنوں اپنے من اندر اطمینان کرے
میرے لال کمال شغایا پانی سخن صاف اے طب لسان کرے
عقل کل ذیشان بجان انڈ چنگے رنگ مڑ مڑ امتحان کرے
ایہ تے مشکل کشا دانا ریائی گلے لاکے مشکل سامان کرے

لیلیٰ رُوحِ سٹ کھوہ حقیقتاں دے بادشاہِ دل ماہِ کنعان کئے
 دَآمِ عمل دے باجہ نجات ناہیں بھانویں لکھ توں حفظِ قرآن کئے

مجنوں دی حقیقت ظاہر ہوناں

دانشِ عقل تمیزِ دائیس دریا کر م سکھ دامنہ برس گیا
 سرور اکھیا عامِ اردن تیرا میرے جگر اندا گیں لا گیا
 ایتھے مکر فریبِ دی گل ناہیں دنگے حق برحق کھر کا گیا
 ننگے پیر مجنوں دودھ پیر چھپیں عقل ہوٹل جو اس کھلا گیا
 اج دہاں لکے پیناں کھا دنال آدتر توان جنوں چھا گیا
 متی کسے بہ عقل وکیل سندی آپے نصیبہ عشق سنا گیا
 قیس عقل کر گو کیا باب دکھیا پتو منہ تے لے شرم گیا
 دستے یلیٰ داراج دربار شاہی مارتاڑیاں شوہر محب گیا
 یلیٰ یلیٰ پچار داکسلا و بیڑے پار کپڑے خاک رما گیا
 پیر عمر فقیر ہو گیا عامر رنگ چرخ بے پیر بدلا گیا
 مسال مسال آنداکھرں سوداوی دلم شکھ واسمل و ما گیا

مڑ مڑ کے عامر کھولاج میری منوں غم فرزند دکھا گیا
 میری بنتی ہوئی منظور ایدا ہو دور جنوں سودا گیا
 سرے متھے تے تیس قبول یارِ عشق سندیں دھول و بھا گیا
 اپن چیت حقیقتاں کھل گیاں کت لیلیٰ دی گلی دا گیا
 اج ہاں لیلیٰ دے اسیں مہمان بولویں نالے ادب تھیں پس نوا گیا
 حدتے لیلیٰ دی گلی دیا کتیا او مجنوں جنڈری جان گھا گیا
 دُب گئے عامر سرور دیکھ اکھیں پانی مڑوں جنوں بنگھ گیا
 مجنوں اکھیا عقل نہی دھور لڈے عشق ناچ واسم فرما گیا
 سرخ مین مجنوں جنوں مٹھا سکھ سپن دی کھید دوجا گیا
 گیا لگ میلا میلا اٹھ گیا یلیا میل پر ہو حسد گیا
 دُبے بحر شرمندگی پینچ سارے مجنوں آپنا اصل دکھا گیا

مجنوں دی پیریں سنگل

پاک اکھیاں لان حرام اونمال جنہاں نال اکھیں لکھیں لایاں سنے
 مجنوں رنگیا رنگ جنوں گوہرے جو مال جاکھیں ملن موایل سنے

سودا عشق سودا باز اندر بھٹھہ پاوئی عقل سودا یلیاں سنے
 جڑے مست جمال ہیبت عاشق کی کرنیاں تنہاں پڑھایاں سنے

آپ باپ باسے سنگل بُت تائیں عشقا تیراں مصن کیاں نے
 ساوی قبر کھٹی مٹھے تیس نچے واہ کھٹیاں کھٹ کھوایاں نے
 کرنا صبر تے اجر مراد ملدی میساں نامراد پُیاں نے
 شک نیر غولی تیر قبس ڈیا سرتے رات اندھیراں چھپاں نے
 باپ اکھرا چچیا بازاجا اندر عشق مجاز خطایاں نے
 ایس عشق شہباز کی عشقا باز اچڑیاں تیلیاں مار کھپایاں نے
 واحدات دے نور ظہور اُتے کیوں دینی دیاں بلیل چھپاں نے

متم نال بدعا پرالم مجنوں مائی اقمرو خون وکایاں نے
 ایسی لین کارن لکھ لکھ کدھے سوچاں ایس نوں لکھ کھ کیاں نے
 کی اکھے ایہدے بھی دس کی اے سینے کا تیل عشق و سیاں نے
 صدقے جہاں ہو دایا قیدیکے حشر تیک دشوار رہاں نے
 ماں باپ دا امر جوئن کر کے مٹھے تہاندے نور حضاں نے
 بیوں ہوش آورے گول ہوش آورے پھلے پھلے کھ کھلیاں نے
 ویکھ آہنا اصل قدیم دائم مکان کیتیاں سیس نوایاں نے

مجنوں دی پکار دیوانہ وار

پیریں بڑیاں تے گلے وچہ سنگل راہ عشق دے شہسوار ہاں میں
 جنوں کچھ کے موت نول موت پینی زندہ بلاک ایسا بجا ہاں میں
 کتنی وار بوسے بوسے مدد کیتی بیجا تخت ہی کتنی وار ہاں میں
 ہوندی تہن دعا قبول میری کردا جدول بھی صاف انکار ہاں میں
 جسدی دیدتیں ہون شہید کا فرجان بخش تیغ دیدار ہاں میں
 عقلاں گم نے میری تلاش اندر سودا شہر خاص سرکار ہاں میں
 بیٹھ دچہ محراب شراب پیناں چڑھ کے منبر تے ننگدار ہاں میں
 بیوں کل معشوق معشوق اکھن عاشق زار کون عاشق نادر ہاں میں

کشتی عقل کنکے نے ڈب گئی اے خبر ساپ بحر بیکنا رہاں میں
 جیوروندیاں روڈیاں ک پیندا سردا سکھی کں اوہ دکھیا رہاں میں
 جہدا نام سن ہون برباد گلشن کچھو سج تے اوہ بسا رہاں میں
 جہدے شعلوں کھڑے گلزار جنت سر پیر تک بھر کدی نادر ہاں میں
 ہین تحت التری تے قدم میرے پیا ڈوا عشق تھیں پار ہاں میں
 ایسا چور ہاں گیاں لٹی سارا اندر جال دے میر شکار ہاں میں
 سمجھو شک تے شک نہیں شک ہاں میں اعتبار کر لو اعتبار ہاں میں
 اکھا دھارتے ہاں گلبرگ نازک جے گلبرگ اکھوئاں کھرخلا ہاں میں

زوی اک تے زرا میں ہاں پانی زوی دشمنی زرا پار ہاں میں
 اوہدی پوسے نہ دس جو دس دیوے دائم دس مٹر کی اسرار ہاں میں

مجنوں دی پکار!

شمسِ قمرِ ثریا پہلین جگمگ جلوہ چمکدے زوچہ تارے تارے
دکن پربت لہندے ٹھہرے بجارے لاسی لاسی تھکے اپنے چارے چارے
پارے پھول ڈٹے مٹھے شکر پارے ہو یا جگر کلہوڑا پارے پارے
کیتا باپ تھیں لخت جگر قیدی دامنِ معشوق تھیں جاوے دارے دارے

دن یکن وچہ قلب سے من روشن ست لیلیٰ دین پیرے پیرے
بے پرواہ تے بے پردی لہ کھڑی انت ہے کراہ دور لارے لارے
نٹ پھری پھیرے دن سیدھے لہتی باراندہ پھرے ہارے ہارے
بن بن ہرے مہرے مہرے بن بن ہارے ہارے ہارے ہارے

قیدی مجنوں دی فریاد

بدصا بدن آزاد خیال ہے پرواہدی گلی سدھا ونوں نہیں رہنا
صبح شام دوپہر دی شرم کبھی اسماں شام منا ونوں نہیں رہنا
خیر ملے نہ ملے کھلار جھولی مانگت صدا سنا ونوں نہیں رہنا
انا الحق جھلا انا لیلیٰ دالا نعرہ لگا ونوں نہیں رہنا
پھیلی رات دی آہ جے راہ دتاوش فریش تے آونوں نہیں رہنا
پریم گیت مسیت دے ویڑے دا قبر چہ بھی گادونوں نہیں رہنا
عاقل بٹرن تے بٹرن پے سو داری جھلے جھل کسا ونوں نہیں رہنا
دام ایس فنا بازار اندر کے آونوں جادونوں نہیں رہنا

عمر قید رکھوں بھی لیلیاں لیلیاں اچھا شور مچا ونوں نہیں رہنا
سے سنگلاں نچ نچ فریش آتے اوہاوش ہا ونوں نہیں رہنا
ڈھونے نہ نہ پواہ نامہیں ڈھولی ڈھولی ہا ونوں نہیں رہنا
بھادیں بس بس دلدار لگان سینے اسماں بچوں وگا ونوں نہیں رہنا
تھیکر لیلیاں تک لعل مکان ایسے میں مڑ لیلیاں کسا ونوں نہیں رہنا
میں بھی وانگ آدم اپناپ آتے ہن ظلم کسا ونوں نہیں رہنا
پانی پاپ کروڑ کمان بھادیں صاحب کرم کسا ونوں نہیں رہنا
زاہد وھو وھو لکھ پوشاک پاون زبداں خاک اوڈا ونوں نہیں رہنا

لیلیاں دا دیوانہ

تیری دیدنیوں جج اکبری لے صورت نور ذاتی تیرا نکھ لیلیاں

دس نکھ لیلیاں تیرے دکھ لیلیاں نیوں دکھ دیکھے وئیں سکھ لیلیاں

لک رک پے سنگل کڈے سخت کڈے گئے پھٹ ہجورد لکھ لیاں
تم کھائی جانے جیوں جیوں غم کھاواں کیر دیکھنے دی دوسے کھیکھ لیاں

ماٹل آہ تے سک دیا جاون کولہ ہون ساکے ساوے کھ لیاں
کھور ہور دلا مٹی نال مٹی داتم مٹی دانٹ مٹکھ لیاں

میرے نام واقیدی

اللہ جاندا ایس وزیر واند ہویا جدوں واقلب حزین قیدی
ایس حیرت افزا زندان اندھارے سدے ال نین قیدی
مشترق قیدی مغرب قیدی نین سعیدین پروین قیدی
روم شام تانار ایران قیدی ہند سندھ تے چین ماہین قیدی
قیدو چہ بھی رکھ امبدکی سیسی لیلی وجا وندا بین قیدی

کر کے جرم مزید تقلید سندا ہویا عمر وابت سنگین قیدی
میرے نال رکھے ہو بے عذر عاجز روزنار ہند اس پر خ برین قیدی
بادشاہ قیدی تے محمد ج قیدی تخت تاج قیدی تے نگین قیدی
سولہاں لامکان داکو کڈے روحاں ارجہ مکان کین قیدی
داتم نظر نہ آفدا نام والا زانام دالہاں کین قیدی

باپ دی نصیحت

کو کے باپ پیاریا تھیں بچہ لیاں لیاں دے اچھے شور نہ پا
آہوش دے وچہ خد کو کے اپنے آپ نول جیوندیاں گور نہ پا
ستی ہستی دی کھڑیاں ساری کھلے عشق مر لیا پور نہ پا
سیسی جن کارن اڈا اڈا یوں بند زک دے وچہ چکور نہ پا

نام ابدے بردیوانگی دی ساکے عرب دے وچہ گھنگھو نہ پا
بڈے باپ دے سرے تے اسطانی بھارو عذاب دہور نہ پا
دیکھ اہل بناتے باز آجا یوں پائلاں ہونیکے مور نہ پا
داتم انت تورو کے اڈ جاسی بچی روح نول بت دی ڈور نہ پا

مجنوں دی زاری

مجنوں قید اند تار و تار دناں لے پرین صاحب کمال بابا
پی اس عشق سرکار دی دھاڑ تھی ہویا جیوناں خواب خیال بابا

سے سنگلاں لیلی دی گلی سے چل نام رب دے سن ہواں بابا
شاید دورا جنون داتم ہووے اوہا دیکھ کے پاک جمال بابا

اللہ جاندا ہے تیرے بچڑیا سیلی باجھ اے بچن محال بابا
 جاساں نچدا نچدا مارا تارسی پیرو تیرے ڈال دھمال بابا
 لپچل مست بالک بالک پیر مالک اکاں نول غش اقبال بابا
 جدے نال وچہ درس الست لایاں تہے دیکھوے اکھیں حال بابا
 سیلی نور منظور پُر نور ذاتی واحد ذات رہو ذوالجمال بابا
 شاہی محل جناب سے پہنچ سکے سب اہل دی کی مجال بابا
 جیکر کے ناپینے نول تک بھوئے میریاں لے لکھیں کسے مجال بابا
 پھر سال تیس مثال آویں قرنی رحمتی گل بارستی مست مجال بابا

ایسے حال منوں لپچل نال بچڑیاں کسے بھانویں ہودز بچیریاں ڈال بابا
 بیت بیت تے جاں سچوہ کردا سمجھو بیت ربی بے مثال بابا
 کھا کھا پتھر دی ہی موسم ہوئی سیلی لال کمال وکمال بابا
 احد احد سیلی سیلی کسے کوکال ہو یا تیس متثال بلال بابا
 سلحے تارے قران قران جلیے شمس تھر روشن خطا وخال بابا
 یوسف اوس دریا تھیں اک قطرہ عیسیٰ زلف وچول اک دل بابا
 کتنی وار چہ بارشے تھر پوری رُلدے رہے ورو میرے نال بابا
 دالہ عشق دگاہ منظور ہو یا صدقہ نبی تے علی دی آل بابا

مجنوں دارووال

اک ات مجنوں ادھی رات ٹیٹے ہو کے پیا د لگیر نظیر رووے
 تھوٹے کھا جنون دریا اندر عقل ہوش رووے تے تدبیر رووے
 جمانہ چیر کے مجنوں نہی دیکھ صورت باہل سرتے رکھ تقدیر رووے
 اکھیں روئیاں تے رووے رات کالی رووے خواب تے نالے تعبیر رووے
 تیر انداز رووے تے نشان رووے رووے پی کمان تے تیر رووے
 رون عشق دارون کوئی اوپانے ہس کس کے دل د لگیر رووے
 جہدی خاک دیناک ہوناک ادھی ادھی خاکوں ہی اکیر رووے

تیدی زلف نچیر دا ویکھ روئیاں پیر مجھ چم پی زنجیر رووے
 میر علم دا عشق دیا نوچہ قدمال رووے قلم سر قلم تحریر رووے
 دامن گیر جدل و امن چپاک کردا ہو کے دست بت دستگیر رووے
 غشی وچہ جمال تفصیل کم شد گنتے ترمیدے ہی تفسیر رووے
 مقتل گاہ رووے گریاں چشم قاتل گلے گھٹ منقول شمشیر رووے
 بادشاہ ہو جان فقیر رووے جہول بادشاہ ہو فقیر رووے
 ویکھ مڑگاں تے چمکدے سرخ شیشے نئے تاریاں چرخ پیر رووے

اوس پیر کنعان دی نظر شاہد جہد اجاہ وچہ ماہ منیر رووے
 مڑدے گئے لے قبر تھیں نس داعم ویکھ منکر دیول نیکر رووے

مجنوں دا گیت

نہوں جگر تھیں و غم و سناور مجنوں تیری کردائے حمد ثنا سیلی
 پہلی رات پریت و گیت میرا دیوے فرخ نے عرش ہلا سیلی
 مینوں اپنے آپ دا واسطی مینوں اپنا آپ دکھا سیلی
 یا آئی آئی صد ماراں سینہ طوڈ پہاڑ اڈا سیلی
 تیرے بوش عوامی خیر ہوئے کدی کیاں تے ول آ سیلی
 لکھ لک کے ہو کول لکھ داری پیار دیکھنا ہاں جا بجا سیلی
 تیری نوکری و پھرنے کمر بستہ آتش آب تے خاک ہو سیلی

تیرا نور ظہور فی الاصل روشن جلوہ گاہ تیری فی السما سیلی
 لا وادی خاص و عاویں تیری نگہ لے دار الشفا سیلی
 صدقہ ذات و اوچھٹات منیل اک جہات عطا فرما سیلی
 مینوں پائے ہوئے زنگل عقلمندل سر عشق دی چڑھی ہو سیلی
 تینوں حسدی ہی لے باو شاہی مینوں عشق دی ہی بلا سیلی
 تیرا نقش بمثل نقاش صورت بٹھا و پھ سینے ڈیرا لا سیلی
 میرا اوپر اگیت پریت والا میری اوپری طرز ادا سیلی

ہر شے یاد مینوں ہر شے بھل گئی لے تیرے باجھ دنیا ما فیہا سیلی
 جدوں بولدا لے دائم رند مشرب کافر کن خدا خدا سیلی

دیوانے دی پیکار

اے ستار یونین دا واسطہ جے میرا حال سرکار نول جا دستو
 دردناک دیوان دیوانے دا لیلی مست خمار نول جا دستو
 پتے نرد پوڑ دواہ سر د بھر کے میری سد بہار نول جا دستو
 قصہ تھیں کنگال دا واسطہ جے لیلی محرم اسرار نول جا دستو
 کوئی ادب تھیں لے طیب کامل دارو اپنے بیمار نول جا دستو
 کرنی عرض حضور پور عالی جلوہ عاشق زار نول جا دستو

قطرہ غرق بحر بیکار اندر بحر بے کنار نول جا دستو
 تے ہوئے چن چن پر وبال میرے حضرت میر شکار نول جا دستو
 دم دم سے نال لے یاد تیری بے پرواہ دلدار نول جا دستو
 میری بے صبری نالے بنقاری ملکہ صبر قرار نول جا دستو
 تھیں کار تھیں ہو بیکار رُلدا کوئی کار بے کار نول جا دستو
 ہو یا مجنوں مجبور مجبور دائم دلبر خود مختار نول جا دستو

مجنوں دارہائی پاناں

کالی رات غمدی جویں زلف میلی ایس طرح میں بخت سیاہ مجنوں
 اوں بے پرواہ دا بھلا ہوشے جس کبتائے بے پرواہ مجنوں
 عقل کل دی وڈی لہے مرانی میں مانی مجنوں آندا بادشاہ مجنوں
 کن کے باپ علم زانی کہنے اسی سینے لاکو کے برسے شاہ مجنوں
 واہ واہوئی پتلے واہ کھری پیوں عشق مجاز دے واہ مجنوں
 بچہ مان جو اڑی ویڑائی بڈھا باپ تیرا خیر خواہ مجنوں
 والدین بچپن دن رین کوکن ساڈی چاہ لول سٹ نہ چاہ مجنوں
 پڑھیا ساہ نہ سکھد اسام آدے باقی ہن ساڈے کوئی ساہ مجنوں
 ساڈی آس امید دا واسطانی مار ٹھو کراں محل نہ ڈھا مجنوں
 ماہ توہن نوال نہ جن چاہی قید چہ رہیوں نول ماہ مجنوں

سیرے نین مجنوں میز دل مجنوں کیر قدم مجنوں میری راہ مجنوں
 اچرنیک نہ ملے بقا میلی چہر نیک نہ ہووے فناہ مجنوں
 ماہ ماہ و ماہ کے رکھائے ساہ ساہ لے بے و ساہ مجنوں
 تیری خیر منگاں منگ خیر میری کیتوئی مجنوں ماہ ساہ مجنوں
 سنگل کھول عامر کھے واسطانی ہن مار نہ اچڑی آہ مجنوں
 تیرا و بچہ ریا رہا کیتا چھڈ راہ نہ پویں کراہ مجنوں
 عشق میلی داروں لگییا تینوں سالوں لگی کلبچہ سے بچاہ مجنوں
 تیری رات سیاہ دی آہ سن کے ساڈا جاہ نہ ناکی زراہ مجنوں
 شالہ بخت نے تخت نے تاج مانیں ماںوں مقدرے تختیوں لہ مجنوں
 دامن کے عامر گھر میں ان شاہی عشق آکھدا جنگلیں جاہ مجنوں

مجنوں دے ہاٹے

سکھا نیچہ میلی دکھا نیچہ مجنوں ہے عشق اودھ عاشق زارا ایدھ
 کعبہ سن اودھ حاجی عشق ایدھ ہے مطلوب اودھ طلبگار ایدھ
 عشقے ناز نخرے عجیب اودھ درد غم، فرقت بے شمار ایدھ
 اودھ سردا شہر نظر ایدھ اندکھ درد بھریا جنگل بار ایدھ
 اودھ خود مختار مجبور ایدھ اودھ روز روشن شب تارا ایدھ

اودھ صبر قرار سکون راحت حال حال سیرا دیکھا ایدھ
 اودھ زندگی تے نئی موت ایدھ ہے حکیم اودھ تے بیمار ایدھ
 شاہی محل تے پھرے آزاد میلی منوں قید کے سنگل مار ایدھ
 اودھ گورہ خوش رنگ تے سنگ ایدھ اودھ خنجر گلاب تے خنجر ایدھ
 اودھ شمس ذرہ بمقدار ایدھ ملاقات اودھ انتظار ایدھ

اودھر تولد لئی ایدھر میں مجبول قول اسرار اودھر میں گنوار ایدھر
اودھر رنگیں پوشاک وجود حسن گریبان خستہ تار تار ایدھر
اے رشک خلیل گلزار کردیہ شعلے ماردی پھر کدی نار ایدھر

میتھوں نہیں مقابلہ کمرن ہرند اشا ہوار اودھر تے بریکار ایدھر
اودھر سرسہ اودر محمود شمال اکیس روئیاں نے لگا تار ایدھر
ایدھر عید تے اودھر معبود دائم بخشنار اودھر گنہگار ایدھر

ستانہ دیوانہ

سے چمکے چن ستاریاں دے کھا کھارت کانی ناہیں بجدادن
جو کجا شتاندے خون خون ہونے رُخ جہل شفق تھیں بجدادن
میرے انگ آبادیاں جنگلاں تھیں جاندا بھیجا بھیجا بجدادن
بہت خانہ تے کعبہ نہ دیکھدے کو چہ یاد نہیں گھر میں بجدادن
بجندی بندہ پے بدنال نینال کادن عاشقان اکبری بجدادن

باش آشی پیا بولے سپر بدل وانگ نہ بولدا بجدادن
کائنات سلامیاں دے ساری سرے کرنا نڈے بوجھال بجدادن
کدول ڈھلے گا اینوں کی ہویا کھلا سریتے میرے کو چجدادن
قرعہ غضب دی رات ڈر آوندی اے جہل لکدا شرم تے بجدادن
رمزناں کھل گیلاں ارج کل دیاں دایم کل نہیں آذناں اجدادن

مستیاں

سلی نظر بھی مول نہ آوندی اے نال نال تالے سلی کھلی ہوئی اے
کیوں نہ اپنا بنون بچپان سکی شاید عقل دی دیکھتی کھلی ہوئی اے
ہستی گلی دا گتہ نہ کریں ناب میری گل گھر گھر گلی گلی ہوئی اے
مشقا حسن صدقے تیرے معجزے تول مینہ دس بیاگ بلی ہوئی اے

کالی کٹ اے عشق دی رات تالے نالے سندی شمع بھی جلی ہوئی اے
تلی بند رکھو عہدے قیس جوگی گلے زلف دی ناگنی دلی ہوئی اے
خبر عاقل دا زارغ نہ منہ پاوے شلخ میرے بنون دی جلی ہوئی اے
باہول کڑاٹھایا میں وارکتی خواجہ خضر دی عمر بن دھلی ہوئی اے

کھا دن دایو کھاؤ بچپان کر کے مجھی آپنے خون وچہ تلی ہوئی اے
کے پانی ارج فتح زمین اتے دایم عرش اتے علی علی ہوئی اے

مال سے چھڑائیں

محل اپنے دی بھیاہ بھڑکا کے تے ساڈے سکھ سوادنوں لڑیا ئی	مال آکھدی کمیلیاں ہو بچہ کیوں وسدا گھرا ہا تہ یا ئی
نیں لاناٹے کوئیں لیلی لیلی خبرے کی لیلی وچوں تاریا ئی	کئے سچ تے بیٹھے تے دھرت بیٹیں ساڈی جیب دا پھل تاریا ئی
دام لیلی وی مول نہ بنی تیری ابوین اپنا آپ وگاڑیا ئی	منہ تے ملی کا لکھ سر تے سواہ پانی جامہ سو سو داسو پاڑیا ئی

مجنوں دا جواب

ہتھ پھیر سر تے جھولی وجہ لیکے کافر ٹھگ کوئی پیا ٹھکدائے	مجنوں روا کھے مانے میری سنی پتہ منوں بھی لکھ نہ لگدائے
انت جھکدیاں لکھدیاں ترحاسی ٹونبا عمر جوانی جھکدائے	اپن چہیت کلج پڑے وچہ میرے لانا ہوا ٹھدا بھڑکدی اگدائے
کوئی ٹھل لیلی وی گلی ولے ٹاگال ترور کے بنوڑا اگدائے	رات آرنڈی لے دن چمکدائے دیوا بھکدائے دیوا اٹکدائے
خودنوں بیچ بھالی گل بیچ والی لیلی وجہ والی سارے جھکدائے	صاحب غیر پاؤن بھانویں جھڑک گدھن کی عذر وچاٹے رگدائے

عامردیاں اُمیدیاں دا خون

کر کے لیلی وی گلی ولے سُرخ سدھا اُپر دھرت کے سیں ٹپکا دتا	اکدن مجنوں دیو تڑے نال درواں رور واپنا سال گتوا دتا
سارے ہونے شریک بھرا کھتھے مجنوں وجہ دہیرے سماں لانا دتا	شالہ کرن حضور منظور سجدہ لیلی لیلی دا شور مچا دتا
رگہی رگہی کمنیٹری منہ وڈی عجب رنگ سودا وکھا دتا	آکھن زند کافر مومن مرد مجنوں مومن کہن اس کفر کما دتا
مل مل نہانا دھلا کے تے جوڑا قہیں نول نوال پہنا دتا	آپ باب عامر انت دیٹ سنجوں باہوں پڑکے اتاں اٹھا دتا
نور العین نولن پالعلین پیرل سوہنا مدپ انپ سجا دتا	لیلی نام دا واسطہ پا کے تے نالے وجہ اکھیں سر مہ پادتا
ملک مال مثال سب ننگ تیرا اوہنوں سدیاں جوش سودا دتا	ایسے راج دربار سنبھال بچہ تاج پاکے تخت بٹھا دتا

سہرتے خاک پاپھاک پوشاک کیتی ڈھولن ماہی نے فصول کھڑا دتا
دکھی باپاں نول داتم دیولنے مائے جو بندیاں گور دتا دتا

تاج دھرتی تے مایا اتر تختوں دلدے سوز داساز و جا دتا
عامر گوکیار بد امر غالب انت سببے عذر جھکا دتا

مال دی سر یاد مجنوں کے

مار مار پتھر چوہ چوہ کر سن گلی دیو ناندی ہر گز جائیں نہیں
یہی لال مجازا نگیارڑی آ شمع سمجھ کے جان جلا نہیں
نالن سیر پائے بھاتھراں سے سچے دمال دے لال ٹائیں نہیں
دنیادین وجہ شرف اقبال پاسی اللہ نبی دے حکم بھلا نہیں
خاک پتلیا ندی چٹک جھک فانی پا پاجھتاں جو زرب نہیں
تول تے روح ذاتی دیکھتے بت الویں اپٹکاپ نس بت نہیں نہیں
مارفص امارے ڈامار زہری سرس لیسیا پیر پرتائیں نہیں
اٹ گھتیوں دچہ نیائیں اپنی تمیوں لہمہ اکوئی نیائیں نہیں
سائیں رب جی عین گواہ داتم تیرے مابھ کوئی تیرا نہیں

مال مارا میں گو کے گھراں پھول بچہ خیر ہو وی پیر جائیں نہیں
بیمہ بچلاندی سیج تے مال داری لیت پتھر رات لنگھائیں نہیں
پکا پکڑ کلیم داصدق عاصا جادو گر ناندے دھوکے کھائیں نہیں
شکبار بازار مکار دیا کوڑے روپ تے جو بھرا نہیں
بیاں بند رکھیں مال مست ہو کے الویں فال دے فصول دجائیں نہیں
بھیک بول ملی بلا نہیں وت چھڈ دیاں پتہ بلائیں نہیں
انگد ساز توحید اپیا وجے اتھے دوئی دے نل کھڑا نہیں
یتھے ستیاں کی نہوت جاگے اتے راہ دے سیج دچھائیں نہیں
اپنا آپ بچھان لے چھان مٹی اپنے آپ دچھ غیر ملائیں نہیں

مجنوں دی عرض

اے پر نال دیوانے دے کھنڈیاں ہی شخنی عقل دے شیخ دی جھڑی چنگی
بڑول پیر دے لمباں مسلیاں تھیں ہونڈی بال انجانیدی اڑی چنگی
خشک زاہد دے ذکر اذکار ناول مشرب بند دے حقیقی دی بڑی چنگی
وہی نویں دے چھنکدے گنیاں تھیں سچے عاشقانوں ہتھ کری چنگی

گلاں کرنیاں سنپیاں ہوش سیتی مجنوں آ کھیگل تے بڑی چنگی
سٹاں وار تریاق آفاق سندے زلف لیلی دی ناگنی روی چنگی
جنت باغ بہار تھیں سو جھتے سوہنے پار دے شہر دی رڑی چنگی
ایر بھردیاں کالیاں برلاں تھیں نیاں خونیا ندی ہونڈی جھڑی چنگی

رسم زوال بہمن اسفندیار نالوں دیہی کلیانندی گلی مٹری چسپگی
خط و خال دکھیا خط مجنوں مہر داکم اقبال دی بڑی چسپگی

گل دی گل

اج ٹھپیاں شوہ دریا اندر پیاں کردیاں نے مارو تھل دی گل
جھتی ہو کے جہل کدان لگی عقل سنڈیاں جھٹے دے جہل دی گل
سفتی زنداں نولوں سونڈی چاہڑے دے گھر کے بیزاں تے دل پھل دی گل
گھڑی گھڑی پئی دھدی گھڑی ہر تے عمر خضر دی لے گھڑی بل دی گل
چھڑی ہوئی لے نڈیاں تھلال اندر کپڑے ج تے لہر جھل دی گل
گھنگر پیا کے تے مجنوں لگانچن کسکے بیلا دی ڈچی دے ٹل دی گل
عارف اہ صلی زمرم مین لگیاں ہونوں نکل جاوے گھنگا حل دی گل
پیا بولدا گون مکان اندر داکم رازدارا ز تے گل دی گل

عشق دی صدا

عشق کو کیا شرم کر بے شرمی مجنوں ہو کے بیج تے بہن لگوں
تیری دشت لول عقل دی والگی سرے پہنچ بنا رے دھن لگوں
اکھیں بند کھیں اکھیں کھول کے تے آنھان ہو کے عرش نفس بہن لگوں
ہو کے بہن لست دی بار والا نال در د پوارے کھن لگوں
ایہ تے عاشقا عشق دی رسم ناہیں بے گھر ہو کے تے گھر میں بہن لگوں
کتیں پاک تے منہ دھو خاک سپی کتیں سنن لگوں ہونوں کہن لگوں
جھل گئی آوازف دی رات کالی چٹے جن نول ہو گے بہن لگوں
داکم گے دھو پھلانڈے ہار پیا کے کڈل نیچراندی پیر بہن لگوں

مقولہ مصنف

ادھی رات جہاں عشق نہا رچھڑاں تار تار ستا پوچھ بولدی لے
رانجا کو کدھ جگدی دھو چھنگی ہیر تخت ہزار پوچھ بولدی لے
کو طور دی پری پدا ذکر کے بولی عرش منار پوچھ بولدی لے
بیلی تیرے ستانیدی مین قلبی ہو کے مست نظار پوچھ بولدی لے
رنگ رنگ دے گیت گد افطرت شاہی سن دے دھو بولدی لے
چھم چھم اکھیاں تھیں کیوں نہ منہ دے بجلی پی رخسار پوچھ بولدی لے
بچا ز عقل دی حور نول لگی ہو یا ج تے ٹری سہار پوچھ بولدی لے
اڈے جڈول بہار دی روت مٹھی نبل نبل بہار پوچھ بولدی لے

یا مین اریل کلاب اند کدی گل ہزارے سپہ بولدی لے

اصل دل مجروح دا ایو دارو روح بُت و چار پوچہ بولدی اے

جمدی دصوم وچہ عالماں فاضلاں دے اوہا ذات مکار پوچہ بولدی اے

دَالَمُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَلِيٰ بِيْ جِبَارِے وچہ بولدی اے

عامردی خاص آرزو

بچہ مشکلاں ساریاں مل ہوں چل سہلے مشکل کشا دے گھر

پوسے خیر تجھولی ہووے خیر تیری دین رحمتاں ہووے عطا دے گھر

لکھاں عیبیاں دے عیب دُند ہوندے فضل کرم الطواف سجا دے گھر

بھدے بھدے پھیاں ہونداں دے واحد خالق ہر دو سرا دے گھر

خانہ کعبہ مقام محمود شاہی مجنوں بندیا چل خدا دے گھر

سدا سٹکھ پاوے دکھ کھل جیکر پہنچ جائے مریض شفا دے گھر

اوہنوں تکدیاں موت نول موت آوے مر جائے جو شاہ لقا دے گھر

دائم روا نہیں فرض محتاج آتے جائے اپنے حاجت لدا دے گھر

عاشق زار مجنوں دا جواب

گھر ربدائے دلال ٹھیا نوچہ دکھی دل وچہ بھاتیاں پان دیو

مجنوں وانگ بلا دے چھ غم دی نعرے یا محمد دے لان دیو

تسی ربدی کرو پچھان جد کے جنوں اپنی کرن پچھان دیو

میرا ہی اے جان جہان والا جنوں جان جہان گوان دیو

تسی چھو پڑھاؤ تے بنو قاری دیکھن مجنوں ناطق قرآن دیو

تسی نو جاگی جم جم ہوز مز مینوں یاد وچہ دون کر لان دیو

تسی دین ایمان تے لہو سبت مینوں لین دیدار دا دان دیو

گردو کر زبان دے نال تسی مینوں قلبی تار کھڑکان دیو

تسی حاجی کئے شرفیت جاؤ مینوں شہر مدینے دل جہان دیو

دھو پھیرسی ہیر پھیر اندر مینوں گیت پر بندے گان دیو

یسی نیل نہار مختار انلی دید پاک تے سیس نوان دیو

مجنوں کھڑے رگ کینڈے نول پچھر گلی سرکار دی کھاں دیو

شاہنشاہ دو عالم دے بوہے آتے منگے تیس نول سدا سنان دیو

تسی چنوں حجر سودا تے مینوں خاک شرب تے ہون قرآن دیو

تسی پڑھو نماز تے ناز لٹو مینوں عشقدا ساز و حبان دیو

دائم سانجھ رکھو اپنی مسلمان مینوں کافی دی بند چان دیو

عامر کے مجنوں بیت اللہ وچہ

وضو ساز دو نفل نماز پڑھنے کے بعد سے پیکے نیر وگاؤندائے
پھنلی عمر میری اکو پت میرا عامر دد سے نال کر لاؤندائے
یسی لیلی بچار دا پھرے وحشی مجنوں کلمہ انام دھراؤندائے
عشق دی پھر صحنی سودا ایسی پار کپڑے خاک رلاؤندائے
ساباں اپنے حبیب دا واسطائی جہڑا عشق تیرے پھیر پاؤندائے
بچے بچے نال بچدی جہاں دی تیرے باجھونہ کوئی بچاؤندائے
ایدھر مجنوں بھی کعبے دیو چہ دلا تم پیا اپنا شام مناؤندائے

پا کے لیلی دا واسطہ قسب تائیں عامر کعبے شریف لیاؤندائے
یا رحیم کریم حلیم قادر تیرا انت حساب نہ آؤندائے
تیری قدرت دی نبی ہوئی وکھجھ مور قسب اپنا آپ گواؤندائے
دور گیا آرام لیا نیڑے تیرا فضل بیڑے بنے لاؤندائے
مڑے مول نہ لیلی دی گلی وٹوں ہس ہس کے تے پھیر کھاؤندائے
اؤ عشق مجاز تھیں باز بچہ عامر پیا دعا الاؤندائے
لیلی لے یاٹھے خیال ادھاساں ہو کے صدا سناؤندائے

مجنوں دی دعا

میرے عشق تے لیلی دے حسن دیاں گلاں دھو گیاں دور دور مولا
خاک کی جہاں وچہ ماہ تمام روشن ہو یا وکھجھ میں مست مخمور مولا
سکے دوہاں دی کریں انصاف پوں یا رحیم عادل یا غفور مولا
مینوں لیلی دی بخش سودا کامل و بہاد سنوں عقل شعور مولا
جیکر اوہدی دعا منظور ہو گئی میری ہوئی مٹر نامنظور مولا
راضی دوہاں نول رکھ رضا اندھوین دن تے شب دیدیجھ مولا
لیلی لک لیا میرا پا جھاتی فخر مان تے ناز غرور مولا
لیلی انج مینوں سار سواہ کیتا جوں ساریاں کوہ طور مولا

میرا باپ بچہ آیا دربار تیرے میں بھی حاضر میں پھیر حضور مولا
آپ جاننا میں لیلی روپ تیرا تیرے نور دا نور ظہور مولا
وڈا دکھی اے قباں باپ میرا پر میں اوس تھیں وید مہجور مولا
میرے واسطے اوس دعا منگی میں ہاں بہت حزن مجبور مولا
دوہوں منگتے آئے دربار تیرے ہوئے مہرتے گرم ضرور مولا
اک ہدا جائے تے اک روند تیرا ایہہ بھی تے نہیں دستور مولا
سدا رکھ آباد دیوانگی نول عشق ہوش اسے نرا فتور مولا
لاہاں لگ میں عقل سیاں نول وحشت چہاں موج سرور مولا

خیر پرنوں خیر داپالے پوجھولی میری بھی کریں پھر پور مولانا

دائم عین نور علی نور سیلی تیرا نور مولانا تیرا نور مولانا

مجنوں دا زندہ تصور

کانی اوپر اوپس وٹکے تے میرا نال رکھے ایسے آگئی ایں
اکھیں میرا نہیں ایہ تیراں نے ایہ سخن بھی آپ فرماگئی ایں
ہلکا بندے نول رب سبب لگا جوں نینا نوچہ بن ملاگئی ایں
دیکھاں اپنا آپ تے توں دیس مینوں اپنی شکل بناگئی ایں
دیکھاں پیاسیت اللہ دیوچہ لیلی مینوں قطر لویں کر دیگئی ایں
لیلی آفتابِ وحدت کوں مڑ توں دے فرے دیوچہ ساگئی ایں
صدقے بلبلے باغ الست دے پنج تے خیر سہ پرت نہاگئی ایں
کدی گلان تے قص فرماوئی کدی کشتیاں تے چھجاگئی ایں
ڈولی جن دی جھول کے رات ادھی اندتا ریانے حکم گائی ایں
جھول نیک دے تیری ذات دے نزل ابدک ویکو دکھاگئی ایں
لا ریب نی ام الکتاب لیلی اکھول زلف ولین پڑھاگئی ایں

لیلی جھلک تیری ڈٹھی تبنے کعبے وچہ بھی شمع جگاگئی ایں
مینوں مست کے اپنے آپ دے میراں اکھیاں تھیں جھانی دیاگئی ایں
دیں پئی توں وچہ اجاڑ دستی میری اجڑی جھوک دساگئی ایں
لگا کعبے وچہ شاہی دربار تیرا نالے نال مہتاں ڈیرا چاگئی ایں
کمی حد نواز شاں تیرا ندی بندہ ربدے گھر سہنچاگئی ایں
عاشق کہوں یا کہو ال معشوق مینوں جھنڈے پارا اورا جھباگئی ایں
آپنا آپ لکاکے وچہ میر مینوں اپنے وچہ لکاگئی ایں!
ساہ راز و جاکے بت خانے گیت وچہ سیت دے گائی ایں
ٹھہراں کس طرح اک مقام اتے پلک وچہ سوروپ بدلاگئی ایں
ہسپ شمس دھلاکے شاہ سوارے شرق غرب تک دھوڑاڈاگئی ایں
بیل گل باجھوں گل نہیں بندی آپ گل دا دل سکھاگئی ایں

آجا آجا کھال محمل نشین ہو کے کیوں چپت غریب توں چاگئی ایں

دائم باجھ ایسے ہو کوئی بھی نہیں کیوں مکھڑا کج شرماگئی ایں

جنگل دا وحشی مجنوں

سرتے چڑھی ہوا ہوا ہوا ہوا ہوا ہوا ہوا ہوا ہوا ہوا ہوا ہوا ہوا

ہال ہال کر کعبیوں نکل مجنوں آیا بار جنگل بے قرار روندنا

آہیں مار کے پیل ہمار مجنوں لیلیٰ لیلیٰ پکار پکار روندا
 دعا دل دہندیاں تھیوں خوندیاں اتے پتھر الیس پکار روندا
 تلبیاں وانگ محبتی تلبیاں ریت تتی دیکھ دیکھ تلبیاں سو سو خار روندا
 اکھ کٹنی کوئی دگیا زناہیں خاطر پار دی نال پار روندا
 غزل سندا باں دھن غزال ٹھٹھے عاشق بیدم سے پروار روندا
 لگا تار جنون ستاروتجے گریبان کر کے تار تار روندا
 کدی زلف کالی کدی مین لے تے کر کے لیلیٰ دے پار خسار روندا

وادی نجد پہاڑی وجد اندر دیکھ دیوانہ عاشق زار روندا
 ست صہبائی عاشق صحرائی اندر دشت صحرا لگا تار روندا
 سارا دن روندا ساری رات روندا زید بار مجنوں بار بار روندا
 چیتے شیر گجیاڑ تے مرگ روئے پیا جوشیا ندا سردار روندا
 کھول آپنا آپ دیوان مجنوں پڑھکے اپنے پیا اشعار روندا
 لیلیٰ لیلیٰ دی بگیتی گوئی بن بن کوچ و چھری وانگ لچار روندا
 گویا یوسف یعقوب دی ہو صورت نزع دم پرنم بیمار روندا

لیلیٰ میل اک دار خداوند شاہنشاہ دے پاک دربار روندا
 قصہ کے دا چھیرے پاک بازو پیا آپ دالٹ گنہگار روندا

خاکش تے مجنوں

درد و غم دیاں لال انگاپیاں تھیں مھن کھاؤند جگر کباب مجنوں
 حرف حرف اتے جان صرف کر دیا پڑھ پڑھ حسدی نور کتاب مجنوں
 جز گل انا انت ہے ہے چھچھیر گیا تے عیب صواب مجنوں
 بستی باد بہار خزاں مجنوں کالی رات مجنوں آفتاب مجنوں
 رہیا لکھ نہ لکھ دے وانگ لیا ترطاشاخ تھیں گل کلاب مجنوں
 جڈل سٹے کلہاڑ بیدی ہی سرتے لے لیلیٰ زانامہ کتاب مجنوں
 ماسہ ترس آیا نی بے ترسے کیتوئی غرق بھر اضطراب مجنوں
 باجھی پھپھیا کی بلا ایں توں اگل روکے دے جواب مجنوں

ساقی عشق تھیں پے پے یاروپی پی گو کدا پی پی شراب مجنوں
 روندا سب گلاندے روچہ رنگ گیا تاہیں مجنوں ایبا خطاب مجنوں
 بقیار بچین بیدار بیدیم بے نواب بے ہوش بے خواب مجنوں
 باد شہ مجا تے دے عاشقاندا سارے اکھدے عالیجناب مجنوں
 کئی راز مجاز حقیقتا ندا فیض یا تے فیض تاب مجنوں
 باجھی لیں آیا بالن بار اندر کھلا جڈ مثال بنیاب مجنوں
 لیلیٰ مار نہ ڈاڈھیاں ہو رتال اگے سویا وچہ ہر عذاب مجنوں
 لیلیٰ جی آیاں تیرا بھلا ہو دے گیا نچنیا باجھ حساب مجنوں

یہی تینوں بھی تپہ نہیں کون ہاں میں تیرا ہاں میں خانہ خراب مجنوں
صدتہ حسن حضور پر نور لیلیٰ رہی چمکدار دائم مہتاب مجنوں

نجدتے و جد

تینوں لوٹنے ہاں تیری لوٹے سانون تینوں لوٹکی اسان نکار یاندی
شاید ملک مشوق قدسے لیسم ناہیں پرت پھنی سار و کھیا ریاندی
سیر کردیاں خیر و خیر باجا خیر تیراں راج دوار یاندی
میرے بنتا نوجہ سدی پی لیلیٰ بٹھیک تیراں عرش منار یاندی
نظراں نذر ہو گیاں فرماؤ تے سہی کٹل پرسی رت نظار یاندی
شرق غرب تائیں حسن عرب لوشن لیلیٰ روح لے چن ستار یاندی

گو کے نجد پہاڑتے وجد اندی لیلیٰ سار اسان چار یاندی
لگے تیر غمدے بھڑے تیر فرقت رہی خبر نہ صبر سہار یاندی
کدی عمل نشین ہو پا پھیرا انتظار سبتے کنہاں وار یاندی
اٹے کدی تے لید یوں خبر آکے سدھ بڑھتے ہوش سار یاندی
ایہ تے تپہ اے عشق دے کٹھیا نول سٹل پار اے جھاپا ریاندی
وتے پاجاز دایں مثالہ جتھے انت کھاوت آوار یاندی

بولن آپا اور بڈا بولناں لے بیوں سو نہ لے تہ یہاں سپار یاندی
دائم تلی تے جان تے نقد سودا مستی عشق دے موج الار یاندی

مجنوں دانقیری ہاں

تیرے ہونداں سا قیا مستوار اپا ہوش جنون نول آوندائے
المدرد مہا تباں مہرباں بڑا دوجہ طوفان ڈولا وندائے
اٹھ او آپ دیوانیاں جاہد تے حاکم حق و احکم چنا وندائے
مجنوں نجد پہاڑ طعین اتر جلدی بھسین نقد دانوب و ماوندائے
نگے پیر تے مار کچول کچھے پے سواہ دیوچہ رما وندائے
کسے روپ بہ روپ پچھاپاں نہ لیا اپنا آپ لکا وندائے

چابک مار تیرے شاہ سوار اگھوڑا قلم نہ پیر اٹھا وندائے
باہوڑ سار باناں اشر فکر غافل رکھیں پاجھار اڑا وندائے
لیلیٰ بے پردا نہ آوندی لے ایوں وقت دہا ونداجا وندائے
عاطر دید سو دایاں عاشقان لول عشق دا عجیب سکھا وندائے
اترے لیکے گودڑی بفت رنگی منکے گانیاں گلے لکھا وندائے
ایا لیلیٰ وے شہر دوپرویلے صورت ویکھنے لئی ترسا وندائے

کے ادب دیوار دیوار سد لہجے بولتے تھے سب سے لڑاؤندائے
 ایچھے و سدی عالی سرکار لیلی نقوہ خاص منوں جہد ناؤندائے
 پاؤنہر حضور دی خیر اوڑک و ہڑے آن سوال سناؤندائے
 مجنوں اونیاں ویکھ محبوب سونا کر ٹھکر و اجال و پھاؤندائے
 اتھال سوکے تے بھڑیا وچہ کھاتے کدھیں صاحبچار و کراؤندائے
 ایہ کوئی حافظ نابنیاں اپا بچ دتے کھاتے وچہ پانیر وگاؤندائے
 لیلی کپڑ کے کھاتیوں باہر اندا ہتھ جوڑ داتے تھنر تھراؤندائے
 لیلی الگی پرتن او سو وقت مجنوں اکھیں کھول کے چند کھاؤندائے
 لیلی کہ قربان قربان مجنوں مولار رحمتی مینہ برسائے

ایس شہر دی فرمن تعظیم کرنی بعد سے کردیاں شکر بجاؤندائے
 ویکھ لیلی دی گلی سبحان اللہ جلے وچہ نہ مول سماؤندائے
 اٹھ خیر فقیر نول پابٹی باپ لیلی نول امر فرماؤندائے
 و ہڑے وچہ ہی ڈونگھڑا اک کھاتے اکھیں مہٹ کو چکر کھاؤندائے
 اکھیں ویکھ کے حال امیر سرور اٹھ لیلی نول گل سمجھاؤندائے
 نال پیار اٹھ کے کڈھ باہر مولانیکیوں کر م کماؤندائے
 اندا گلی اندر لیلی کپڑ باہول چپ چاپ ہو موج سناؤندائے
 بن کے اکھیاں لیائے ویکھ جلوہ گلے گھٹ گلونگری پاؤندائے
 جاہ داتم دیوانیاں رب حافظ میں ویریاں نول ناہیں بھاؤندائے

(نال نال تیکر دہر بن کے ہانہ نہ کپڑے کوئی)

س (رجال جاں تیکر اتھال بنکے دھمیں نہیں وچہ ٹوٹی)

فقیر دی آواز

اے جدوں کوئی دلول گدا بن کے آپ خیر اونوں باہتاہ پاوے
 کھاتے عشق حضور دے دگ توں بھی راہنما جانی پھر کے راہ پاوے

اکھیں مہٹ نابنیاں ہو غیر دلول دلیر مہر دی ہن نگاہ پاوے
 ہوئے وصل اتاج عطا داتم پر کوئی سر لوچہ تے پہلوں ساہ پاوے

دیوانہ مسیت وچہ

بجر عشق مرید ڈالہر ٹھاٹھاں وحشت سخت طوفان جھبایاے
 اکھیں مہٹ کے گوشہ نشین عاشق پیا عشق داہن پکایاے
 بھکھا سا غریب نہان پانی اندر ناقیاں وقت لکھایاے

مجنوں درد مند لیلی سے شہر اندر ڈیرا وچہ مسیت دے لایاے
 پھول درد کتاب محراب اندر ادبول سمیں سجدہ مکایاے
 سن کے اپنے دیوانے دا حال لیلی اندر پردیاں نیر و گایاے

چھتاں پوری داپور کے ہتھ گولی پانت سیت پنچایاے
کھا کھا ٹھیاں پوریاں میں مٹھویاے نئے نئے اڈایاے

اگول کھاں نے بن مصنوعی مجنوں بیلی پیٹ نول ودھایاے
داہم ہون گے حشر نول منہ کالے جہاں کسید حق دبا یاے

نقلی مجنوں سے اصلی مجنوں

مجنوں میں اصلی مجنوں میں نقلی انت لین کھچان کھچان ولے
اک حلو یا نوچہ ڈب مران تے اک اُتے جلویاں جان جلا نوالے
اک پڑھن پڑھان دے بن مجنوں اک کر کے عمل دکھا نوالے
سیلی سنی سنائی دے اک بنوں کھین کھجے اک دھیا نوالے
چھتاں چھری بھیجے گولی ہتھ پیلے آپے سیر جانی جانوالے
ٹاں نسیا ٹھپ قرآن منگے لوے اندول پتھے ایمان ولے

اک پھیاں دی سچ تے سون مجنوں اک سولڑی تے پڑھ جلا نوالے
اک اڈے ٹھیاں شرتاں تے اک چھو وچہ اپنا لی پانوالے
اک ہین منگے کلرے کو مجنوں اک نیزے تے سلیج کھانا نوالے
کھوڑے کھڑے ڈرک کھ وکھ ہونڈ ہینڈے پن جد حشر مینا نوالے
مجنوں لہو تیر الہی منگدی لے آے وقت سرتے استخوانوالے
لہو دین والما مجنوں میں داہم مجنوں نس گے پوریاں کھانا نوالے

ترانہ زندانہ

حق سچ والے اک لال پتھے اک زے کتھے منگے کچرے تے
علم عقل تے زبر کی ہوش دانش نگہ عشق دی وچہ نہ جچرے نے

کفر دین دی گرن کھچان والے الو پاجنڈی دونوں تچرے نے
زاد جہنا نول پوجھا بھجھو کعبے جس لوبھ مندر پونے گچرے نے

عقل کردی اے الٹیاں منبراں تے جلوے حسن دے دار تے پچرے نے
داہم لایوت نے من والے بھڑے بچرے کدی نہ بچرے نے

معنوی مجنوں

شعوی شریف و پیر ایہ قصہ حضرت مولانا روم فرمایاے

اک دن ڈاچی تے ہوا سوار مجنوں شہر لیا دے دل سدھایاے

داجی بوتیوں و پھری جاسے روندی سینے پیچ تخت ہجر پائیائے
 میرے شہرے کیے زیندا گئی ہتھوں ڈاگ چھٹی جاں بھلائیائے
 پہنوں پی اپنی اوہنوں پی اپنی دہاں اپنا زور لگائیائے
 پریشان حیران ہو پایا دیکھے جھٹوں چلیا سی اوتھے آئیائے
 رتن وار ہوئی ادا کار مڑ مڑ مستی نیند دی راہ بھلائیائے
 تاہیں سوکھڑا لیلی دے شہر جانال لکھال راہیاں ساٹھ لٹائیائے
 مجنوں روح تے نفس مغرور داجی بوٹا لوجھ تے حرص ٹھہرائیائے
 ظلم نفس امارے داہرا ٹھے اپر لذتال جیو بھرمائیائے
 کارن طالبانڈے ایسے لئی اقامو تو اقبل دا حکم فرمائیائے

شوق تیں نون لیلی دے دیکھنے داروروا کھبوں نپرو گائیائے
 سوں گیا اسوار جاں میٹ اکھیں داجی پچپال نون سہ پرتائیائے
 اپن چیت جاں مجنوں دی اکھ کھلی لیلی لیلی دا شور مچائیائے
 دت جاگ کے موڑ ہمار ٹریا مارنا تہ نون تیز دوڑا یائے
 حاصل ہوئی نہ مول مفسود منزل لکھ زرد تے درو سوائیائے
 قصہ خاص قصہ مجنوں معنوی دانکتہ پیر استاد سمجھائیائے
 لیلی ذات دے شہر ٹکوں پہنچے جنہوں نفس نے ٹھپ سلٹائیائے
 ٹوڈا حرص ہوا دامرے جنم پیند انفس تے روح دامائیائے
 دائم وجہ دریا فنا ہو کے قطرے نام دریا دھرائیائے

حق دی بولی

نفس شہر نہیں پہنچدا سر منزل جہنم لے چہرے صد پتر اندے
 جہنم غیر تیں دنج پناہ لے کر دن اوندی ہتھ کھوڑاں دے
 رکھ تے جان بوڑے ماہنوں ساکے انلے رحمتی چتر اندے
 اڈل یار دے مگر شہید ہونڈے پھنپھار جوڑاں نچتر اندے

جوگ جون داوت کی فائدہ لے بند گذر جان میں تڑال دے
 ہورے دور بہتوں منہ کالے ہڑے چھڑے چہرنگ بہتر اندے
 مرد نہیں اوہ تے زناں ہن جہرے لکے انگ زناں اندر تر اندے
 اڈل کوئی غرضیں دائم دانگ ہڑے پھسے ہوا اندر جہنم اندے

لے بہتر عدد ابجد کے حساب سے یزدان کے ہی اور لے اس بہتر کی مراد بجا ابجد حسد ہے کیونکہ حسد کے عدد بھی بہتر ہیں۔
 شعر کا مطلب اس طرح بھی ہے کہ وہ یزدان کی درگاہ سے دور ہوئے جو حسد کے دوزخ میں گرے ہوئے ہیں۔

لے چترال یعنی سر پہ سایہ رکھنے والی چھتری ساہبان وغیرہ لے اس اور نچتر، بہتر لوگ ان کے قائل ہیں دیکھ لجال کہیں گئے جاتے
 ہیں مگر اسلام میں ایسے عقیدہ کی نمانعت ہے۔ لے مصنف

مجنوں داہلی دی گلی پھیرا

غم رسیدہ جو رید عشق مجنوں لیلی لیلی دن ات پکار دئے
 پڑھ پڑھ پڑھ پڑھ پڑھ پڑھ پڑھ پڑھ پڑھ پڑھ پڑھ پڑھ پڑھ پڑھ پڑھ
 اے کاش نہ جموی ہاں مینوں فتنہ سخت چرخ رنج رفتار دئے
 ہاں ہاں دس گھر بار بھلے کوئی پتہ نہ خویش پر وار دئے
 اک دن اتفاقاً کوہ نجد شے پھیرا پیا اک شتر سوار دئے
 دو ٹکڑا ہونیرے ہو یا موت نیرے بازی فکر خیال دی پار دئے
 لیچن مگر بٹھا کے شہر لیلی ہتھ چوڑے کے عرض گزار دئے
 کیا شتر سوار سوار ہو جا مجنوں ہو سوار سوار دئے
 مست شتر ہوا رفتار اُتے جہاں شکن نالہ مستوار دئے
 کو کے او بہا نیا پیدا سینر سو اپا دسرا محل سکر دئے
 اے لیلی دی گلی وہ کھلی ناہے غفی جلی سرور بہار دئے
 اُپر در اقدس لگا کرن سجدے عین فرض ابو عاشق زار دئے
 تیری زلف و لہلہ قل چند صدقے سورج منگتا تیرے خسار دئے
 سر ایا نور اعلیٰ نور لیلی اختیار تیں پار اور دئے
 مہربان تو میں بخشنا تو میں تیری گلی ڈیرا گنکار دئے

نال ویشیاں جنگلیں حال ادب ہی ہو ہو ہو ہو یا وحشی بار دئے
 پیا ہر کھڑے لیا ہاں کھا ہاں تے شعلے آہاں دیا کھلا دئے
 اول بے پروا بھی حدیثی شوق کالجے ہمدے دیدار دئے
 ایسے طرح کملا اندر ادیان دئے ہمداریت د محل اسرار دئے
 مجنوں و کچھ دوروں اُکھے آئی لیلی غم دور ہن تھیا بہار دئے
 انت لگ پیریں اُکھے دس خیریں ہارا ابو مجنوں بہار دئے
 ہٹا یاد نول پار لائے یارا ڈیرا باغ بہشت اس یار دئے
 رنگ رنگ دے گا وندا گیت لیا ہن سر مٹھراست خمار دئے
 آیا لہر اندر دیکھ شہر نیرے جلوہ چھکیا در و دیوار دئے
 اوہرے سپر پٹھی ربی ذات لیلی تقویٰ خصل بند او گنار دئے
 راہی گیا گے اتے قس تائیں باہوں پکڑ کے تندر اتار دئے
 یا حضور لیلی یا حضور لیلی حاضر ہو گیا نفر دربار دئے
 فوری من مازا غ سبحان اللہ کھڑے کھڑے باغ انوار دئے
 عاشق سے بیت اللہ تے حجر سو مکہ تیرے مدینے قلوار دئے
 اک سو چو داں سموت بھھی بے صورت مقصد پار پے تیرے بار دئے

تیری سدا مسلم اے بادشاہی سکے چلیا پاک گفتار دئے
 لگی حسد ہی حد بے حد دائم اک اک جھلک دریا اسرار دئے

مارکٹ تے شور

سجدے پیکے لیلی دی گلی اندر مجنوں عشق نمازادا کردا
 انہوں شرع شریفدا خوف ناہیں پابت دی حمد ثنا کردا
 لکے پانھیال کمال کھل کستہ مدد نہیں کوئی راہنا کردا
 مر کے اٹھن تے نہیں ایمان اہل پیا جیوندیاں حشر برپا کردا
 پاگل دیوانہ ولاں چھلانڈیاں گلاں پیا بسا بنا کردا
 اس تے کسینوں کی امید بھڑانال پاپیاں نہیں وفا کردا
 مار مار پتھر ہر کوئی سمجھ لگا خونانوں غریب نوں چا کردا
 پتھر کھا کے بھی مجنوں گل نازک لیلی لیلی دی رسیا صد کردا

ویری چک پتھر مار و مار کر دے ایہ کی پیا وحشی بے حیا کردا
 ایہ تے کافرے خاکدے پتلے نول سجدے سمجھ کے پیا خدا کردا
 والی ہو کے مال خزانیاں دا بو ہے بو ہے تے کیوں گدا کردا
 آوے شرم سالوں سُنکے لیلی لیلی پرا یہ شرم بے شرم نہ کا کردا
 قطرہ عقل حائیس دے تہیں پتے جاری دہم دا پیا دریا کردا
 پد پیر تے مال فقیر دکھیا دفن جیوندیاں خاک اڈا کردا
 عاشق پیا لئی ادب تعظیم پتھر بھی پیا سیس نوا نوا کردا
 وانگ چوراوڑک سچا یار نام چھپ لک ڈیرا مانے جا کردا

لیلی دا حال زار

جل بل کے رنگ محل اندر منجی مل کے پئی ہمار لیلی
 رنگ نہ رواہ سرد تے درد دل و چہ بن کے اڈ گئی گرد غبار لیلی
 بیوا بیوش بچین بیدل تے بے صبر بے دم بقیر لیلی
 لایاں عشق کڑیاں کڑیاں دھرتے کڑیاں نتھو اتارا لیلی
 رتن جوت ہون سوہنے لک کھڑیا سینے ساڑوونے زار زار لیلی
 انت زار قطار بیزار دندی کرے انت تن من انتظار لیلی
 گلاں آپ اٹھ اٹھ اپنے نال کردی بٹھی اپنا آپ دسار لیلی

ماری سانگ مجنوں ہوتی وانگ مجنوں مجنوں پکار پکار لیلی
 آوے نظر ناہیں بار بار والا بار بار کو کے بار بار لیلی
 وانگ نازے نازکناں بلدی بلدی ناز وگا وندی مار لیلی
 دس یاردا کیتیاں برس گزے کدی دس یاردا دیدار لیلی
 راتیں دیکھ نازے سنجوں میں نازے زارے ڈوبدی ہے دکھبار لیلی
 سورج دیکھ آکھے سورج دیکھ کے نصف لیل جو ہون بیدار لیلی
 بن بن جہاں ہوگی ہوئی غماں ہوگی ویں جوگناں روگناں دھار لیلی

تیرا درد جانے خالِ دینِ پیہما منِ محترہ الا لہا رسیلی
تیرے پیرچمن سر سے نال مڑ کے آوے راکالی کالی دھار لیلی
تیرے نال بہشت اقبال روشن تیرے باجہ خواری الناریلی

میرے شوہ مجنوں لائیں پار پھر کے پھر کے تندھن شوہ و پکار لیلی
ہر دم ٹھکھدی ڈھکھدی اڈھدی اڈھدی ٹھکھدی ٹھکھدی لیلی
پاک دیدر کار و کار میرے نسی پھل میں خار بے کار لیلی

سچے سنگ معشوقاں تے عاشقانہ سے تیرے عشق اندر تکیا لیلی
دائم کبھی ادا قضا عمری سجدہ اکو کر تیرے دربار لیلی

میلی نول سہیلیاں داد سناں

گلی جانوالے علی علی کر کے تیری گلی اندر پتھر کھا گئے نی
اج دیوں ڈھلے ڈھلے مہولن با تیرے میلی میلی دے ڈھول جاکے نی
بھانویں بھٹ پائے لوں لوں دیریاں نے سوہنے میں دعا فرما گئے نی
اڑاڑ کی پی گلی دیر دیکھنی اس میں اوہ کھلے سمیں ہا گئے نی
اتھراک سرکار دی جد دل دہلی لائے زمیں نے دگ دریا گئے نی
عاشق مرد مجاہد دی دیکھ آمدانل ابد تک نلنے لے گئے نی
دھرتلی نے جہاں دوا دیکھے مڑوے قبر تھیں اٹھ اٹھا گئے نی
جاگ جاگ لگی سٹے بھاگ اٹھے جاگ جاگ کے بھاگ بھاگ گئے نی
محرم حال دے دائم اقبال ہو رہی گماں بلدیاں تیل پانگے نی

سیاں میلی نول دسیا اج اٹھے ایتھے تیس ہو رہی آسن لاکے نی
اڑے دیکھ لے تیری دیوار اٹے اپنے خون دارنگ چڑھا گئے نی
سلی اپنا آپ دکھا توں بھی اوہ تے اپنا آپ دکھا گئے نی
اندر سنئے بیج تے نان چادر ایتھے ہو کئی حشر برپا گئے نی
تخانہ خانہ دیوار دیوار شاہ سارے شہر وچہ دھوم بچا گئے نی
اکوٹ ریاں فلک شگاف نعرہ بدل بجلیاں گھٹ ٹھرا گئے نی
کی آکھنے کی اسرار آہے عقل ہوش دی دھوڑ اڈا گئے نی
رنگ رنگ پتنگ جلا کے تیرے واسطے شمع جلا گئے نی
میلی کہ کی کراں سہیلیونی غم یار دے مار مٹا گئے نی

میلی دی فریاد

اکون دیوں پھیرے پنہاں دیوں پھیرے پائے بھی تے فیر چلے بھی گئے

دائے دگدگے دگ نی دائے دائے سا جن آئے بھی فیر چلے بھی گئے

اڑیو مولائے رنگ بے رنگی انوں رنگ لائے بھی فیر چلے بھی گئے
 رہی زردی کشت امید لپی بدل چھائے بھی تے فیر چلے بھی گئے
 سائے ڈھلے غریب دیوار اُتے پائے سائے بھی تے فیر چلے بھی گئے

شاہنشاہ میر جھولی منگنی باندی خیر پائے بھی تے فیر چلے بھی گئے
 بارو الیاں سبجال شہزاد ڈری لائے بھی تے فیر چلے بھی گئے
 پھیر ساز داکم عشق تبار سچے نچے گائے بھی تے فیر چلے بھی گئے

میلی دی حال پکار

آئے من پرے نہ جان صدقے میرے مت اللست فقیر سا جن
 روزی ہواں دگبیر امیر کملی سینے پاگئے زلف نجیب سا جن
 ہائے آیتھے پتھر کھاگئے نے بے قصور سا جن بے تقصیر سا جن
 میرا عین ایمان ہیلیونی دیون نگہ تھیں بدل تقدیر سا جن
 لا لَقْنَطُوا اسرار کھ بیٹھی کدی میسی رب استدر سا جن
 لیلیٰ اسن امان امان تیری تھیں اپنی اکش کفنیر سا جن
 حکمت صانع مصور کمال تیری بنیاں ہیرت دی زری تصور سا جن
 باجھ دلیریاں کجیں کون بجائے کھلی عشق کتاب تقصیر سا جن

اوس شہزادوں قہر ظلمات کہئے جھٹھے رہن نہ بدر منیر سا جن
 مرشد راہنما مشکل کشا مادی میرے پر سا جن دستگیر سا جن
 بے خطبے لوث قربان جانیے بمیشال سا جن بے نظیر سا جن
 میری جان گھولی کوکاں چیر چولی گئے پند میرے چیر سا جن
 لڑاں کی تدبیر دگبیر تھیلی گئے مار کھچھڑے تیر سا جن
 غالب امر بارہی پھر داوچہ باری غالب شان سلطان امیر سا جن
 لکھس کوئی نہیں نہ بولدائے میری جان مجنوں دلپذیر سا جن
 داکم تیریاں لمیاں غصتا ندی کر سن معاف خطا خیر سا جن

میلی دے ہائے ہیلیاں کے

پتھر چل تباہیں پتھر دلاں مارے آئی سڈیاں لبیاں جان اڑیو
 انھاں سا پریشال پیدا دگری کیتی کسے نہ اوہی پچان اڑیو
 اپنا خون پیندا اپنا ماس کھاندا کرا کسیدا کی نقصان اڑیو
 وکچھرتی استی پرواڑے دی عقل ہوں لکھاں پریشان اڑیو

پوے طول طوفان د اظالماتے کدی ایڈے بھی ہو طوفان اڑیو
 اوہ تے دیوانہ مجنوں منسا نہ غازی عشق دیو چیر سا جن اڑیو
 سٹاں دار میں اوہدی دیوانگی توں افلاطون بقراط القمان اڑیو
 مجنوں ملک الشعراء حسنا ثانی لکھے وکچھ تقریظ سحر سا جن اڑیو

سلاہ سہمان ابن داکم غرب کا بڑا فصیح و بلیغ شاعر تھے۔

سلاہ سہمان بن ثابت سرکار دینہ کے دہائی شاعر تھے۔

لگانا رنجوں پایا پارہاندا بیڑا تار کے بحر عرفان اڑیو
 حروف دیکھنے تے لوکی حررت رکھن معنی بھال دینے معنی جان مارو
 الإنسان بیڑی وَأَنَا سَوِيَّةٌ مَا هِيَ بِهِنِمْپَسے وہم گمان اڑیو
 بھلا ناہی میرے پڑالم وانگوں اک دم تے بھارا ٹھان اڑیو
 اُبھڑ گئے باجھوں بھلا کون دتے دتے کون دچہ شکل انسان اڑیو
 داعم جیسے شاعر نے شعور لکھاں روئے پھرن جنگل ہیا بان اڑیو

بیت بیت اندر فاضل ہون بعیت التباس دقیق دیوان اڑیو
 مہنوں اوہ دیکھے اوہنوں میں دیکھاں ہواں نتاں اندر آو جان اڑیو
 گدوں قیس قیام دچہ آسکے جہڑے کرن قیاس شیطان اڑیو
 اکلہ میری سرکار واکرن پھڑے اٹھے ہن جمہول نادان اڑیو
 بھاں مٹھیال آجھیات چشمہ لکھاں خضر پے زندگی پان اڑیو
 پاک ذات دانور ظہور روشن شاید چوٹھاں نجد فاران اڑیو

اک خاص سہیلی

پاشند شکر مٹھی منہ میرے تینوں دتھاں میں مٹھری گل لیلے
 چھپ لک بٹھیا مستوار محنوں مٹھ پوٹیاں مارو تھل لیلے
 ملے آجھیات برات کھلے ساوی ہو جاوے کھل دل لیلے
 لیلی لیلی پکار داپیا محنوں اوہنوں سل نالے تینوں سل لیلے
 جھلے قس تنگ دانگ لوڑیں شمع دانگ ہر تیز تک جھل لیلے
 مل دھل دی سراندے گل وکدی سر کج ناہیں تباں مل لیلے
 بیڑے عقلے عشق دریا ڈین سیدیں پینڈی اے اکھل لیلے

بولی اک مہیڑی ہونیرے بیا جان جانی ار ج کل لیلے
 فی میں دیکھے آیاں تیرا چھل کھڑیا چل سیرنوں بلندے دل لیلے
 دیوی باپ بھارتاں سیر دیاں کوئی لا ایسا دل چھل لیلے
 وکھیں باری پاک دیدار منزل کن ہجر والے مارو تھل لیلے
 محل دچہ بیکے چل باغ وئے گل ڈچی دے پائے کے گل لیلے
 جو بن سر آوی بیکے ہو حاضر انت جاو ناہیں جو بن ٹھل لیلے
 جھیلے جیسے بیج زمین اندر لگے فلک اُتے سوئی چھل لیلے

سرول نے اوہنوں ہن سر چھپک ناہیں بدھی آئی اے سریتے جھل لیلے

گل انہاندی گل دا ہار داعم جہڑے گل اندر جان دے گل لیلے

سہ التباس، دل کی سوش ہو عشق کے سبب سے ہو
 سہ نارآن۔ کہ معنی میں ایک پہاڑ ہے۔
 ۱۱۔ مصنف

میلی دی لطافت

میرے واسطے بارخوار بھیرا لکھوار بہار بہار ہاں میں !
 کھا پرتیا مار دیوار کولوں بیٹھی رہی اٹھے اندر دایاں میں
 ایتھے کوئی آئینہ نہیں بھیر بھی سر پہ تائیں انتظار ہاں میں
 تائیں بے پروا جنوں نچدے لبلی اصنف نازک پردہ دار ہاں میں
 جتنے ذات صفات لٹی جانڈی حسن ذات واحد باندا ہاں میں
 میرے واسطے بقیرا بھرا اوہدے واسطے بقیرا ہاں میں
 بھرا اپنا آپ بچپان لببتا سوتی جاندا کی اسرار ہاں میں

پارا چلدا نہیں سہیلے فی اللہ جاندا بڑی لاچار ہاں میں
 خبر آون دی ملی پرناں ملیا ملدی پتی تیاں بار بار ہاں میں
 قبضہ ڈاڈیاں دے قبضے چہ میرا قیدن سوتی تیاں بلوار ہاں میں
 سمجھ لو خزاں خزاں ہاں میں سمجھ تو بہار بہار ہاں میں !
 میرا نام لبلی لے لے کئی تھکے دیندی راج نہ کدی دیدار ہاں میں
 سکے قال محال دے تیرنگے اندر حال دجال نیکار ہاں میں
 بھرا میری رضا و چہ رہے رضی کردی اوس شخصیں کڈن اٹکار ہاں میں

ہو کے مست الت دے دس لبلی پانڈی مجنوں دینال پیار ہاں میں !
 حسن عشق دو صورتاں میراں نے داسے جلوہ گر پار اورا ہاں میں

مہیلی دی بہیلی

تینوں تہہ کی مست دوا بناندا پی عقلدے حکم چلاؤنی ایں
 مجنوں مار کھادی آگلی تیری باہر پوئے شخصیں نول نہ آون ایں
 مجنوں ننگ مننگہ ابارستی نی نول نگھ بھی نہیں دکھاؤنی ایں
 اٹھے اوس غریبی جان اتے ایڈے کاسنوں ظلم کماؤنی ایں
 آپ پوہ چو بارٹے رہیں ٹھنڈی اوہدا جنگلیں چم کماؤنی ایں
 دالم بار فقیر دیوارٹے نول کیوں نہ خیر دیدار داپارڈنی ایں

بناج راج محل وچہ بیٹھے نی چڑھکے سبج آرام فرماؤنی ایں
 اوہنوں وحشی سودانی بنائیں چہ آپ ہارسنگار لگاؤنی ایں
 اوہنوں درد فراق دے سٹ کھوئے آپ عیش پران بگاؤنی ایں
 کوکے نجد چاڑتے اوہ آپوں باغ جان شخصیں بھی شرم کھاؤنی ایں
 اپنا حسن نکالکا کے تے اوہدے عشق نول پئی پکاؤنی ایں
 نول اوہدا ودمما چھالیاں نہیں پیرلپوں آپ شرمناؤنی ایں

مقولہ مصنف

لکھن دو دھتھیں ہوں تو نڈا توں حال جڈں لڈکنے نال لڈھانیا نڈے
نڈوں نڈے عینہ کلیمیا نڈے بدل گجڑے جڈں تبا نڈے
عرب الیاں حق دی ضرب مای بیت چور ہوئے منڈست نیا نڈے
دائم رب دیاں حکمتاں چا کھن سرس بردیاں تاج سلطانیا نڈے

درد باجھ نہ اکیاں لڈنیاں نے پیری تڑنہاں باجھ پانیا نڈے
کے حوت تے حوت نہ رکھدینے جکو جھنا نوں پتے معانیا نڈے
جڈں عشق سمٹوڑی چڑھے رنگن سیتے ہن تبا نڈے
ڈھٹاپے کھرے داتشاہ جہدم پھر کھر دچہ پتے کتھانیا نڈے

لسلی دی عرض باپا کے

بڑے چراندی طبع اداں میری گھڑی پل ہوا بدلا آواں
بجھ سنگ سہیلیاں نال لیکے خیر سکھ دی سیرنا آواں
نگھت ریزووری باڑی سبگاہی غنچہ قنب دکھول ہسا آواں
جھجھ محل وچہ ناقہ سوار ہو کے شاہی شوکتاں نشان دکھا آواں
دائم اڈے کے دانگ پروانیاں دے جھجھی کبھی شمع جگا آواں

بیوں آبا جی مہر تھیں اذن بخنڈو روضہ عدنان اندر پھیری پا آواں
کھڑے لویں بہار تے پھل تازے بکھ دیکھ کے من پرچا آواں
دیکھ بلہاں بچدیاں گللاں اڈے میں بھی ناز دارا زو جا آواں

لسلی محبوں دایں باغ وچہ

سد سنگ سہیلیاں ساریا نول سیر حمن ارشاد فرماؤندی اے
کیسی حسدی قتل تلوار لسی ارشیم زری پوشاک سجاؤندی اے
پسی کھری کوہ نور دی تی لسی ایل زلف دے رنگ لڈاؤندی اے
پر پڈلیاں تھیں قلب سلیم سلمی تاتہ با درفتار سنگ گواؤندی اے

پد باغدی سیر دا اذن دتا لسی لشکر ہزار بجاؤندی اے
بالی باغ دا دیکھتے باغ چلو باغ باغ ہونو تھی ناؤندی اے
جلو یار دلدار دا دیکھتے نول نور طور سر نہنیں پاؤندی اے
جا سہن مہنی برکت مین دا اعز بن مسر دا حسن شرماؤندی اے

<p>مجدد محل دے بیٹھ عروسِ فطرت پر واپوشن ہوگا اٹھانڈی کے باغِ باغ لیلیٰ التھی باغِ اندر داغ و کج سرار غٹھاؤندی اے مجنوں اٹھیا اٹھیاں سار جھڑیا بجلی جندی چمکت کھاؤندی اے صبح صادق اج سعید و اجن پڑھیا خوشبو تو نام دی لکھت کھاؤندی اے اپنا و کجھ روشن جانی حسن اختر جا میوچہ نہ مول سماؤندی اے سائیں علی محمد تے رب سرتے حق سچے نام دھیاؤندی اے داعم ایسی نول کالجے لکھت مجنوں لیلیٰ مجنوں نول کالجے لکھت اے</p>	<p>خاطر دس مجنوں ڈال جسک گلوچہ شش شش بول زین بٹھاؤندی اے ادب پس سیتی اس پاس سیاں چنوں تار یا نوچہ ہاؤندی اے دیکھ لہو پیمانہ تھکے یا مجنوں لیلیٰ ہار سنگا چھنکاؤندی اے سجدے پیا حسین محراب مجنوں مہ حسین لیلیٰ جگمگاؤندی اے دیکھ عاشق حسین حسین لیلیٰ ہتھ جوڑ سلام سماؤندی اے عطر بار شمیم اقبال مجلی بلبل گل توں وار نے جاؤندی اے اندر باغ وصال بہار آئی رحمت ربدی مینہ برسائونڈی اے</p>
--	--

حسنِ عشق دیاں منزل

<p>حسنِ عشق ساری ملاقات ہونی نور حکیمیا دور ظلمات ہونی بھلا کوں دے کھڑی بات ہونی جھڑی با ہونی اولیا بات ہونی اجڈل ات صفات نول سجات دسی اندر ذان فنا صفات ہونی</p>	<p>لیلیٰ مجنوں باغ وچہ میل ہو یا دید سعید برات ہونی ماری لاٹ نور شید جمال والے ختم فرقانڈی کالی رات ہونی کیاں گل بلبل مرجبا کوں ساکے چمن دیوچہ خیرات ہونی</p>
---	---

دیکھ پیاریاں دی ملاقات ہونڈی لکھت وار صدقے کا نات ہونی
 دائرہ چاو چھنیے سنیایاں عرب اندر عشق موتی باندی برسات ہونی

۱۔ ۲۔ ۳۔ ۴۔ ۵۔ ۶۔ ۷۔ ۸۔ ۹۔ ۱۰۔ ۱۱۔ ۱۲۔ ۱۳۔ ۱۴۔ ۱۵۔ ۱۶۔ ۱۷۔ ۱۸۔ ۱۹۔ ۲۰۔ ۲۱۔ ۲۲۔ ۲۳۔ ۲۴۔ ۲۵۔ ۲۶۔ ۲۷۔ ۲۸۔ ۲۹۔ ۳۰۔ ۳۱۔ ۳۲۔ ۳۳۔ ۳۴۔ ۳۵۔ ۳۶۔ ۳۷۔ ۳۸۔ ۳۹۔ ۴۰۔ ۴۱۔ ۴۲۔ ۴۳۔ ۴۴۔ ۴۵۔ ۴۶۔ ۴۷۔ ۴۸۔ ۴۹۔ ۵۰۔ ۵۱۔ ۵۲۔ ۵۳۔ ۵۴۔ ۵۵۔ ۵۶۔ ۵۷۔ ۵۸۔ ۵۹۔ ۶۰۔ ۶۱۔ ۶۲۔ ۶۳۔ ۶۴۔ ۶۵۔ ۶۶۔ ۶۷۔ ۶۸۔ ۶۹۔ ۷۰۔ ۷۱۔ ۷۲۔ ۷۳۔ ۷۴۔ ۷۵۔ ۷۶۔ ۷۷۔ ۷۸۔ ۷۹۔ ۸۰۔ ۸۱۔ ۸۲۔ ۸۳۔ ۸۴۔ ۸۵۔ ۸۶۔ ۸۷۔ ۸۸۔ ۸۹۔ ۹۰۔ ۹۱۔ ۹۲۔ ۹۳۔ ۹۴۔ ۹۵۔ ۹۶۔ ۹۷۔ ۹۸۔ ۹۹۔ ۱۰۰۔

۱۴ رمضان ۱۳۶۶ھ کو بوقت سحر میں یہ مضمون لکھ رہا تھا میرے چاروں بیٹے سامنے بیٹھے ہوئے تھے جنکے نام ترتیب وار لکھ دیے گئے ہیں اور ان ناموں کو صنعت کا رنگ دیا گیا ہے نام کے نام مطلب کا مطلب ہے سائیں علی محمد صاحب جانی چک نزد ڈنگ والے بھی میرے پاس بیٹھے تھے نہایت اعلیٰ و نفی درویش ہیں انکا نام بھی صنعتاً لکھ دیا۔ ۱۲ مصنف - ۷۔ رمضان المبارک ۱۳۶۶ھ واسو

نغمہ زند

حرف خانیوں نے جاں چک معنی نیت سیاں چوریاں چور کرناں
 کدی نکدی عرش تے چڑھی جاندی میں پیا تخیل دی نور کرناں
 دایم فوق الادراک سرست سے گلان پیا ہو دیاں ہو کرناں

واعظ شورچلے کچھ کیتی تے میں چپ کر کے پیا شور کرناں
 رسم موت نول حبت گراوے لئی موتو قیل کھاڑ پوچہ زور کرناں
 کدی گورنوں پھلاندی بیج کرناں کدی پھلاندی بیج نول گور کرناں

مجنوں دی فریادیں لکے

میر نخبت کمبخت اُجاڑ پھڑا تیر تخت تے نخت اقبال سیلی
 جیوتنگ تے رنگ بزرگ میرا کوزنگ ہنال سیاں سیلی
 مینوں عشق دا عشق کمال جیوتنگ تیرے حسن دا حسن کمال سیلی
 میری لچ پیری لچ پیری لچ پالی میری لچ پالی سیلی
 میری دیکھ صورت اپنی دیکھ صورت شاہد شاہ توں میں کنگال سیلی
 عمر بال موٹو اسٹاپوئی درس دس دیکے عمر بال سیلی
 حیدر دیکھناں ہال لیلی دیکھناں ہال شرق عرب جنوب لیلی
 ہس ہس کھانے پھر گلی تیری کیتا گلہ نہ دتی روال سیلی
 کھاواں گھاہ پتیرہ کوئی خط پتیرے خط تیرے خط و حال سیلی
 درزے استخوان حاضہ جناب عالی تیرا مال کورے پائمال سیلی
 میں دھپہ تول بولیں تولوں کو کال ہواں میں کی میری مجال سیلی
 ہوسی ٹر فدا بار و پیرہ ختم دایم کے لاش تے لویں سنبھال سیلی

میرا حال سدا تیرا حال چنگا دیکھ حال میرا محرم حال سیلی
 مجنوں ہجال تھکا لک گئے کتھے ولی پیر فقیر ابدال سیلی
 جیتے شیر رنگ تے مرگ پاٹھے دندے ہن رلکے سیرناں سیلی
 میری گل کی اے تیری گل کی اے شئی گل پھاپی گل ڈال سیلی
 کج سے کج کو توج صاحب نہیں توج تلج سے ہجال سیلی
 ست ستی چڑھی ستی غمدی ست نال گزے ست نال سیلی
 کر کم پتنگ کرنگ اتے میری شمع منیر جمال سیلی
 تیرا نام غلام داس سے عالی نام رچیا وال وال سیلی
 پایا چپائے لیلی اہم اہم ہو یا جہم بھانویں لالو لال سیلی
 ہو یا جنٹیلین داس نواں بھلے رہیا جیو وسواس نیجاں سیلی
 میں دھپہ نہیں نہ ہی آدس میں دھپہ ایو کرے فقیر سوال سیلی
 غضبناک تھے ہیں مہربان تو ہیں تو ہیں تیغ براں تو ہیں کھال سیلی

میلی دی بکار

میلی دے تسلیاں لاسینے لیوے وناہیں زار زار مجنوں
 تیری من امان ملیاں دیساں جہان جہان میں وار مجنوں
 تیرا موگ ڈیرا بھری نقاں حانی او ہانقاں گلشن جنت زار مجنوں
 آج راج کے اکبری حج پایا عشرتیک ہاں شکر گزار مجنوں
 میلی تیری دیوانی دیوانیاں سے میرا یار مجنوں میرا یار مجنوں
 کوکاں اچیاں لریاں محل اچے سارے ہار سنگار انار مجنوں
 نوں تے عاشقا تصادقا حد کیتی دھماں تیریاں دوجہ سار مجنوں
 تے ہن پیار یا جاہ خدا حافظ دوتی کرن مت دیکھ خوار مجنوں
 ہتھ جوڑ دعا سلام کر کے گیا بار دے دل سد بار مجنوں

تیرے میرے پار دے معمول پارے ڈھول شج گئے پار اور مجنوں
 تیرے ہاتھ پوے قہر شہر سارے سدا پی تے تیری بار مجنوں
 دوجہ پردیاں بھی پلک پلک تیری سندی ہی آں حال بکار مجنوں
 سے میں گھول گھتی تیرے آونے تھیں آئی باغ دیو چہ بہار مجنوں
 مینوں توں ڈٹھا نینوں میں ڈٹھا ہویا دوہاں نول اک سدا مجنوں
 سیری جہان میں جان قربان کر ساں میں بھی ہاں حانی تیرا بار مجنوں
 تیری مثل بمثل نہ ہو بھانویں ہوسن نام دے کسی نہرا مجنوں
 ہویا کی جسے ظاہر اور ہوئے ملدی رہی دلاندی تار مجنوں
 او ہانجا بہار تے وجد اور ادا تم رو نوڈاے کوکاں مار مجنوں

میلی دی ماں اگے شکایت

کے میلی دی ماں نول آن کہیا پکڑ چور سیر اندر خانیاں دے
 جھڑی شمع دی زنت توں کریں رکھی پھیراں لے پے پروانیاں دے
 بسل ہو چکی گل قسب آتے دڈے اوسنوں پیا ترانیاں دے
 ایس میر دیو چہ نہ خیر دتے چمن گئی اے پیر ستانیاں دے
 پتی وصل شراب نماز ویلے بھار سٹ کے نفل دوکا تیاں دے
 تیرا انداز مجاز دے فتح پانی سدھے تیرے چہ نشانیاں دے

رہیوں غفلتا نوچہ بیہوش سستی بدل گئے نی رنگ نہانیاں دے
 دھنونا داغ دلدا لیلی باغ اندر گئی آسیر نول نال بہانیاں دے
 اکھیں میل کے پھیری اچھل چندی بندھی پاکے نال دیوانیاں دے
 ہنجیاں ہیلیاں نال لیکے پی پالندی انگ پیرانیاں دے
 میلی مجنوں ایجاں قبول کیتے باجوں ہندیں مہر یا گانیاں دے
 سب سختیاں اپنے عملدیاں داسم کی قصور بگائیاں دے

سلی نول ماں دا جھڑکان

بل ونگ اڈ پھر یوں پھیل اتے منٹھے گیت بہار و کمان گبول
 سوہنا ہر سنگار سجا کے تے پھوک مار کے بھاہ بھڑکان گبول
 انی آپ مہارے لیلے نی پتر ویل انگور دے کھان گبول
 مجنوں سیر بہاڑے دیکھنے نول بٹھجی وچہ محل پوری شان گبول
 نی اسی وچہ جہان بدنام گے ہور تیتے کرن ودھان گبول
 پاکے جڈیاں نال دیوانے دے نی توں ستیل کلاں جگان گبول
 کے چراندے وچھڑے مہکدینے نول وصل اجمیات پلان گبول
 شکری ہوئی اے اس مراد پوری جہدے واسطے مران گبول
 دایم وانگ بہشت نصیب ہووی تبول اٹھ کے حشر میدان گبول

گھر وندیں سلی نول ماں کبیا اندر باغدے کی بنان گبول!
 دساں مینوں بھی کمنے پے گیاں کدے قیس دادرنا پان گبول
 جتنوں اپنا آپ بھی یاد نہیں اوہنوں اپنا آپ دکھان گبول
 کبڈی رب رسول نہیں ڈری ہوئی ایں مکھ دس کے دکھ وڈان گبول
 تینوں کچھے شریف دا ادب ناس تخانے وچہ جھانیاں پان گبول
 نی میں کی آکھاں تینوں کی ہویا کی سنن تے کی سنان گبول
 نی توں ڈب جابل کسے بدیوں بیری چاہر کے پارنگھان گبول
 مٹھی صبح دی باد صبا دانگول کلیاں میٹیاں ہن سہان گبول
 عقل فکری ساڑ بیاض اتی نی دیوانے داسن دیوان گبول

معذرت سلی

میر بھاگ اجار ٹھنیں بھاگ ایلستے بھاگ جگا ونے گئی ساں میں
 شاہنشاہ شافعی بخشہ ہار لے اپنے عیب بخش دے گئی ساں میں
 سنن والی سرکار دی گل سن کے اپنا حال سناونے گئی ساں میں
 میں نے گئی حضور ذی شان دیکھیں کڈن شان دکھاونے گئی ساں میں
 حسن یوسف نول کدیاں کچھ کے تے اپنا آپ دکھاونے گئی ساں میں
 پگئی فرش تے یاردی گنج اچھی عرش کونج کلاونے گئی ساں میں
 دایم آرنی آرنی پی مینا سینہ طور جلاونے گئی ساں میں

مائے مار نہ بولیاں باغ اندر دساں کی بندونے گئی ساں میں!
 قیس دین ایمان تے حج کعبہ حج اکبری پاونے گئی ساں میں
 جانی رشک مسیح دے وچہ قداں اپنی لاش پہنچونے گئی ساں میں
 دل مدتاں داد لبر کڈھ کھڑیا کڈن دل پرچاونے گئی ساں میں
 دیا آبرو دا ابرو جال صدقے سجدے سبیس ٹکاونے گئی ساں میں
 مائے ہار سنگار نول پاچھلے سر تے خاک لہاونے گئی ساں میں
 اپنے آپ نول آپ بلان آیا اوہنوں کڈن بلاونے گئی ساں میں

ماں دی نصیحت

نی اوہ سنگتوں کدی نہ پارے پڑھیاں جہڑیاں شرع دے بڑیوں ہویاں
 پیچ وقت زمانے تے تریہ لوندے کرلیں والیاں شرع حضور ہویاں
 لٹن کوہیں غزلاں دی بار تافے غافل ہو جو حال سنگور ہویاں
 نور نار وچہ جنہاں نہ وکھ جاتی نی اوہ کدی نہ نارتھیں نور ہویاں
 کیاں دھکیاں دھڑاں جو کھل چرخہ سجیں ستیاں مست غور ہویاں
 دائم رب رسول داپار جنہاں فضل کرم دے نال بھر لور ہویاں

تیرا نام لیلیٰ اودہا نام مجنوں گلاں جگ جہاں مشور ہویاں
 لکڑناں پہاڑ دے مار کے تے کوٹے تے مدھ جہاں لکھاں چور ہویاں
 سنت فرض دی پیروی جنہاں کیتی ایہ اصفاں درگاہ منظور ہویاں
 سن سانجھ جو بیٹھیاں ستر کوڑے سنگ باغ بہشت دی خود ہویاں
 جنہاں ہک ساڑی دھیئے ماریاں دی سترل کو لیا افر تندر ہویاں
 ہویاں پاپناں تنیاں تھوہر تھال عطاں والیاں دیل انگور ہویاں!

جواب لیلیٰ

عشق نور حضور تے ذات ربی عشق بادشاہ حسن جمال دے
 عشق حال داراج دربار شاہی ایٹھے کم کی قال مقال دے
 خبراں دم تاہیں ہم دم بن کے دم دم نوں عشق سنجال دے
 عشق بے وجود دے عشق اندر چنہ وچہ وجود بلال دے
 ساتی عشق سردار سب ساقیاں انجام الاموت پیل دے
 والضحیٰ زخرا رازانغ ہشمال بے مثال چہرے مثال دے
 دائم لا الہ الا اللہ، اے اسرار مجھ کنگال دے

بنال عشق دے شرع تے دین مائے الہویں اک تجانہ خیال دے
 عشق نہاک دی ہین پوشاک مایا عشق بھیت رب و الجلال دے
 لیا جان تھیں حق برحق جہانی میرا مال ایہ حق حلال دے
 سنت فرض تے پیچ تریہ سدا عشق اصل اصول و کمال دے
 سوہنا اک تھیں ہل و ہاج لبیند اجبدل نگرہ پیاری ڈال دے
 نور پیر دے لہو پیر ویلے ملیا سخط نوری سخط و خال دے
 صد تے جہاں سرکار دے نام اتوں مہیم نام العام کمال دے

ماں و لوں

اے کہیں شرع شریف لوں تجانہ اچھے عشق دے ڈھول و جاونی ایں

لیلیٰ چھیر کے تے گلاں وچہ گلاں گلاں ہوری ہور سناونی ایں

اوی بھی ہے مجنوں تول بھی ہیں مجنوں پی تو چہ ذات ملاونی این
 صاہ آیانه آیا تول شے کی این کیوں نہ سدھڑا پیر اٹھاونی این
 ایتھے کسے نہ پلک بھیرن دینا جتھے پی تول سج وچھاونی این
 کدی لچکے ٹیں ٹلیا بیے کی کدی نخر لیل دھن پڑاونی این
 رہ کے عرب زمین تے کملے نی چلے عجم دے پی دکھاونی این
 ابرو جائے گا بلبلے باغ فانی ایوں بھولے اودی کماونی این
 دایم سودا نی روندادیکھ کے تے تول بھی تجوں دے مہر برساونی این

وحشی بادے مگر خوار ہو کے کیوں اپنا آپ گواونی این
 کٹے بان تے پتلے خاک دی اے جام لامبوت پلاونی این
 تیرے فہم شعور تے پیاپانی ایوں دہم دی پنگیہ پڑھاونی این!
 ایتھے موت شہباز دی دھوم چڑھے جتھے پی تول اہل پناہنی این
 زلفاں گئیاں چہ کھلا کے تے سر نہنیاں دیوچہ مسکاونی این
 اہل نسل بچپان تے شرم کر نہیں کیوں جدوں لیک لگاونی این
 اہجائیں دے عشق تھیں باز لیبی کیوں اپنی دھوڑاڈاونی این

ملی دا جواب

عقل شرم جیادی پنڈتیاں ڈو لکھے کھوہ دیوچہ وگائیاں میں
 مثالہ کرن سرکار منظر سجدہ کدی سیس نہ اتلا اٹھائیاں میں
 مانے شرع دی ڈور مسیت تاہیں مندرین دے شام تنائیاں میں
 کبے دل دے ہمد اپیا دلبر دیکھ دیکھ رج اکبری پائیاں میں
 جڈل دیا اپنا آپ سوہنے اپنا پتھیں ہوئی بگائیاں میں
 باری یاردی اے بارگاہ باری بار دے سبق پگائیاں میں
 دایم عشق مستی لا تھنوں منزل آکے ہوش اندر عشق کھائیاں میں

کمال کی سنانی تے پورے لعنت گلاں درتیاں ہی ستائیاں میں
 دنیا دین ایمان قرآن کعبہ سوہنے بار توں گھول گمائیاں میں
 کلی یاردی لکھ بہشت مینوں اچھے محل توں آگ لگائیاں میں
 نہ سال آرنی کو کدی حشر تاہیں سناں لکھ جے لن ترائیاں میں
 راہ عشق دے کفن بردوش ہو کے کدی بچپان پیر پائیاں میں
 جنہوں پکھیا دیکھ کے نیاں اے پی اوسید نام ھیلنیاں میں
 زھو معکم ایما کنت مال مال جاوے جد جہانیاں میں

مقولہ مصنف

میں میں تول تول تے شک لقیں صوفی عشق باجوہ سب پرنیوں نے
 کئی بستیاں بستیاں اڈگیاں تاہیں ستیاں سجدیں بستیاں نے
 موتو قیل اے سرد اجیا دایم صدر تے مہستی تول لکھاں ستیاں نے

خاک کی پتیا ندے چہ چھونک دتی گنت کنزادی روح استیاں نے
 زاہد ستیاں سارے ہوش ہو یا سانوں ہوش اندر اندر استیاں نے
 پھیر سجال دہنہاں ستیاں چہ سداوستاں اوزہاں ستیاں نے

ماں واول

<p>ناہیں سٹھنے مت سیانیا ندی کچی بتی تے پیر کا وئے ناں جو ان حسن پر اہوناں گھڑی دئے ایویں کلمے جو بھرا وئے ناں رہے شرم حضور گزار گوشے کہ ناز وئے ڈھول وچا وئے ناں صحبت نیکدی نیک بنا دیندی بریاں مجلسا ندی چہ جا وئے ناں اگے انھیاں نول نہ ناچ کرے اگے دریاں میں جا وئے ناں دیے جاگ پرہ خیر دار ہو کے اندر غفلتاں ماں ٹا وئے ناں کدی سکھ دا سکھ نہ و سداے حکم کھدے اٹھا وئے ناں پانی ناں ناہیں نیت صاف ہوندی بدی اگر اندر جہلک بنا وئے ناں دامن اوس جہان مٹکویں جائیے جسکریں تہاں تے آویے ناں</p>	<p>بھٹے بھٹے جھلیاں مگر پیکے عقل کیجے بھل کدا وئے ناں موتی معنیان دے چھنے چن و رگے کالے حرفت طعنان جھلوتے ناں موہوں بول بی است ذیلے ہن ہو ر بلا گل پا وئے ناں زنداں مشرباں دی گپ شپ سنے حکم رب رسول بھلا وئے ناں مجرم کن سارے غیر مخر مانو چہ پردا بھیدے مکھ نول چا وئے ناں کی چل نول قدر انکوردائے لعل کھوتیاں گلیں لٹکا وئے ناں اجر خیر نہ کدی نصیب ہونے کھانا صبر والا جگر کھا وئے ناں کدی بدی دادا غ نہ اتر دئے حج نیک اعمال کما وئے ناں حج باویہ بجا نہ من بھر کے کدی جنتیں بیج وچھا وئے ناں</p>
---	---

سلی دا جواب

<p>چڑھ کے پنگیہ پاریدی کے جاساں جھوٹے سن جو اڑی پلرانی ماہی ناں مٹیا دی گل پکی گل طوق پیا اوسے گل دانی رساں تیس دے مگر اویں بنکے مارے نکرناہیں جا تھل دانی سینا، تبار، فاران نول مسجد ہوندا کھڑک سدا پیاں داچی دانی کھڑی کلی امانتی عشق سینے میر دل جھل جھل پکھ جھل دانی عشق عالمال فاضلاں پہلواناں اکو مار کے ڈھاک تھل دانی</p>	<p>اہنوں جھلیاں اکھ نہ ماں تھلی ماہی جھلیاں کلیاں بھل دانی سودا سداں دا عشق بازار ساناواں ایتھے کم ناہیں دل چھل دانی کراں بار وچہ فاس جے وں ہووے ایہ پروں بیوس نہ چل دانی عیباں بھری تھیں اکھ نہ ٹرن ہوندا سہانہ نہ دے لھل دانی دتارب تو کلی تھیل بڑا کوئی خوف ناہیں اچ کل دانی ملے کلمے عشق دے کھیال تے جاو غلدا کوئی نہ چل دانی</p>
---	--

کی کراں پیار واپس غلب میرے راہ چارے پیاکل دانی
دائم یاد ہانہ پھڑی دریاخونی ماسہ عم نہ موت دی ٹھل دانی

ماں و لوں

اندرا بکر فناہ سے غرق ہو یوں تیرہ گیا فی ٹھل دوامیاں دا راج جھاگ سہاگ تاج کر کے یانی طوقی داج غلامیاں دا جدی شرم کر دے مصری ایوانی قطب ادب بھٹا میا جابیاں دا صبح شام تین جنہاں نام سنیاں اوہ بھی رکھ دے شوق سلا میا ندا پتے سگ سکون دے لے مٹی جھولا جھلیا بے آرمیاں دا رووے پیا سان العصر دائم تینوں اثر نہ شیریں کلامیاں دا	ہو کے گردیوانے دیوانی نی توں بدھالے مڈھ بدنامیاں دا رووے تھکیاں مول نہ اندھے پختہ داغ ابہ تیریاں غلامیاں دا تیرا پاپ امیر کبیر نامی سرتاج جہان دے نامیاں دا تاجدار ذی شان سلطان مسرر خاص مسرر دیاں شامیاں دا آہوش چہ سامے موت دے کوئی دور نہیوں سماں سامیاں دا زلخاں کھول جاو تیری پن کھتی پتہ لگسی تیریاں سامیاں دا!
--	--

لسا دی فریاد

خفی حلی اوہ گلی گلزار حنت بھری گلی آدے عالی جہا ڈھولن سورن جڑ پیا چڑھے مڑ زندگی دا بننے کرم دی اک نکا ڈھولن رنگ محل دی نہیں پرواہ کردا پھر اکوہ چوٹی بے پرواہ ڈھولن ناقص جیسے میرے سانگین اندر لاناں مار دے کمال ماہ ڈھولن	نی میں دیوانی توں بھی دیوانی عقل کل میرا بادشاہ ڈھولن واہ واہ وجدے ڈھول سجان اللہ واہ واہ ڈھولن واہ واہ ڈھولن عارف اکھدے عرش عظیم اوہا لنگہ جاوندے بھڑے راہ ڈھولن بہر شیر درند بھی جند ڈھولن کرے دلا خوف انتباہ ڈھولن
---	--

کوئی دیکھ لوے لیکے چشم بیلی عالمین اندر شاہنشاہ ڈھولن!
شافی عین بعین کوئین اندر دائم ساہ ساہ ہیں گواہ ڈھولن

بے اختیار لی

ہفت آسمان ہشت بہشت زبر کو کب بوج بیاد مکر دے نے
 کشتیاں کشتی باد شہر بارش دریا موج کندے مکر دے نے
 عیسیٰ موسیٰ خلیل یعقوب یوسف بیٹھے ہوئے دوارے مکر دے نے
 صورت حتماں دی اک چوداں تھوہن پاپے پاپے مکر دے نے
 دنیا دار تارک دنیا دین اندر حال مست سہلے مکر دے نے
 اول آخر ظاہر باطن نغنی حلی دامن مسارے نظارے مکر دے نے

فی میں سوہنے تول داراں تے کی داراں سوچ چن تیارے مکر دے نے
 گم ہر مال یا قوت مرجان نیم بل گل ہزارے مکر دے نے
 جالینوں ارسطو نول دین دارو ہڑے مجنوں آفارے مکر دے نے
 کرسی عرش لوح قلم تقدیر دفتر لازوال سپارے مکر دے نے
 نور و نور ہو گئے نے رخ سارے دالضحیٰ رخسارے مکر دے نے
 پتھر کھا دعا دیکھ پیل بخش ڈٹھے کم نیاں مکر دے نے

مال دے ہاؤکے

بیٹھی عشق دانا دیوان شیریں میں بن لیا فی نول کی آکھاں
 خون جگر شراب دی ہوئی عادی خونی لکھستانی نول کی آکھاں
 سر تے لہڑے سفر دے رخصول سخن اہدی بے سامانی نول کی آکھاں
 ایماں کہوے تے ہو نو ذاکر ظاہر اہدی بیعت اللہانی نول کی آکھاں
 اک پلک ناہیں بکھ پھڑیاں نے پریشانی حیرانی نول کی آکھاں
 شیشہ اپنے جمال دار کھ گئے مومنوں ماہ کنگانی نول کی آکھاں
 لکس اکھیاں نہیں دلا لوجہ دسین ہورفات حقانی نول کی آکھاں
 ایوب گل کر سیدیاں کھل جاندا مٹرا نہمانی نول کی آکھاں
 ہوشی انشا پرداز دامن تیری کاہی ہی کافی نول کی آکھاں

اپنے کسے بیگانے تے گلہ کی اے تو اپنی بیگانی نول کی آکھاں
 پی کو ڈیاندے بھاواری اے لالاں بھری جوانی نول کی آکھاں
 جان مجھ کے اک پی بالدی اے لیس مانی پردھانی نول کی آکھاں
 میری اپنی اپنی آکھدی اے اہدی لن ترانی نول کی آکھاں
 کلی کلی مکان مکان بھیک ہائے لامکانی نول کی آکھاں
 کوئی ہے ثانی تاہیں لاثانی کوئی دستو لاثانی نول کی آکھاں
 کی کھٹیائی توڑ توڑ پتھر پھٹی ہوئی پیشانی نول کی آکھاں
 چایا روح تھیں ریت تے تے تھاپی لیس نادانی نول کی آکھاں
 پیارہ دیوانے تھیں پھپھارے خواجہ خضر سیدانی نول کی آکھاں

مجنوں دے زور شور

ہو یا تنگ کٹانا وحشی دیواناں اندر عشق میدان شہ زور مجنوں
 لیلیٰ اکہم غم رچیا جسم سارے دم دم رہیا لیلیٰ لیلیٰ سور مجنوں
 لیلیٰ لیلیٰ زمین تے رہے لکھدا لیلیٰ پوہ جنون کٹور مجنوں
 لیلیٰ لکڑی چھپا لیلیٰ ڈاڈھیال نے رلدا پیا وانگوں لیلیٰ ڈور مجنوں

ایس حال حساب دا کون منکر و زیا جیوندا جاگدا گور مجنوں
 جھگل باد پھاڑ گنگھور پائی کدی شہرستی کیلے شور مجنوں
 من گئے جہان دے کل مجنوں اہے مارناہیں کوئی ہور مجنوں
 وحشی دیوانے عقل کل من ہوندا کھن وحشی شور مجنوں

سخت تنگ ہو کے شعوب لیلیٰ ساڈے نال کہیا لایا کھور مجنوں !
 داعم گیا لکھی پٹی سارا پھر بھی کہن سب چورائے چور مجنوں

مجنور مجنوں

پیر جان لیلیٰ میری جان لیلیٰ دھماں پائیاں نے دور دور مجنوں
 تلی جان دھر کے جلی جان والا کو کے لیلیٰ دی گلی ضرور مجنوں
 ذرے ذرے نوں پاوند اوچہ اکھیں جان بچھ حضور دا نور مجنوں
 مومن کہن کانر کانر کہن مومن پر خطا مجنوں بے قصور مجنوں
 دکھاں دچہ مجنوں سکھا نوچہ مجنوں ہے مہجور مجنوں پر سرور مجنوں
 اورے باز ناہیں مارا پتھر کتنی وار کیستا چور چور مجنوں

شرق غرب تک لیلے عرب تائیں اپنے عشق تھیں کیتا شور مجنوں
 وجد لہو جہ تجھ تھیں شہر آوے چھیویں ستویں روز مجبور مجنوں
 پیم پیم ادبول پتھر ویریا ندے بٹھیا سمجھ لو بے کوہ طور مجنوں
 لیلیٰ لیلیٰ پکاردا لیلیٰ سجدے ایسا عشق دے نال بھر پور مجنوں
 کوئی کہے چنگا کوئی کہے مندا عنق مند مجنوں بے شعور مجنوں
 کرے مشورے لیلیٰ دی قوم ساری پائے ہوئے ذرے ذرے فتور مجنوں

مار کڈھنے نال پھر بھی آجاندا ماسہ کرے نہ فخر غرور مجنوں !
 داعم دس مٹھریا کی چارہ ہو یا لیلیٰ دی نظر منظور مجنوں

دیوانے دامعمول

مجنوں آجاندا پھیری لاجاندا پتھر کھا جاندا پھل برسا جاندا
 بانگال دیکھے وسدیاں ہچہ سانگال کر کے عشق نماز ادا جاندا
 عاشق پاک پوشاک لول چاک کر کے پوسے دے خاک راجاندا
 کدے کدے برکیانیاں انگ مجنوں اپنے گھر میں بھی گھلے آجاندا
 راتیں اڑ کے تاریاں سچہ وڑ کے چن ماسی دی تار و جا جاندا
 مارے رو دھریاں آہیں چاہا ہاں کٹھا ماتمی صفال و چھا جاندا
 کدی سمجھ لیا اپنے آپ تائیں اپنے آپ تے آپ دکھا جاندا
 اوج عشق تھیں کئی کے موج اندر کذا قطر لول موج دریا جاندا
 گور مرگ گل برگ تے بال دیوے سوہنا عرس تہ لطف نما جاندا
 دامن کوزے سچہ بند دریا کر کے تنکے سہیٹھ بہاڑ لکھا جاندا

لیلی پاک جناب دی گلی اندر عاشق حج طواف فرما جاندا
 سخی اپنی دید دا خیر پادے سائل اپنی صد اسنا جاندا
 اپنی لیلی دے شاہی دربار اندر مارتا تاریاں ناچ دکھا جاندا
 نعرہ مار بلند دیوانگی دا عقل ہوش دی دھوڑا ڈا جاندا
 روندی مال لول ہو رہا جاندا دکھی باب دے دکھ ودھا جاندا
 آتش باز مجنوں آتشیں دیکھ تھنوں گزرنے لگیں لاجاندا
 نکتے وڑے لول جہان بچیان لیلی سہتہ جوڑا سبیں نوا جاندا
 ناہیں لکھ سندا در لکھ چندا نظروں لکھ لول لکھ بنا جاندا
 غازی منکر نکیر دی کٹ گردن ملک الموت دے سنگ دفنا جاندا
 اندر اپنے قلب اکٹھ باہر اندر بیٹھ کے گل سمجھا جاندا

امیر المومنین اگے قوم سیلی دی فریاد

نشر ہوئے ہاں سچہ جہان سارے اندر بیٹھ صلاح بچان لگے
 مولا علی دے ہو دربار حاضر اورگ حال فریاد سنان لگے
 شاہنشاہِ دو عالم دے تیس ویرین سبیں نال تعظیم جہان لگے
 سنو عرض طفیلِ حسنین جوڑی گلپیں پڑے پا کر لان لگے
 ساڈی اک لڑکی نامی نام امیر اچھن ظلم دے سرس طوفان لگے

تنگ لیلی دے خویش پر وار سیکے غیرت تھر تھیں منہ چھپان لگے
 ڈھیر موڑیلے مجنوں نہیں مڑا ہون باغ ناموس ویران لگے
 یا شاہِ ولایت یا اسد اللہ سہتہ جوڑے کے ادب بجان لگے
 تسی تاج ہو سیدہ فاطمہ دے نام لیندیاں ہون فریان لگے
 قیس ابن عامر المشہور مجنوں آسیں جہد پیرل مرجان لگے

عشق لیلیٰ وچہ قیس ہو گیا مجنوں سچی گل نہ اسیں چھپان لگے
 سرور پار ہو گیا سے دیوانہ اسیں غیر توں انت تہان لگے
 سجدے کردائے لیلیٰ دے نام نول بھی فاضی کفر دا بھی فتویٰ لان لگے
 بیٹھا من خدا دی ذات لیلیٰ گل صاحبو کسے مکان لگے
 نالے کرو دُعا دوانا لے قیس کسے ہن ہور دھیان لگے

لیلیٰ لیلیٰ پکاردا بارستی اسیں متاں دے بھجان لگے
 حدل گزریا عشق جنون اوہدا عقلمند بھی ہون بھران لگے
 پورا کافر ہو گیا قیس وحشی ترسن صدق یقین ایمان لگے
 ساڈے تنگ ناموں دی بھری بڑی شاہزیر کناڑے ان لگے
 اسی جیوندے جاگدے موئے پورے ان سنجوں لکھوں دین کھان لگے

کرد حکم تے پکڑ کے قتل کرئیے دکھ درد سب کرن بیان لگے
 داعم مرجہا مرتضیٰ علی مولائسن کے حق بحق سرمان لگے

شہنشاہِ ولایت دی ہدایت

لائے بھاگ سرکار رسول اکرم اللہ پاک سے سب پیار یا نونوں
 جڑے ہو شو چہ ایساں کرن گلاں سرور مارے نہاں ہتیار یا نونوں
 عقل ہوش تے روا تعدیر دینی فتوے کرن کی اثر اوار یا نونوں
 لَا تَقْرَبُ الصَّلَاةَ أَنْتُمْ سَكَرًا سَكَرَاضًا مِمَّا شَارِبْتُمْ
 نیکی بدی قیس گزریے دیوانہ پیمان دا دید نظار یا نونوں

مجنوں لیلیٰ دے عشق وچہ دیوانہ کی اکھسے عقل سہارا یا نونوں
 مستی وچہ ہے کفر ایمان کامل محرم جان دے فقر ہتیار یا نونوں
 جے اوہ لیلیٰ نول بدی ذات اکھسے کی اکھسے ہو دیکھن ہار یا نونوں
 صاحب حال نول حال تے رہن ذہن کھو سا نبھ کے صبر سہارا یا نونوں
 داعم ماریاں بھی عاشق نہیں مردے اوے موت نہ عشق ماریا نونوں

فریادیاں دی گوگول

ہے تے عقل شعور قیس دور مجنوں پر اس حال اٹھری پھری ہوئی اے
 نال بندست نے دے لاس تھا شیخ ہواں دی شیخی بھی پھری ہوئی اے
 جھڈے بھل کد خراب کیا ساڈے نال تے جگ تے بڑی ہوئی اے

اسیں مالتھکے ناہیں مول نکلی خبرے چند کتھے اوہدی اٹی ہوئی اے
 اوئے عقل تریاق دا اثر کہا جتھے عشق دی ناگنی ٹری ہوئی اے
 ایسے لکھدا شعر زبان عربی اوہدی طبع کوئی فکری ٹری ہوئی اے

قلم لکھ نہ سکدی گھڑی اندر اک ٹرٹ جانڈی جی گھڑی ہوئی اے
 سر پیر تائیں مجنوں زری حیرت مند پیر جیوں مورقی گھڑی ہوئی اے
 کافر کافر پکار کے فاضیال نے سو سو فتویاں تے ہر جڑی ہوئی ہے
 بھکھ ننگے امار یا پھر نے ننگا آتے گودڑی پاڑی پڑی ہوئی اے
 پنجر پنجر اکھو کھلا ہڈیاں دا جی لاش نول امر دی کردی ہوئی اے
 اغنوں تاراں ذوالجنتوں مجنوں کھنتی عقل تے ہوش دی اسی ہوئی اے
 لگے پتہ ناہیں خبرے ساہ کٹرے مدح کا ہی می کافی صیہ وئی ہوئی اے
 دآم تختہ زمین دا پٹ کے تے بیلی آپ پکار تے پڑھی ہوئی اے

حق دی لیلی

والہ لا الہ الا اللہ لیلے آپ ایہ جھوک دسانی ہوئی اے
 حُسن عیش جلورے الف مسم صورت نال ذات دے ات طانی ہوئی اے
 فَايِنَا نُوْلُوْنَا وَجْهَ اللّٰهِ ذَرَّوْنَا وَجْهَ حَتَّىٰ هَوْنِي اے
 اُحمد للہ تے معاذ اللہ طوطے والدی ختم پڑھانی ہوئی اے
 اوہناں رب دی ذات پچان لئی اے جنہاں سپہ اپنے جھاتی پائی ہوئی اے
 داتنگ دنیاں بھج گئے کسی دانے بھئی عشق بھٹھیا کے زنائی ہوئی اے
 لیلیاں چپکے مجنوں دے آئینے سینے لیلیاں لے لائی ہوئی اے
 لیلی اٹھدی ذات برات کھلی دید بان نے عید منائی ہوئی اے
 اللہ آپ بیلی اللہ دایا ندا اللہ دایاں رمز سکھائی ہوئی اے
 دآم دیکھ لے مجنوں دے دپ اندر لیلی نجد پارتے آئی ہوئی اے

رُبا عی

تینوں نجدیا احولا دودن اللہ دایاں تھیں اللہ دکھ ناہیں!
 جھڑی اکھ تھیں دیکھ دے ولی اللہ تیرے کول اود اٹھیاں اکھ ناہیں
 حرف حرف وچول معنی بھال دے تے حرف انہندے تے حرف لکھ ناہیں
 بھاویں لکھ کتاباں نول چٹے جائیں مرشد باجھ دآم حاصل لکھ ناہیں

۸ مار رمضان المبارک ۱۳۶۶ھ واسو، بوقت نیم روز - دالکھ

مجنوں تے شکاری

پھڑ پھڑا ہرن اک کسے شکار کسے نہ بھاپی دچہ تقدیر بھسا دتا
 ذرا بار شکار دکھانے سہی، نیرے ہوصیاد و کھا دتا
 اہے بن بچین نے بن لیلیٰ سر ہرہ دچہ نینال قدرت پا دتا
 آیا تہیں شکار یا ترس نینوں اہیہ کی ہیں تے ظلم کما دتا
 ادسے دنت یا قوت دا اک گنگن مجنوں باز دوا لہ بھڑا دتا
 کدوں فال اندھیرے دچہ پھٹس دیو سال دہنہاں جگا دتا

مجنوں تکدیاں ماریا صد اچا سیلی سیلی داستور چا دتا
 سر پیر تک دچھا دکھلا مجنوں انت ادب نھیں سیں جھکا دتا
 میری لیلیٰ دے نور داتوں جلوہ پیر چم کے نیر وگا دتا
 اصلی وطن پر وار تھیں ہائے توبہ کر مرگ غریب جدا دتا
 گیا بار قدیم نول مار چنگی قسیری یار آزاد کرا دتا
 داتم کینتا شکار شکار تے نون عاشق حق دا جال وچھا دتا

مجنوں دا عجیب فیصلہ

جھگڑا پیاسی جڈلی خلافتاں دا اندر معاویہ تے مرضی پیارے
 شرق غرب تائیں خبراں پہنچ گیاں سلگی عرب دچہ کوک کہا پیارے
 مجنوں کولول انصاف کران لگے کہہ اتھ خلافت تیا پیارے
 کدی و آگ پانی دتے آگ بلدی کدی پانی بھی دے جلا پیارے
 ذرا فیصلہ اس داسی جاؤ میرا عشق اے بے ریا پیارے
 سن کے کہن لگے مر جیا مجنوں کیتا منجی فرض دا پیارے

ایدھر بنو امیہ نے زور لائے اودھر ہاشمی ماہ لقا پیارے
 اکدن چلے چلے الفاقا کے بند پہاڑ دے دا پیارے
 مجنوں کہیا ایہ کم سیاناندا میرا ہور جہیا کچھ سبھا پیارے
 پھری گل میرے گل سئی ہوئی اے دیاں حتمی گل سنا پیارے
 کر کے چپے تاج خلافتاندا میری لیلیٰ نول دیو پنا پیارے
 بھیا لیلیٰ نول من خدا داتم جیم جڈا نقطہ اُتے پا پیارے

اے اگر جڈا کا نقطہ یعنی جیم کا اوپر ڈالا جائے، تو جیم سے خابن کہ خدا ہو جاتا ہے۔ اسی طرح مرد فقیر
 اتی سے فنا ہو کر بقا ہو جاتا ہے۔ قطرہ دریا میں مل کر دریا کہلاتا ہے۔
 کیوں جڑ کو ناز نہ ہو گل پر ہے جڑ ہی تو منظر گل داتم : یہ قطرے ہیں دریا کے پھر دریا میں ملے جاتے ہیں

نجد منزل

تیری یاد فریاد فریاد تیری ناہیں یاد زیاں تے سو دیسی تیرے عشق دی ہوئی تکبیر وارد کدوں ہو دی تیرا ورد دیسی باوجود وجود شہود سیتی تینوں سمجھیا بے وجود دیسی میں نابود فناہ تیرا اندر توں آزاد باقی ہست و بود دیسی ہیں نہیں کہتے توں توں دائم حبت باغ فلاح بہبود دیسی	چڑھ کے نجد منزل پڑھدا وجد منزل منزل وچہ ہے منزل مقصود دیسی میں محدود تے لامحدود این توں کر محدودوں لامحدود دیسی تیرا عبد غائب بیدار مجنوں ذات با برکات معبود دیسی ہر رنگ تے روپ اے روپ تیرا مومن گنیز زما، یہود دیسی انا انت دے جان گے اڈھیھے لگ گئی آگ بارود دیسی
---	--

مجنوں دی محفل

گھیر مار کے تے اس ہیں ادبول جانے بیٹھ خاموش ادول راتیں نارے صبح تک تڑپتے ہن تھر ہر سلسلے بند جدول اول راتیں سخت تھیراں نوں ہونے عطاری دین نجد عشتاد حاصل راتیں سکے زلف دے منقبت اللہ اللہ بارے ناظرے کسی، مجنوں راتیں حرف دائم معنی ذات مومن تیرے کافرے دے صفحے پھول راتیں	چیتے شیر گھیاڑ تے ہرن پاہرے سارے آجانے مجنوں کوں راتیں کھول درد و اندر بازار مجنوں ہونے ہودا دا توں راتیں اپنا آپ مالک آپ پورا پاتے بوجے تیرا بندے کھول راتیں مجنوں بادشاہ سخن زبانیوں دا لکھاں سنگے بھرن کچھول راتیں یکس مدح حسین محراب کدے حجر شجر سجدے ڈول ڈول راتیں
--	---

مجنوں نال شاہ نوافل دی ملاقات

اکھے ساتھیانوں اتھے ٹھہر جاؤ ذرا دیکھ تیرے شوق نزار مجنوں روندا بوٹ دا بوٹ لنگوٹ کدے ہائے ملے بانہہ ورن اور مجنوں کدی ایسی کدی ایسی کوکے ایسی ایسی لگاتار مجنوں	نوافل شاہ عربی تائیں ترس آیا روڈا و میسویو چہ بار مجنوں بہی ایسی پکارا بار اندر بار ہو کے بار بار مجنوں ہویا ونگ کزنک و ششی زنگ بنگ پروار دسار مجنوں
---	--

چڑھ کے درد دی دار و چہ دار فانی منگے پیادیدار دلدار مجنوں
 آکھے جان میری نیلی آگئی اسے کیتا دھیر تیرا ترنک راجنوں
 تیغوں کے دیساں نیلی سچ منیں کر صبر من بے قرار مجنوں
 نونل پیش مڑ کھول دیوان اپنا لگا اپنے پڑھن اشعار مجنوں

کیا استقام علیکم شاہ نونل نہیں صرف تکیاست خمار مجنوں
 نونل آکھیا میں ہاں شاہ نونل ذرا مستیوں ہو ہیشیا مجنوں
 سن کے نیلی دے ملن دی گل مٹھی کرن ناچ لگا مستوار مجنوں
 انا قیس مجنوں فی العشق لیلی الحزین فی اللیل النہار مجنوں

نونل آکھیا مر جبا عاشقا اور سراپا توں نوا پیار مجنوں

لیلی نیل دیساں شاہد رب دائم نور ہما ہر سال قول اقرار مجنوں

نونل دا خط نیلی سے باپ دل

اللہ پاک دی حمد سبحان اللہ شانال اچیاں ہی خمار دیاں
 سو سو ادب ادب سلام ہو دی پاویں حتمال ب غفار دیاں
 پیا نجد پیا رغبیں گزرداں سنیان شور شان حال پچار دیاں
 عاشق بقیں نامی المشہور مجنوں گلاں حسرتے زاون کھیار دیاں
 لیلی بیٹی دا اوسنوں بخش ناظر لاجال کھچھے عانتق زار دیاں
 آخر کار ایہ پتلاں شاگردیاں کفنی بہن کے گور سدھار دیاں
 نہیں تے ہو رہیں داکا چارہ عرضاں میں کنگال ہمار دیاں
 تیں تے کران کاہنگ ننگ آنر دتھاں عرب و ہند پیری تلوار دیاں

دُھمال تنگ اندر پیاں ہو میں پاپیں چار پیا اصحاب کبار دیاں
 ان تھیں بعد با شیح امیر سرور عرضاں میراں تھیں پیا دیاں
 اللہ جاندا فی مینوں کھا گیاں دردناک آہیں بے قرار دیاں
 آپ جانتا ایل تیر شہر دائے واقف خلتقال پار اور زار دیاں
 اوہ نئے نال میں قول اقرار کیتے تھماں رکھ لے قول اقرار دیاں
 جاندی جان غریبی لکھ لے توں دھن عزتاں لاج دربار دیاں
 کریں بھلے دی گل تے بھلا ہو سی چھٹھنیاں عذر انکار دیاں
 جڈل ہوئیے تھیاں دلاں تائیں دسن لحتمالاں تار دیاں

خط و اچیا جڈل امیر سرور سرکال کھلیاں سوچ و چار دیاں!

دونوں صحتاں سامنے بہن دائم نظراں پیا دیاں تیغاں مار دیاں

ملی دے باپ شاہ نون نون جواب

تیرا بھلا ہو دے ہو کی اکھاں اک لائی اسکیاں کائیاں نون
ذرا آپ نصاف دے نال تو دھیاں دیوندا کون دیوانیاں نون
جھٹا ہونہ جھٹے دے لگ پچھتہ نیت بیچ کے افضل دگائیاں نون
ایویں باجھ قصور فتور پاپاں روا نہیں ایہ عاقلان دیوانیاں نون
بھڑے ہون چنگے چنگے چنگے چنگے کدی بڑا نہ کہن زبناں نون
وحشی قس مخبوط الحواس مجنوں مٹیہا بھجھ مجبول نشانیاں نون
اونوں دھیاں کنپ سر پر جاندا بھجھ ساہ اکمال کے کائیاں نون
ہوندے نہ وردہ تم ڈرتے رب کو لول نامیں دیوئے تبتائیاں نون

اے سلطان نون تیری خیر موٹے رنگ لگنی محل شہانیاں نون
جیکوئی گل ہندی میں خود آبلدا شاہا چھٹکے عذر بہانیاں نون
شعلے جنگ چمکا کے نہ ساڑو غیر تمد عربی پروانیاں نون
ماتم کردہ بنانہ شہرا پنا سن عیش دے گیت ترانیاں نون
ایویں سر بوجھ کھیہ پوانا ہیں زلفیں پھیرے فکر دے شانیاں نون
ہو دے جہاں پرانیاں وچہ نیکی توڑ چاٹھتے انہاں پرانیاں نون
رہن محبت ویرانید اعمال نانگہ کی جاندا سہراں کائیاں نون
اہڑے گئے اہڑے گئے ل کے ایویں کیوں اجارنا نہیں خانیاں نون

نون دی پڑھائی

نالے اکھدا بڑا اشوس مینوں اوس سپر غفلت گئی آئی کیتی
انوں مانجدا رہیا زبان تاپن وچوں قلب دی نہیں صفائی کیتی
نال ریلے اوسدی ساہج کھڑی سبک نال نہ جس بھلیاں کیتی
راضی اوس تے نہیں بخدا ہوندا راضی جس نہ اوسدی خدائی کیتی
لیاں مجنوں دی خاص امان توڑوں سبک خوش نے جگ رسوائی کیتی
دوڑا جنگلیں وچکھ کے ترس آیا اچی کوک غریب دو مانی کیتی
دائم خیر نہ انہاندی اپنی بھی بھگی جہاں ہمیش پرانی کیتی

بھری گئی نہ گل جواب پڑھکے نون جوی جوان پڑھائی کیتی
میرے خط تے اوس نہ عمل کیتا زری طوطیاں وانگ پڑھائی کیتی
بلیسی حق نکھیر دا حق باطل اوس ہول نہ حق ادائی کیتی
تفضل باجھ کوئی واہ نہ صلح دے اعلان چھپان جدول ادائی کیتی
نیکی کھدا گتے ڈال پاپی ہتھوں مار کے چونک سوائی کیتی
کڈل پچیدا اوہ مقصود منزل جہدی کسے ناہیں راہنمائی کیتی
اونہاں ظالماں کدی نہ کھجھ حاصل دونہ دلا تو پچہ جہاں جدائی کیتی

مجنوں دی فوج دیکھو

حتی شہر قیامتوں ورت گیاں لشکر نوبت جنگ کھڑکان لگے
 ایدھر مجنوں دیوانے دی فوج دیکھو ایدھر دعوت گویا تھر تھران لگے
 پھینتے دیکھ نہ ہوش دے رہے پھینتے نس بھج کے ٹھوکران کھان لگے
 مرگ بار دے مرگ مثال خون پی پی چنگیاں لان لگے
 ایلی لاسینے کیا دقت موہنا لوکی آپ وجہ لڑان لڑان لگے
 لٹو لٹو بہادر و فتح ساڈی نونل شاہ ہوری سرمان لگے
 ایتھے لڑونہ لسیٹی دا شہر ابر تے ہتھ پوڑے واسطے پان لگے
 جھدی خاطر سی سراندی لائی بازی رازاوسد ہون عیان لگے
 دتا بھیج پیغام امیر سرور نونل شاہ جی کس دسیان لگے
 جنگ بند کر کے بیٹھے دل دونوں ہون صلح سلوک بیان لگے

نونل شاہ دے بھلے ہوان نامی بر چھی تیغ تلوار چھکان لگے
 پتے گر جیے جوش تھیں شیر بہر ننگے وڈے لہون کر لان لگے
 پاٹے پاٹریاں پیٹے لپٹے دشمن کھا کھا بگھاٹا اڑان لگے
 مجنوں ہوری درنازے معشوق دے تے تھم جوڑے صد انسان لگے
 جانباڑ لشکر دوہاں پاسیاں دے ایدھر جڑے کے منہ دکھان لگے
 جدوں تیغ چلی مجنوں یار ہوری رکھ سرتے بانہہ کر لان لگے
 میں تے لسی دی توم دا ہاں خام نونل سزیاں ہون جبران لگے
 ایلی لے لسی لے لڑو لڑو ناہیں اچھے قیس دے ہون اعلان لگے
 پاگل دیوانہ مجنوں جس پچھے لسی لگ کے مران لگے
 دائم عقل تے ہوش نہ رہن او تھے جتھے عشق جھنڈے آن لگے

امیر سرور دی شاہ نونل نال گل کتھ

ادب احوال کی لے ساڈا احوال کی لے ایدھا احوال دیکھو ساڈا احوال دیکھو
 سودا عقل داناں سودا شکل کھوٹے دم دیکھو کھرا مال دیکھو
 مجنوں جن دا تھی زوال دیکھو لسی تورا شرف اقبال دیکھو
 رنگ آنڈے دیکھ نہ جنگ پھیر وصال دیدیاں کھیں نال دیکھو
 سنوں گلے نہ گدیاں بندیاں دے تھی اپنے پاک نییاں دیکھو

اور جھنگلی جانور دیکھیا ہے ایدھر لسی دا سن جمال دیکھو
 رہ جوڑ نہ کدی بھی جڑن الا ذرا نگہ انصاف دی ڈال دیکھو
 نونل تیغ میان دیو پھیر پاؤ ساڈی صلح سلوک دی وصال دیکھو
 مجنوں وحشی ناغ دا داغ دیکھو ساڈے صبر اصوات کمال دیکھو
 اللہ والیا ہوں اللہ دل دیکھو علی نبی تے نبی دی آل دیکھو

ماری مت مجاندے ماریاندی کافر موعے ایمان نون گال دکھو
مجنوں لیلی اک پک نہ رکھ سکد اپناں جھولیوں اید موال دکھو

عالی مرتبے سچیاں عاشقندے دیکھو قرنی آویں بلال دکھو
ست ٹور کی کسیدی دیکھدے مو دا دم اپنے عمل دی جان دکھو

صلح ہوندے ہی مجنوں نختے

ہیٹھاں اتاں سدھی ٹھپی جنگی مندی نیکی بدی انسان پچا دئے
سچ مچ دیوانے دے لگ پچھے کی فائدہ من مران دئے
مجنوں کدیں آبادیاں کرن جوگا تنبو پیا سوداے تاندائے
لیلا تانی مجنوں دیوانہ تانی مول نہ لیلی دی شانداے
ایدھریں لے اپنی فوج بری پھر یا راہ جنگل بیابان دئے
اوبانجھ چوٹی اوبادرد جوٹی لوٹی ہجر دی سماں فغان دئے
پتھر مار متھے آکھے مزہ ایو متھانال پہاڑ دے لان دئے
ایو حشر میدان جہان توہر ایتھے کی کوئی کسے نون جاندائے

نوفل شاہ بھلیبری سوچ کر کے واقعت ہو یا نوان ایمان دئے
سب سنگیاں ساتھیاں کہیا نالے یا شاہ ایدہ اوہ نقصان دئے
اوس کسینوں سکھ دکھا دنال کی جہڑا خاص دٹمن اپنی جان دئے
انت صلح کر کے سر نال نوفل چلا گیا موسہری کاروان دئے
ناہیں لکھ مرض نون اثر ہو یا لکھ راٹگان گیا لقمہ دئے
اوبارات کالی کالی زلف دالی عالم ہو داس سنسان دئے
لدے گے رلیا لیکے دین دالے چتیا رہیا نہ عہد پیمان دئے
انحضرت نال سکندے جد کیتی پی کے تہ نہ رہیا پلان دئے

میرا کوئی نہ اوس بن ہو رد دی اکو آسرا رب رحمان دئے
جس فرش زمین و پھا دا دم اُتے تانیاں چھتر آسمان دئے

مجنوں د فراق وچہ سلی دی زاری

سیتو تاج سرد اچی شان دالے ساہن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے
پکے صدق نقین ایمان دالے ساہن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے
پکے جھک اندر اول جان دالے ساہن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے

بستی وارٹاں بیابان دالے ساہن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے
اڑیو اپنے نام نشان دالے ساہن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے
تھر کھکے پھل برسان دالے ساہن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے

عربی ثنوی اتے دیوان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 لاکے یا بیاں توڑنجان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 مجنوں مجنوں جہان ان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 حسن غنقدی صوم دھما والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 نیتیں اشک دیا چلان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 آئے سلسلے مٹرنہ لیجان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 میری اجڑی جھوک سان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 اچس کھیاں چرلان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 میرے تڑے بھاگ جگان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے

روہن ان ہسان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 سرتے بھاٹے بھارا ٹھانوالے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 لیلی ایسی داورد پکان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 درد مجرہی اک چان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 سدو عمر دے اعد پان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 مٹی گئی گیان دھیان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 چیتے شیر نگھیار کھڈان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 دل دردے روپہ ٹکان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 سخن اقرب دی تاروجان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے

فی انفسکم فرمان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 داکھ لامکان مکان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے

فریاد سیلی

جیکر دل تیرے کوئی دور ناہیں ہوسں دور پار یاد دوریوں وے
 راہی عشق دے واروڑے جانے گلین کفنیاں تیرے پھیریاں وے
 تیری باروتوں آوے واسطی ہوسں جنکلیں بیریاں بوریوں وے
 ہن بھید لکایاں لگدا نہیں ہویاں دسں بدیں شہو ریاں وے
 دنیا ظلم مزار دے پے چسکے کئی گیان نے جھونک کنویریاں وے
 مٹی دے کامی دابت جسمم اکھڑوچ دیاں گایاں دھویریاں وے

سکھ دکھ اندر گنج لہج اندر خبراں دتیاں محرمال پوریوں وے
 سگری آل محرمال حال دیا پھلن پھلیاں کھیت انگوریاں وے
 جاو نجد نول گھن پیغام میرا پاواں گٹ کبوترال چوریوں وے
 دنیا دار درگاہ تھیں گدے دھکے پامیاں عاشقاں خاص منظوریاں وے
 بیڑی نیک اعمال دی چڑھی بنے شوہ ڈبیاں کنز کردریاں وے
 مردے مر کے بھی نہیں شہید عاشق پائیاں جہان بختویریاں وے

گل کرنا بھی نہیں توجہ منوں بخش میرا بے شعوریاں سے
دفع ہو جائے ٹھنڈے ٹھارہ بدل تپ سینیا لہجہ ناز وریاں سے
ریشم روح پی اٹیاں موت ڈٹے پاں پھر نہاں سا اندیاں اُردیاں سے

پتلا آدم دا اوپری شے کوئی سجد کیتے فرشتاں نریاں سے
خون من اپنا ماں کھان عاشق ماہیں بھالے نہر کندریاں سے
توں میں ذات اگو کوں بھید کھولاں دَام وانگے ڈھیر محبوباں سے

سلی دا سہیلیاں اگے رون دھون

کسی اکھیاں دی بڑی ڈب گئی انڈی سچاں نالت دن زن سبتو
نوکرانیاں عشق سرکار دیاں پانی ہو نہا ریاں بھرن سبتو
ہیریں پاندیاں نے نور ٹور چھالے کسریج نہ دیندیاں دھرن سبتو
چڑھے نشے مٹیا نہرا بناوں لکھ یاد ناہیں جیوں ہرن سبتو

نی میں کی اکھاں ایہ بھی سچیاں بال سبتو تے ہو رکی کرن سبتو
موت جو گیاں آپ مہاریاں نے فی ایہ تو تھیں بھی ناہیں ڈرن سبتو
اگو مار چنگی عزتوں پار جادوں کوں جتن تانا ر دے ہرن سبتو
دَام بادشاہ سارے بھود دیاں بچو شیر دی کھکیاں ہرن سبتو

اکھیاں

اساں اکھیاں اکھیاں سپہ اکھیاں من سپہ دل دے دل پذیر اکھیں
سیرت انگشت اشارے ٹکڑے کر دیاں بد مینر اکھیں
شاہی تاج فقیروں بخش دیوں بادشاہوں کرن فقیر اکھیں
سدھے کس کے مٹر کال دتیر قائل ہو پار ہاڑا انوں چیر اکھیں
کاتب اکھیں تخریق دیاں بدل دین تقدیر تخریر اکھیں
خونی اکھیاں گزر کے اکھیاں تھیں کھان جگر ہیرے چیر چیر اکھیں
انل اید اکھیں نغنی جلی اکھیں من اول اکھیں تے اخیر اکھیں
نور نور تک پندیاں دوزیرے نور ذات دتھیں ستیر اکھیں

ہٹرا و بھیدا آپتے دسدائے اویدی لہندیاں کچھ تصویر اکھیں
جوں دل دے لڑ پودل ورثہ من اکھیں دی خاص ہوا گیر اکھیں
راہتا اکھیں پشوا اکھیں مرشد پر اکھیں دستگیر اکھیں
ولی قطب سپہ زلف نہ بختیر تپن کرن عورت ابدال اسیر اکھیں
نارے چن سورج نہیر تجم کوکب نکتے خال دی کرن تفسیر اکھیں
تے عاشقاں من شہاد تاندے پھر جاندیاں چھری کبیر اکھیں
ہو کے موم ویدہ جان ہاڑا بدل ادھی لالت دکاندیاں نہیر اکھیں
سقتے لٹ نہ بجانوں دتگ پوسفت سن خواب دی لکھیر اکھیں

لؤلؤ اندر لؤلؤ تول تارو جے رُچ جانداں وچہ سر پر اکھیں

ملک چہ میان وجود کجھی داعم پندیاں خون شمشیر اکھیں

سہیلیاں دیاں گلاں

ہوں حسن تیرا عالتاب روشن پئی رونہ ہو بتیاب سہیلی
اپنا آپ دیوانہ اچھونک بیٹھاپی کے عشق دی اک شراب سہیلی
عقل چہ صواب بھی عیب ہونداستی وچہ گناہ صواب سہیلی
جے اونچ بھی کے تے کہہ سکدا اللہ پاکدی پاک جناب سہیلی
اودا اثر عجیب و غریب قصہ جو کجھ ہونی غریبے باب سہیلی
چاہرس تو رپریت مسیت والی کرم کے گارب اللہ باب سہیلی
ایسے قدر کرے اپنے عاشقانہی تجھ چہیے چکل گلاب سہیلی
اکو کوکدے تے اکونگدے نے اکو کوکدے بے حجاب سہیلی
بقیہ لاجار دبار باجھوں رہن تڑپدے مثل سیاب سہیلی

مجنوں جنگیلیں ہونقیر پچیر داتیرے واسطے خانہ خراب سہیلی
پیا کرے تلا و ماں پیرا تھے تینوں سمجھ کے ام الکتاب سہیلی
اوتھوں کے جائز تینوں جن لکھے بھاویں پیا لکھے آفتاب سہیلی
اودا ایو سوال جواب ایو لاجواب سہیلی لاجواب سہیلی
آپ جانی ایں جس ساٹھیے گیا سنج تے بھج کباب سہیلی
ذیرو ہم دی گت دست رکھیں اودے پاردا اچھیر باب سہیلی
جھڑک دتیاں ڈب دریا جانڈے رٹل پیاں سٹ حجاب سہیلی
سگدے وچہ بہشت عاشقانوں تال کوئی دوزخا نوچہ عذاب سہیلی
جھولی داعم دیوانیدی ہریں لطفوں فیض بخش تول فیض ماب سہیلی

سہیلی دی تازک کلامی

جے اوہ رو نونڈے میں بھی ہوتی آں جے اوہ سہیلی میں بھی ہوتی آں
شیشہ اپنے آپ داکھ لگے دل اپنا آپ پی کھستی آں
میں اک میٹر کارنی ہاں ایسی آپ اپنی پھاپی وچہ ہستی آں

جے اوہ گیا اُجڑ میں بھی گئی اُجڑ جے اوہ وسدے میں بھی گئی آں
میں تیں لوں دے وپ اندر اندر جنکلاں دوسدی ہستی آں
لگن پرست کے اپنے چہ سینے جہول تیرنگہ دے کستی آں

لے زیر دہم - موسیقی نوازوں کی اصطلاح میں ان آوازوں کا نام ہے جو طبلہ بجاتے وقت نیچے اور اوپر والی آواز ہوتی ہے۔ یعنی نیچے اوپر۔

لے سیاب - پارہ - اس کی تشبیہ عشاق کی بے تزاری سے دی جاتی ہے۔ لے مصنف

زلعت باجھ نہ کوئی تریاق اوہا جنہوں نے لہنے ناگتھیں دسنی آل
دیکھے کون مجنوں اپنے باجھ مجنوں دائم نگہ نہ کسینوں دسنی آل

سپاں دیاں گلاں

پھتے شیر بر لیکے شہر آریا سدری لا بازی غازی شیر مجنوں
کشت وصل انگوریاں پیالے منجوں گھیاں نھیں کیر کیر مجنوں
تیرے نادی جے لیلی ہوزا ہیں لیا ماں نہ جی فہم مجنوں
صدتے نویں جوانی دی شام ہو گئی گھس نکلیا صبح سویر مجنوں

پھیرے اکھ ناہیں فیر فیر آوے سیکے عشق والے بیر پھیر مجنوں
آہ دی نلعت کھلار دد پیر ویلے پوے کالشی ات اندر مجنوں
تیرے شہر دے ز ظالم نوک ٹاٹے پھیر مار دے نہ کیر کیر مجنوں
شد مد چھڈ تیرے پیش موونے لسی دائم انگہ بازوں نہ مجنوں

بیماریاں کے نزلے

جاؤ جھاؤ لہر اطر دے سپاں موٹوں یاروں نبض کھان دیو
ہو بدلو دیدی عبد ماناں دیکھن ذرا ماہ کو ہستان دیو
سد دیاروں ربا واسطہ جے گلاں آخری سنن سنان دیو
لیلی عشقی وچہ کہے عجیب گلاں اتھے غیر لعل جھانہ پان دیو
کدی اکھدی کیوں نہیں کوک سندا بنوں اٹھ کے آپ بلان دیو
اکھو منگتیا جھولیاں بھر داکے منوں آپ نیاز درتان دیو
چپ کر کے سچ تے رہے سستی کوئی سخن نہ موٹوں الان دیو

کشتہ سجان میری پاؤ کھبھہ کشتہ زہونال مرجان مر جان دیو
انگہ لبال تے جان سہیل پونی میری لاش اٹنے پڑا تان دیو
مجنوں ننگ ننگ ٹانگ تانیں میری قبر اٹے جھنڈا لان دیو
کدی اکھدی سدا یار سائیں سیر سرتے رکھ قرآن دیو
کدی اکھدی جھاگ سھاگ میا نارال ندر نیاز پکان دیو
دارو دسدے رہے حکما سارے امنوں شربت خناس چا دیو
اکولل اٹھ جاؤ پیا و شوزا ہیں کراہیں دابند مکان دیو

عشق کو کیا پائے شفا کامل جسکے جان اندر بیابان دیو
دائم مشکل کشادی کرے زیارت سچے خشکال ہون آسان دیو

لیلی و اشفا پاناں

سر پھیر کے نیم حکیم اکھن تپہ مرض داکھ نہ لگدا اے
 پھر پھر پھول نبض بولدی اے شعلہ اکھیوں نکلا اگدا اے
 کیتا ہفت اندام دافض اور ک پیالال فہ پارڑا وگدا اے
 ہوتی طالب مطلوب دی اک منزل تچا سنگ جویں مندری نگدا اے
 دھول و جگے پانی شفا لیلی رہیا شرف طبیبانک بھگدا اے

لیلی اربت اربت اندھیر خانہ پیار روح دا بھی دیوا جگدا اے
 طب اکبری پھول تھنیں کدے وڈا شرم لغندی پگدا اے
 او دھرمجنوں دا نجد پہاڑ اے خون پھل گیا او سرگ دا اے
 پیاجگ سارے جگمگ کرا ہڑا اے آپ خالق سارے جگدا اے
 دائم پھیر سر متہ انجانیا نول عشق ٹھگ ساہ کے ٹھگدا اے

لیلی دانیاز وڈناں

اک دوزنیازہ پکا لیلی ہو کا شہرے وچہ پھرا یا اے
 آئیاناں نیاز نیاز سنگن سبیں نال اسیں نوایا اے
 کاسے کل فقیر اندے بھرے لیلی اذلا تنہ نول خوب بھائی اے
 پڑھیا لیلی نول نکدیاں غضب لیا ٹھوٹھا مجنوں دا بھن گوا یا اے
 واہ او مجنوں ملنگا ایہ ہوتی خاطر طختہ سب فقیراں نے لائی اے
 تیری لیلی تکے ساڈے بھرے کاسے تیرا سکھال بھی توڑو جیا اے
 لیلی سب گلال اولے ہی سدی انت بول جواب سنایا اے
 اپہ بھنبیاں تساندے بھرے کاسے تھال مہد کھال از نہ پائی اے

آئے کپو کچول ملنگ دے تے ٹھوٹھا مجنوں بھی چک لیا اے
 لیلی تاز دینال نیاز دینی لین وایاں شکر بجایا اے
 جڈل مجنوں ستانے دی آئی داری ٹھوٹھا ڈاہیلے سین جھکایا اے
 بہکے ٹھیکری ٹھیکری لگا بوڑن اکھے رب سبب بنایا اے
 ایسے لیلی دا کملیا مان کر نائیں رور و غم تھیں چم رکایا اے
 سرٹ بیٹھا مستوار مجنوں اکول کوئی نہ حرف الا یا اے
 وے تسی کون ہونڈ طعنے لان والے میر مجنوں نول کیوں تھریا اے
 ایہ نیازا ہدی ایہ نیازا والا فیر لین نیباز کیوں آیا اے

ہو کے میرا کیوں منگتیاں سنگ رلیا ٹھوٹھا غیر توں بھن وگایا اے
 یں اہدی ایہ میرا محبوب دائم گھٹ کالجے نال لگایا اے

مجنوں دیباں گلاں

میرے مٹے امید و کھیت اُتے و سے کرم دی پئی بڑیا لیلی	سینے لاکے اچ سجان اللہ کا شکر یا آبجیات لیلی
میرا ذکر لیلی میرا فکر لیلی میرا دن سلی میری رات لیلی	کائنات الہو میرا عقیدتی اساری دسہی اکائنات لیلی
تیرے حندی سا اکا بادشاہی کیوں نہ یوں غریبی وات لیلی	میں من چلیا وقت نہ ٹھہرنا یادوتی کھلے ہوئے لاکے گھات لیلی
چھپ لگ میں ٹھیسوں باغ تیرے کریں آدو تھے ملاقات لیلی	مساں سمجھ دیو اڑانہ آویں نام رہدائی پاویں ججات لیلی
نہیں تے وچہ شعرال شہتر کرسی تیرے لکھ سزکات سکناں لیلی	داقت جال میرا دم وچہ امو ہٹھا لیکے قلم دوات لیلی

مجنوں دیباں باغ وچہ دیباں

چھپ لگ بیٹھا عاشق زار مجنوں مل جھنگیاں لیلی دباغ دیاں	کلی کلی گل گل پات پات رشن باٹاں نکلیاں عشق چراغ دیاں
لیلی نہیں آئی درد کھے شاید لیلیاں ساعاں نہیں فریغ دیاں	تن روز گزرتے آشنہ تن سوراں سینے حسرتاں وصل ایام دیاں
ہر نفس نون نکدیاں بھونقہ اکھیں تھتر استوا و سرخ دیاں	لیلی کندی ہو ونگی توں چرخہ پھریاں چرخیاں زبیر دماغ دیاں
آہیں نوڑے پہنچائیاں فرض ساڈا پنڈال ہریاں بلایاں دیاں	نیرے باجھ لیلی میریاں ہین دیری دوزیوں صورتاں باغ تے لاندیاں
ہن چہیت منڈیاں مجنوں شہتر چوں کلاں کلاں کلاں دیاں	دام پیا دیوانہ کرے گلاں وچہ کایاں سنگتاں زراغ دیاں

مجنوں دے زراغ نال جھیرے

کاواں کایاں کاں کلاں کیوں کو گیس پئی دھارنگی گبائی ہو کاناواں	زنگی زنگی تازی تندی کون ملگول ناں پانوراں پلاک کھلو کاناواں
روزیوں کندی اڈیک پرہ آنگ سیر وچہ کلبجے کھدائی سوناواں	کوہر غریب مسافر او خون بدن نہیں گبائی چو کاناواں
بے تول ہیں چشمی میں بھی دیوانہ دل کے لہے دیوانہ دے (صہنل)	کھنڈے زراغ نہیں دلانڈے زراغ جانڈے مٹ گئے لکھیاں دھو دھو کاناواں

یامیں اناں اناں یا توں آتھے گل لگت دہنوں لے سو کاناں
پاپا کوک کماں کماں پی پی وت کریں نہیں ڈوڈو کاناں
اڈنڈ جاناں مجوں کوکدانی اڈجواناں اورک اواناں

تھول کویں ناہیں آجیا ر لکے لے ہنوں دے ہار پر کاناں
دہنوں کالے ہاں مٹی لیس والے کتھے چین د چند دی لو کاناں
بنال سا جاناں بن جہاں قلم رہاں بن تال ٹھکے ٹھکناں

سلی مجوں دی ملاقات

مٹھی صبح دی باد صبا قاصد مشرودہ جانفزا فرما گئی اے
چشم شمسی العارین شمس سلسے چین وچہ نوہ چمکا گئی اے
مصحف ثنوی دور اباد تائیں باقیال اقبال بنا گئی اے
بھئی اچ پڑھیاں ساتی دامن نامہ ہوش نماز ادا گئی اے
جدیل ناچ کیتے منظر مجوں فطرت تار دیدار کھڑا گئی اے
سلی اگئی اے سلی اگئی اے بے رنگوں رنگ لگا گئی اے
مجوں پے سجد اکھے لے سجد ٹپ ٹپ پین گھیر گئی اے
بے پرواہ تھی بادشاہ سلی قدرت حسن داناچ پہنا گئی اے
سلی لاسینے آکھے جی ڈھول تیری گل مستانیاں کھا گئی اے

گلاں تپیاں تے کلیاں غنچیاں تے موتی شبنم دے شبنم سا گئی اے
ذات شام دی روم محاسن کے روم شام لوں شام ملا گئی اے
شرب نگر دے شاہ دی نگہ کو فرش عرش دے سیر کر گئی اے
مشراب زندوں تیری شراب ظالم بانگت یاں نشہ چڑھا گئی اے
سوہنا ہار سدا گار سنوار سلی بارغ بارغ بھکے بارغ اگئی اے
مرحبا سلی مرحبا سلی پے چین وچہ کوک کہا گئی اے
میری تیرے پیار دیو چہ سلی کچھ رندی لے کچھ دیا گئی اے
آئیوں اڈیک اڈیک کے تے اورک آسدی کلی کرما گئی اے
میرا لول مجوں تیری میں دالم سلی ادوئی داہرت مٹا گئی اے

عارف بازی

پڑھیاں گدیاں جیوں ہوا اتی بیکم میناں ٹھولال نل کی ہویا
لش گئے سن آپ گئی اے بھلا پچھو کھاں چورال نل کی ہویا
ہیجا بھلا چھ صبح تک ماہ کامل کدھر گئے چورال نل کی ہویا

گیا پھس منقا گنجشک اندراج شاپاز د زورال نل کی ہویا
پیر پیر تے جاندے سن ناچ کر دے پیر تکدیاں چورال نل کی ہویا
اسر ل کرناست ط کوکد لے خالی ہیاں زے گورال نل کی ہویا

درد درد تھکا جنگل بار مجنوں سپی تیریاں گولال نہیں کی ہو یا

دام چھیل قرآن پہلے سے پند آج مولیٰ ہواں نہیں کی ہو یا

عامردا مجنوں نون گھر لے جاناں

درد مند فرزند دل بند باجھوں درد مند غریب دکھیا عامر
وچہ پھیاں لکبا میکھ دندوں اپرو کچھ لیختہ زار عامر
آخر کار کلڑا دیکھ مجنوں روناں آہ فرافدی مار عامر
باہوں کڑکے تے تخت جگر اپنا گھر میں ٹھم آندا ناں پیار عامر
جی اوپت مسافر انت دیا پایا کو کدائے لگاتار عامر
دوب تار پیالے تار تار کر کے ٹٹے رول تار اتار عامر

پتی دس کدھوں مجنوں باغ اندر آیا باغ اندر داغدار عامر
لیلیٰ ستے سہیلیاں گھر میں جاندی ہیبا ہوئی کے بند گفتار عامر
اے بھی دیکھ رووے راہ بھی دیکھ رووے بقرار مجنوں بقرار عامر
اکو بچیا نول بھی بچیانہ کی بچیا کر سے پکار عامر
وحشی حال جدا ڈوڈا دکھی بچہ ڈوڈا دکھی لے پور ستار عامر
ساٹے ہار نہ کسینوں ہار آوے جھڑیا ہو تباہی انت پار عامر

چپ چاپ مجنوں ہو یا نقش حیرت پیا تھنڈا باب سردار عامر
دام پار جنیو نکر سروں پار مجنوں اوسے طرح ہو یا سروں پار عامر

مال لے جھیرے

مانی کابجے گھٹ قربان ہوندی میری جان مجنوں میری لہنا مجنوں
حیدر مشکل کشا ہمارا مولاں سجھے شکران ہوں آسان مجنوں
چنہ ہجر مثال بلال حبشی تیرا قلب سلیم سلیمان مجنوں
اگول اکھا میری سکر لیلی لیلی لیلی ہے درد زبان مجنوں
مانی آب طعام رکھ پیش آکھے کھا پی بہ کے دسترخوان مجنوں
کھاوے بچیا لیلی دادا سطان لیلی نام سُنکے لگا کھان مجنوں

بچہ کدی تے مکھ دکھا دیا کر کیا مل مٹھوں سیا بان مجنوں
صدق وچہ صدیق عثمان گویا عمر عمر دیوانگ جوان مجنوں
اکوار ست دار وچہ آوڑے ناں لاریاں میں قربان مجنوں
کھان پن دی بھی تارک ترک لیتی پیا چوندا غشتان مجنوں
سُن سُن بولیا نہ چپ چاپ ہیبا ست اپنے وچہ دھیان مجنوں
ایوکانی مرضیوں کہن لگا لقمے کھا دو چار لقمان مجنوں

دیکھیں خوش برادری آئی ساری نہیں کسیری کرے پچھان مجنوں
سب نسب نگ نسل تے پامتی چڑھیا اڈ توجہ اسماں مجنوں

کوئی دیکوئی انجی انجی کوئی کے کوئی کے انخوان انخوان مجنوں
بس لانساب فی الاسلام دام کوئی کے دیا شرح قرآن مجنوں

اک فن درانی مانی

مجنوں دھتی اک مانی قلندرانی بیٹھی گلی وچہ پی کر لاوندی سی
اوسے باندے نول لڑ باسگ پکھ مویا ترپے نیرنگاؤندی سی
باندنالی ہی بڑا پیار اوہا توپی چو لڑی ڈال بجاوندی سی
اے اس تے ہو بے اس اوڑک نوال پنچہ عجیب جگاؤندی سی
جو کچھ پیا جھولی اوسو ادھتہ اوسے نال ایہ پک پکاؤندی سی

لاش بونڈی اکتے پاپلہ نمٹے نمٹے پتی وین الاؤندی سی
کیا اسٹٹ نیاسری دامال سر تبول کھوہ وگاؤندی سی
بھیسے بھیسے نچا کڈا اوہنوں منگ پن غریبی کھاؤندی سی
اک مرد کئے تے لکھ نو کر سا اوسے گل پی پاؤندی سی
نظام الدنیاناری نار داعم باند بن دیل پی بناؤندی سی

قلندرانی اگے مجنوں می فریاد

مجنوں کو کیا اسدی نقل سچی ناہیں کوڑ دا ڈھونگ مچا مانی
قصہ صادات میں حسہ بھی نہیں لبتا بھو کچھ توہن جائیں کھا مانی
مجنوں کڈنے پٹنے گاؤنے دے دتے عشق نے دل سکھا مانی
ایہ شخص انخاص اک گل میری پھرے لی دے چل چا مانی
اچھے سخی دوار دی صفت کرساں گیت رنگ رنگیڑے گا مانی
فی الیدیہ فصیح کلام سنکے کیوں نہ کہن فانسس مر جا مانی
نول بھی سچ جاب میں بھی حج پاساں پابردا عین نقا مانی
کرساں ناچ شہر کاندے شہر اندر مینوں ککھ نہ نثر حم سیا مانی

ایں مردے گول انار سا میرے گلے اندر جلدی پا مانی
بن کے کچھ بھیسے بھیسے نچنے دا میرے من چر دکناں چا مانی
ملسی خیر دولت تیری خیر ہو سی راج تریچ پروار رجا مانی
باند بوز نے جان گے نجل مینوں ایسا کراں گاپٹ ادا مانی
میں مشور ہاں ملک الشعرا مجنوں نویں لواں کا شعر بنا مانی
ڈھیر لگسن ہیریاں مو تیا ندے ہتھ کراں گا بول صدا مانی
اکھیں مہر یل ہو ہر شہر تیری گلی گلی بازار چھپرا مانی
ایہو سیک سینے خاطر گ لیلی گھر و گھری منظور گدا مانی

رساگل میرے گول ہتھیرے جو ہیں چاہیں نچا کڈا مانی !
منہ تے مل شاہی و کچال حسن شاہی فرق شوق دی اپورہنا مانی

بھاویں کڈا تے بھاویں پہ چوٹی سوٹی ماراٹھا بٹھا مانی !
دامم دانگ قلندری رچھ بنکے لئے اپنا شام ستا مانی

مجنوں ارجھ بنناں

اوتھے غلندی جائے نہ پیش جتھے عشق شیر بہر خوئی گجدا تے
چو داں برس ننگے دیوار جنیوں پھر دا جننگیں دورد ا بھجدا تے
نخن ماس کھاپی زوٹے ہڈی نچر نچکھا عشق نہ ا جے بھی رچھدا تے
گھر گھر دی قلندری شان بکھوڑو روکھ کڈا تے مل و جدا تے
ہو کے ننگ دھرننگ مجنوب و حشی پیا کلبا ندے پرشے نچدا تے

نیکی بدی نھیں گیلے کڈر مجنوں بیبا پتہ نہ حج کو چھدا تے
رساگل منہ کانکھال رچھ بنناں نام گالبا شرم تے لچدا تے
گلی گلی چوپایاں دیوانگ ڈر دا سوہنا مانگ دیوانوں لچدا تے
چینے چھڑے میلے جاوے چک ہاں اکھے حج اکبر دیوں لچدا تے
گور وچہ بھی ڈر بے سن عاشق دامن فیصلہ شد سن حج دا تے

نواں نمائشہ

سیال گل کیتی لیلی شہر ساڈے اک نواں نمائشہ آئیانی
اٹھے رچھ کوئی وکھری تمدا تے ناں تمناں رب کھایانی
گلاں دانگ انسان دے کسے لیلی کدی ہسیا کدی کر لایانی
پڑھدا عربی ایات حیوان ناطق سنن دایاں نیر و گایانی
بوہے بوہے دیوار دیوار تائیں اوس چم کے سیں نوایانی
سینے لاندائے گلپاندے لکھ چن چن بنیں عشق پر اے جگایانی

اک سچھ اک مانی قلندریانی رل کے اوپر رنگ بنایانی
پاڈے پائلاں ناچ اچرج کردا بہناں وکھیا ہوش گویانی
تیر و پیرے او پیرا ہی لے ڈریا اوس جس پیرے پیرا یانی
راج جا پدا تے کسے ملک نوری عشقوں اتر کے لیں ٹایانی
لیلی لالہ لالہ اللہ نال پیارے مونسوں فرمایانی
ڈور تیرے چباروں چھکدا تے کسے ریک وچہ وک سدھایانی

ڈنڈا کتہ تے مار قلندریانی اوہنوں در بدر نچایانی

لیلی اسن لے اوہدی رباعی دلکش دامن مجنوں جس نام دھرایانی

مجنوں دی عربی رباعی

أَقْبَلُ ذَا الْجِدَارِ وَذَا الْجِدَارِ وَ

ہر دیوار دیوار تھے اکھ دلدی پایا پھیرا

وَلَكِنْ حَيْثُ مِنْ سَكَنَ الدِّيَارِ وَ

ادہ نگری بیت اللہ تھے سبناں دلہے ڈیرا

مجنوں عربی

أَقْبَلُ عَلَى الدِّيَارِ دِيَارِ لَيْسِي

شہریلی سے در در تے گزر ہو یا حب میرا

وَمَا حُبُّ الدِّيَارِ شَغَفَنَ تَلْبِي

دیوانہاں دی حُب نہ دلویہ لیامندی سب خاطر

مجنوں دایلی سے وپڑے مجرا

کچھ شہر سے ہوئے سب بال کڑھیاں شوق ہنوں بھی ناچ دکھاندے

عاشق سچا نچد امارا تڑی آیا ویلٹا بارمنان داندے

مائی مار سوٹا آکھے تچو بھولو وڈا گھر اہیہ سخی سلطان داندے

بے پناہ ہجوم دیوچہ عارف عین بیلی دے عین بچاندے

پچھے ڈور مائی بیٹیا خیر مانگو خیر منگناں کم دھیان داندے

بیلی نظر وچہ نظر دا خیر یا اعیہ دیدی سعید دی مان داندے

سدا سکھ و تو سخیو بادشاہ ہو یا بھلا غریب حیوان داندے

وپڑے لیلی دے چھ دے وپ اندر پھیرا پیا عاشق پریشاندے

مائی ڈور پھیر کے کھیل شروع کیتا چھ کھیل دیاں گھاٹاں جانداے

اک دی بچڑے سو سو کسے مجرے کوئی شرم نہ نفع لفتنا داندے

کسے ناچ مجنوں جاچ ناں نالے نکلے نول نظر وچہ بچاندے

سر سلی دے پیراں تے سٹا وندا پیتا رہیا تہ اتاں اٹھاندے

ایسے منگدے سیدے شوق کو صرف لیلی دی نگہ دے انداے

مڑ مڑ کرے تعظیم دیناں سجدے کو سو شوکر سرکار احساندے

بیلی نل گوشہ چھم چھم کھلی رووے کیا حال میرے جانی جانداے

دائم مجنوںک بھی ادب سلام کر کے پھڑ پھڑا راہ سدھا بیاباندے

عشق منزل

<p>میاں عشق منزل بازی اوپری اے بہتر بار دینے مونی کدے نے اُپر منبراں بار نہ پائے جھاتی ڈھو عشقی سولوی ڈھکدے نے انیماں عاشقانہی گل دُور سارے گل کتیاں بھی ساہ سکدے نے حالی مرد عالی قالی زبخیالی کچے پھل رندے علوطے کدے نے دائم انہماں اگے ملک جھکدے بنے بہترے اک مولا اگے جھکدے نے</p>	<p>بہتر عاشقان کھلیا بھار مرتے انبر دھرت پہاڑ نہ جھکدے نے دولت حسن نے عشق دے چن تارے جھلن لکھ طوفان نہ لکدے نے رات ہی کفتیاں پن کے ٹمے بہترے ویکھ تیر تلوار نے رکدے نے ساہ کدے کدے کدے کدے جانے قبر الوہ بھی دکھ نہ کدے نے جلی پن جو کلی دی ٹٹے کلی بجزی تاج محل تے جھکدے نے</p>
--	--

عشق شاہی

<p>کدے کدے لیس زبانیس حائش عین اپنے آپ نوں کھانیاں دی کدی کھلنے نہیں لمر وحدت بندہ ہی نت جھو پیاں تانیاں دی سو نہماں کو کدار وصال پر دیاں نوں سینے رکے گھر اُپر لیا دی پگنی مسجدیں مندریں دھوم کو میخواراں نے اجیاں گانیاں دی رنج ہو گد تخت نہاڑے داہیر دسری جھنگ گھباناں دی کھین پے مٹاں ناضی عشق باجھوں دائم شرع اکھینڈا جاناں دی</p>	<p>کوڑے لودے گھٹ عشق شاہی مٹھی کھیر نہ ایہر ملوانیاں دی بہنماں طور تھلیاں بھلیاں نے کی اوہ جانے چمک ٹانیاں دی بیڑے انہانے پار جناب پھول کئی بہنماں نہیں اس ہمانیاں دی زیاد بھوڑے بھالکانی جاندا منڈی لاعرفان دے دانیاں دی عشق میں تے توں وکھداے مت ماردا راجیاں رانیاں دی لگے پتہ نہ بار دیوانیاں دا عقل پندی پھرے سیانیاں دی</p>
--	--

نخت ابن سلام دا خط لیلی دے باپ ل

<p>لیلی اللین سدا طلبگار ہو یا شہرہ سندیان حسن جمال والا یا قبلی ملک امیر ستر رخاں مردوں نیک اعمال والا</p>	<p>نام نخت خوش نخت ہی شہرے اور دولت مال تے شرف اقبال والا خطا کدے ہنہ فاسد د گھلیو سو نقشہ کھچ پورا اپنے حال والا</p>
--	--

یہی بنت اپنی کر عطا مینوں سائل ہاں میں جہاں و جلال والا
بھریں جھول تہاں خوشی دے ڈھول و تہن بولیاں و سائل و تہاں والا

میرے حال تے کریں لہن پچا کچھ نہیں میں قال مقال والا
پاسیں عزتیاں عفتاں شان داعم سنیاں سخی توں پاک خیال والا

یہی داناٹہ نخت ابن سلام نال ہوناں

کل نخت خوش نخت دی گئی مٹی نخت نخت جاگ کے ہیلے
لے ہن پیاں گڈھیں پیر کا جہاں کے کڑی آہیلی توں دیانے
پنچھی سورج مجروح دکھیا رڑی دانوں فکر دے پھرے پھیانے
اڑیو ہڑوئی میراں پاپیاں توں لک ظلم تے ڈاڈھیاں کیانے

قاصد پت مبارکاں تیاں نے غم فکر اندیشہ اتیانے
یہی گوکھی تہرا گرو اللہ تے اوہ کمن مینہ کرم واو سیانے
میرا ہنگلیں لے تریاق مای ہی مینوں تانگ تریاق دے ڈیانے
داعم مار میرے متھراٹ و تہا ہتھوں لال تہدیر نے کھیانے

یہی دے الم انگیز باوکے

ایں دیاہ دے نخت گناہ نالوں مرجہاہ فی تہن پھیاہ لیکے
سٹ دو تیاں دی سرسٹراں سارے اکو تہنوں دل جلیدی آہ لیکے
یہی تہاں تہاں ہا ہی دلوچہ قدماں سنے بت دے روح نون جاہ لیکے
کہہ کر بنگی باجھہ سرکار ڈھولن دا دن و اج تے مال متاہ لیکے
پہنچے ان سنیہوٹے نجد و توں تہس دین نہ رات سیاہ لیکے

پاگ تے ساہ اس زندگی تے کی کرنے فی اکے ساہ لیکے
دیکھ پاک نگہ دے نال اوہنوں اوسے یار دی پاک نگاہ لیکے
یار یار دی خاص گلزار حیرت دونوں ساڑ بازار فناہ لیکے
باجھوں چن جانی کویں پیش ہوں منہ کالڑا وچہ درگاہ لیکے
نین سپہ نیاں داعم میل رکھیں دلوچہ رکھ دل و ابادشاہ لیکے

سیاں اگے جھپے

میرے جاگدے جاگدے بھاگ تے جاگے تے ہونے نخت و نخت سبتو

مجنوں یار دے پیرا زدی دھور توں شاں و اڑو تاج تے نخت سبتو

لے ساہ یعنی راکھ ، لے ساہ یعنی تنفس ، دم لے شمس ، سورج ، استعارہ ہے محبوب کی طرف ۔

سُن کے کاج دی گل تاراج ہو یا دل زخمی نخت نخت سیو
پڑھ صساں کرے دلی مصرقی عرب ڈالی لگی ضرب سے تے نخت سیو
مجنوں اک اچھا سنیوں آہ کدھی دیسی ساڑ دیا دخت سیو

میرا حق حلال دامال مجنوں بہ نخت نخت کردہ کر نخت سیو
دبا دین وچہ دائم اقبال روشن حسن عشق لائے اکور نخت سیو

سیاں دی نصیحت

پئی اُس سے تے سریدی سٹی لیلی سر پھیراں سر تے سہ جاہ نی
سے پئی گھر ساہیے قبر کالی خودی فخر چاروں لہ جاہ نی
در دہرے دے پے بدل ندی ہن جو اندی بنکے وہ جاہ نی
ہیوں باہر نہ منہ دکھان جوگی ہن چپکے کے اندر بہ جاہ نی
کے صورتے تے نہیں ہن خیر تری کچی مٹی دیے مور تے ڈھ جاہ نی
بھلے پاکھ مٹی ڈولی نخت دائم رات اجدی بکریے رہ جاہ نی

درد مندی لیلی

ایہہ کی ہون لگانی ایہہ کی ہو یا دس محل ڈیرے کالے جھاڑ سیو
اروناں تادی میرے نین تائے تھکے یارتاں تار تار سیو
بٹھا جہرے پہاڑ تے یا میرا میرے سریتے او ماہا پہاڑ سیو
بنی ڈھاہ دوئی نویں پابئی دتی تئی ہی بنی بگاڑ سیو
اُٹ گھتیاں تتری دیر دیری ہن چیت پئی خون دی دھاڑ سیو
مجنوں گھن کھڑا لکھ ٹدی میں میری نہیں سی لکھ اناڑ سیو
اودھی بار اُجاڑ گلزار مینوں دتے شہر دیران اجاڑ سیو
ایس ہون نالوں جھتی ناں ہونادی پاواں کلاہ چولی جلاڑ سیو
کفنی موتدی پکیوں ہن کے تے چارے پڑے ٹرانگی جھاڑ سیو
دوئی دہر کتاب دے وانگ دائم ورق ورق سٹاں پار پار سیو

لہ نخت نخت پوزے پوزے

ماں دھی دیاں روپوگلاں

ماں میری جان قربان صدقے پیمانہ میں نہوڑے لائے ہوئے نے
 ماں میری فی میری پیدلے نوشتہ ڈھولنے ڈھول بجائے ہوئے نے
 ماں چپ کرنی دیلا شرم دانی اگ ساک ساک گھر میں آئے ہوئے نے
 ماں موت میری تساں مجھ کارن مابن پانچدے بھٹھ نائے ہوئے نے
 ماں قیس آسے اتاج میری جس دکھاندر بھار اٹھائے ہوئے نے
 ماں سٹ میری میت قبر اندر جھڑٹ رد فراق نے پائے ہوئے نے
 دھیے کیوں انگیار ڈھن میں تیرے ماں دلوں مگر جگائے ہوئے نے
 انت الشافی پکان میں انگ دائم کوئی عمل نہ نیک کمائے ہوئے نے

دھیے میری میں قربان صدقے تیرے بالے کاج چھائے ہوئے نے
 دھیے میری دھکنی جیج فخری اسال سو دیوار سجائے ہوئے نے
 دھیے چپ کرنی دیلا شرم دانی اگ ساک ساک گھر میں آئے ہوئے نے
 دھیے دیاہ تیرا سال تھہ کالان رنگ رنگدے داج نگائے ہوئے نے
 دھیے بخت خوش بخت مہراج تیرا بھندے شیشے دا اول بھلائے ہوئے نے
 دھیے سہا ہورے جہا میں بٹھ ڈھلی مہیں سکھ سہاگ سہائے ہوئے نے
 دھیے کیوں تول شور مچائے ہوئے نے ماں عشق نے سبق پڑھائے ہوئے نے
 دھیے خون پیوں کیوں ماس کھانوں ماں حکیم فرمائے ہوئے نے

بخت دی برات تے کڑیاں دے گیت

ساون ماہ سوہرا بنائے ٹھنڈی واڈے سنگ بسات آئی
 بیٹھا کھول خزانے سنجی دانائے بھرن مجرا کائنات آئی
 شاندار دربار دربار شاہی اندر جھٹاں بدی ذات آئی
 جنڈی پاسیاں مٹھے گیت گون آئی آئی برات برات آئی

سوہنا بخت خوش بخت دا گند سہرا ماں اپنی لین برات آئی
 ہوئی خیر سوا لیاں مانگتا ندی سوہنی خیر دی گھر میں خیرات آئی
 پایا تاج معراج مہراج عربی بھیک واسو پنجاب گجرات آئی
 مرکز ابن سلام سلا میاں طا ادول پڑھن فطرت مناجات آئی

عالی ذات تے بابرکات سیو خوشی برات برات دی رات آئی
 لاٹ فرش تھیں گئی لے عرش اے دائم عرشدی فرش سوغات آئی

سلی دا عقد ہونا

<p>ہو وی خیر ایجاب قبول کر کے بھرنال جو اہراں جمبول میرا لچ شرم نہ ہی جہان اندر ٹی لچ ڈب گبے ڈول میرا مر سال گھٹ کے دہین گے سٹ مرگھٹ سٹ مانے کے بچٹ کھول میرا مجنوں باری دی خاص مان بل میں سچا بول میرا پکھ نول میرا ڈروٹ کے کٹ جیوں حال تیرا بویں حال بچوں گول ہول میرا داتم کرے فریاد فریاد بی ڈولی دیکھ دل گیائے ڈول میرا</p>	<p>ہتھہ ڈرھی تے پھیر کے کیا قاضی سلی من لے سخن اڈول میرا سلی لکھ لپیٹ کے بھڑی بھرتی ہائے نظر نہیں آوند ڈھول میرا شرع و ایلا شرع نول بھپ کے تے دفر سٹھہ ڈو کھ کھال کھول میرا مال بت سے بت دا عقد پڑھ لے شرح قاضیا نہیں دے کل میرا قاضی کیا سلی سب کچھ جاننا ہاں تیرنال ناہیں لمان گھول میرا جاہ ساہو سے بس نکاح ابھو توی شرعدا جان نرول میرا</p>
---	--

سلی دی ڈولی

<p>باہو رنج پھاڈو یا وایا سے ویری موتدی لگے فی بان ڈولی پانی پاپیاں مہیہ سیا پاندے ہائے ویکھ ڈولی میر سجان ڈولی لاواں اگ میں محل چپاریاں نول میری لے چلو بیابان ڈولی جتھے کسے بھی آ نہ سار لینی بڑی ڈور میری لگی جہان ڈولی کی سپر من تال مکان پیکے میری پتی لے لامکان ڈولی داتم رب رولدی اس کو کھل من عیلتھا کان ڈولی</p>	<p>ہے ہن لیچے سلی رندری نول بے بھری کہا لال نے کن ڈولی لکھ لکھری سیکھ وکھا مجنوں لے ہن سلی دی لگے فی جان ڈولی گلور کدیں گوری کھنی پاٹوری ہوئی گور سے ول روان ڈولی روندی پیاں کلڑی ساہ میں کہا پاپیے سخت طوفان ڈولی سیاں خوشیاں باپ ننگ ساتھی سارے دتے نے نوڈ تران ڈولی پڑھو ناخیر دعا سیتو پیر پیر تے لگی ڈران ڈولی</p>
--	--

مجنوں دی یاد

<p>پاپے خوش پروار تے ساتھ کورے دیکھ لیا بھو پھیاں مایاں نول</p>	<p>خوشی سکھ سہا گڈے ڈوب پیر سے تے بڑی اں چک ادا سیاں نول</p>
---	--

لکھنے کوں سرکاری مہربانوں اندر حال غدا ہے چھاپیاں نول
 مینوں مار کر دیاں ڈالے ہی جہانڈے موٹے امر کے کوں چھاپیاں نول
 براہ لولڈے حق جو عاشقانڈے بھاساڑنی نرگ بکواسیاں نول
 دنیا دار شیطان تھیں مرلن جو نگر کنبن پاؤلی دیکھ مہاسیاں نول
 داکم قبر دیو پوری شور پاسی منہ پین کے قاسود واسیاں نول

رہی سبک پیارے ہی شرتائیں اکھیں کھلیاں سد پیا سیاں نول
 جی وے ایسا باراجاڑو باکیں معاف قصور چا عاصیاں نول
 کھد سدیاں ڈکوسب دور کر دے دارو دکھانڈے یاد تھنا سیاں نول
 اللہ لڑے تلی تے جان دھر کے حاصل کرن نجات خدایا نول
 اپنے نام و اصحاب و اطمانی دیوں بخش دھراس ہر سیاں نول

میلی ساہوے گھر

پتو کھچ آکھن کھیو جی اے نول اناں گھنڈا کھا کھاں دھٹے نی
 کرتلی تے اپنا لاگ یکے سانوں کھد وکھا کھاں دھٹے نی
 اتھے و سناں ایں گھر ساہو لئی ہاں بول بجا کھاں دھٹے نی
 ایہہ گھڑی نہ پرکے لہجی اناں خوشی عیش مس کھاں دھٹے نی
 اُچھے ساہ بھر بھر چھم چھم خون دھیں کچھ ہوش بجا کھاں دھٹے نی
 لیا گھنڈیا کوریاں دیکھ آکھن ذرا نین ملا کھاں دھٹے نی
 رہی جیکر داکم اقبال نیرا جنت سوچ بجا کھاں دھٹے نی

گھر ساہوے تھری اناں ڈولی کوریاں کنریاں کھاں دھٹے نی
 جنت لگتی جنت ہر جہے ہن ناں شرا کھاں دھٹے نی
 بحدے و پیر کیوں موہنڈی پئی ہوئی ایں ہر دھرتوں کھاں دھٹے نی
 اج پھلڑی رات سہا لڈی آجوں جوت بجا کھاں دھٹے نی
 گھر ورنے درو دیوار تیرا اپنا کھم چھا کھاں دھٹے نی
 کتھے اکھیاں دی بیری ڈوبی دلدی کھول سنا کھاں دھٹے نی
 تیرا سن پراغ کتاب لڑی رورونال بجا کھاں دھٹے نی

اک مٹ پیا کڑی

ایہہ تے لیا جے لیا لوک نادی ایں ساہ۔ سدھی جی نہاں نہیں
 رہی جھلدی گولڈے مہنڈیاں ایں تیر زبان داکناں نہیں
 ایں اپنا لکھ نہ چھڈیا تے اہا لکھ جی کسے نے کھناں نہیں

بولی اک نول پیا رنڈھی کڑیو پیاں ہسو وپھی ہناں نہیں
 ہر نی بچد پیا ڈے تیر دی جے حال ترٹ جی ایں پھناں نہیں
 روح جنکلیں دوڑا پھرے اہا بت بے حرکت اتھیوں نساں نہیں

کیلی ہوئی دیوانہ سے جو گڑبیدی اس ناگنی کسبوں ڈسناں نہیں
دائم جانداے اصلی حال اہل اسانوں پھیال بھی اس دنساں نہیں

بخت ابن سلام دی ناکامی!

بخت اکھیا سچ سہاگ مٹھی لیلی اکھیا قدری رات آئی
منگی ہتھ اٹھا دعالی لیلی مہر کم دچہ رب دی ذات آئی
گویا قدرت ید خلیل اکبر توڑن کفر سے مات منات آئی
خبر دار امان نہ چھٹیر مہری اکو صورت ہوا صدا صوت آئی
اس تھیں بعد ہو یا نامر او گنگا ناں کنی گل آئی نہ کوئی بات آئی
دائم گزر گئی لیلی دی لیل محشر صبح خیردی عالی درجات آئی

بخت شبِ عروسی دی خوشی اندر لیلی کو کدی شبِ ظلمات آئی
بخت ہوس دا دست راز کینا لیلی اکھیا سخت آفات آئی
فطرت ہوئی کسے قیس دی ملک صورت کمن ہٹ پیدی ملاقات آئی
بکدم حیرت افزا صدا اچی سہیات سہیات آئی
لیلی بخت نول سخت چھٹیر ماری چھٹیر یاد حضرت گھڑی عرض آئی
پتھے سائیں نول اپنے مال اتے رواقت اوکھے پانی حجات آئی

المجاز قَطْرَةُ الْحَقِيقَتِ

وچہ اکھیاں طنطنے اکھیاں دپی لاناوچہ لاندی تار وجدی
اہے سر تے حسن دی زندگی لے بہر سر تے عشق تار وجدی
وچہ باد صبا دیاں طبعیاں دے سارے چمن دچہ پی بہار وجدی
دائم کھول کے لید کن سن کھاں کسدی نہری دچہ سنسا وجدی

المجاز لے پل حقیقتا ندا بن حق دی لنگھیاں پار وجدی
پرے بچھ کے پرای دی سچہ محفل اج تے پی ڈھولک لگانا وجدی
بیٹھا وچہ تار جان والا اپنے آپ تے نہیں ستار وجدی
وجدی جانکے نے چکا پنک و حدت جدی وجدی اپرا وجدی

مجنوں دے مامیں سلیم دی نجد اتے پھیری

پی ہن بادیر پیا سکون بادہ تیر عشق رہیا کھڑی کار دائے

ماں مجنوں دا نام سلیم نامی کوہ نجد تے آپکار دائے

کامل پر تیروں عجیب تیرا پتھر ڈوبداتے بھوسہ تار داتے
 باپ قبر نیڑے دم لہاں اُتے تیری ماں غریب دکھیا داتے
 چل او گھرانوں چل اُن واسطانی چڑھیا نشہ تنوں جنگل بار داتے
 مجنوں اکھیا لئی میں کے لیلیاں تنوں پتہ کی عشق اسرار داتے
 لیلی اشہر اندر لیلی بار اندر جلوہ چمکدا پیا دیدار داتے

ڈولی پے گھر سا ہونے گئی لیلیاں جو بن مہکیا پھل بہا داتے
 میری بھین بھین دیا بچیا او بھاناں ورتیا رب جبار داتے
 مجنوں ہونے بھی لیلیاں نہ لئی آگھر گھری ہر کوئی طعنے مار داتے
 جتنے ہے لیلیاں میری ہے لیلیاں پھر لیلیاں تے میں نہا داتے
 فَايِنَّمَا كُنُوْا فِئْتَمِّ وَّجْهَةِ اللّٰهِ دَائِمٌ زُوْرٌ ظُوْرٌ مَّرْكَرٌ دَاتے

سلیم دی حال پکار

دے دے پیا تنوں دسناں ماں نال گلے گلے لیلیاں چلی گئی آ
 پتھر دلاں یاں سُنکے دھلے پتھر آج دیوں دھلے لیلیاں چلی گئی آ
 گھڑوں پکیوں مک گئی چوگ ادھی چل گھراں و تے لیلیاں چلی گئی آ
 سُن او سودانی وحشی دلوانے کھلے تے لیلیاں چلی گئی آ
 سُن گور گوری چوری چوری گھلے کھوج تے لیلیاں چلی گئی آ

پتے جھاڑ پھار تھیں آتے تھلے رسیوں کی پتے لیلیاں چلی گئی آ
 بے پرواہ دے کم نے واہ ہوئی ہن کی واہ چلے لیلیاں چلی گئی آ
 نہ کوئی خط پتر نہ کوئی لہری لہری صداں کوئی پتے گھلے لیلیاں چلی گئی آ
 آپ سکھ آرم دے باہم و تے تینوں سٹ تھلے لیلیاں چلی گئی آ
 پہن بیوز بیوز زور چن تارے بالی جھاپ چھلے لیلیاں چلی گئی آ

اودے واسطے واسطے واسطے پاجگر جان ستے لیلیاں چلی گئی آ
 دَائِمٌ رَاہِ کَرَاہِ نُوں گَاہِ کَے تے جہد رَاہِ ملے لیلیاں چلی گئی آ

مجنوں دی صدا

بغیر مجنوں کی لیلیاں دے از زبان مجنوں جانداں لیلیاں گئی تے نہیں
 نعمت پھل مست تھرتے سارا بان داتے لیلیاں گئی تے نہیں
 میریاں چہر میناں جلوہ چمکدے ہیا جسدی شانداں لیلیاں گئی تے نہیں

میریاں جانداں میریاں جانداں نعرہ جانداں لیلیاں گئی تے نہیں
 رازدان تہاں اسلمی علم کلی رازدان داتے لیلیاں گئی تے نہیں
 تھیمبر لگوں نلک زمین اُتے پیا تان داتے لیلیاں گئی تے نہیں

حسرت میں غافل، شور و غل اچھا معنی نوان دے بی لگی تے نہیں
 دوامِ حسن منزل سگواں عشق موہری کارواندائے سب لگی تے نہیں

رُبَاعِی

کریں پارے پرالوں شہبازا پرال والیا عجب پرواز تیسری
 یاد کردیاں سار توں آجانائیں عمر کلا یسوت دراز تیسری
 ہر اک چُپ و سہ سو بنیاں چُپ تیری ہر آواز دلوچہ آواز تیسری
 ڈگنے پھیر سلام امام صاحب پر دوامِ شروع اے بے نماز تیسری

مجنوں مست قلندر

دیکھ زلفت رخسار، الحمد للہ، گلہ رہیا نہ شام سویریاں تے
 رہی لکھ توں حرمِ می حاج ہی نہیں کھوواں ڈونگیاں محل پیریاں تے
 پیتی مست شراب قلندراں نے پانی پاکے تیریاں پیریاں تے
 عاشق وصل فراق تھیں گئے گئے بھاروں کیاں تے ڈیریاں تے
 ہوسن ڈگ دھرتی چکنا چور ہڑے چھڈ ماہریاں ہڑے پھیریاں تے
 ٹھوٹی پیا نہ قال دی مار سیٹی مکر جال کھسار پیریاں تے
 کمالی رات چُک ماہی کھانے تے مارے چانے رات اندھیریاں تے
 کفر دین تے شک لہن کی نے کینے بغض نے پیریاں پیریاں تے
 پگھی مجنوں تے کوئی جی اچھکھی مارے نرے کیے دیاں پیریاں تے
 پھونک منتر ایل ایل کر دے سڈے کدوں پیریاں تے
 مجنوں مارے کئے آہ نہ پود روٹریں بڑی آئی ہوئی آگمن گجیریاں تے
 کدی ایس پاسے ہوئے گزر دوامِ رونق وڈی فقیر اندھے پیریاں تے

مجنوں دی قریب

مجنوں نجد پہاڑ تے کھلا کوکے کتھے لکیوں ماہِ حبیب سیلی
 عینِ شین تے قاف نے قید کیا سود پڑھ دیاں نو دین سیلی
 سچ پہن فود ملوکانہ ہو یوں جگہ نشین حسین سیلی
 تیرے حسن دی ذات نے جھا پانی ہے یاد نہ کفر تے دین سیلی

شد مد تیری لٹ کھڑے شد مد زبرد زیاد قدام تنوین لیلی	علم عقل کنج شک دی مو آئی تیرے حسن واپیا شاہین لیلی
لیا بخت تینوں جگہ کے بخت تیرے بے نیاز ممتاز مبین لیلی	مڑ بھی رکھ دے داعم طلب تیری مجنوں کہہ اقلب جزین لیلی

ساہواری گھریلی واحال

مجنوں یار دلوں شرمسار ہو کے لیلی ہار سنگار اتا ریائے	سر پیر تک بنی تصویر حیرت شکھ چین آرام و سار ریائے
اڈی بخت جو بن جو گن ہوئی رگن رگن سو گن سو گن خاک نگہ ریائے	نجر لا والا الہ پڑھ کے زہری مار قیب نول ریائے
بازی قول شطر نجدی بخت لیلی پارہ شرم جیادا ہا ریائے	واتگ لالہ بصری پاکد امن مؤذی نفس شیطان دکا ریائے
کالی رات طوفان تے قہر کپڑا عشق ملاح تے تار ریائے	داعم موس کوں لیلی درد لٹی رود ساہواریے سال گزار ریائے

چہیت

گوئل کو کو کو کدی میں کو کاں پی پی	درد کلیجہ پاڑوے اسس تھکی سی سی
ہر جی میں ہر دیکھ کر کرنی آن جی جی	داعم جو جو ورتیاں کھول دستاں کی کی
ہائے کھیت لبید اکھیت ہو یا چہیت چنر چھوڑ سیدی ساہیائے	مونوں کچھ اولٹا بولیاں میں سوئی بھر عذاب دی چاڑیائے
لڑ لگیاں نول کڈن دین و تن جنہاں آپ اجاڑیائے	درد سوگ سیا پیاں نت نیل ہون روپ نوپ گاڑیائے
وک شکھ مٹتے سارے شہر توں کھاں مجھ نکاریں تہیائے	داعم پٹیاں پٹیاں کون بچھے سببہ تیغ فراق دی پاڑیائے

وساکھ

اکھیاں دی کسی رو نہ لیل گئی لے بیری ڈب	کوئی چکھے تے کہنیاں اکھیاں گیاں چپ
ہوش نہ ہی سر میں تیر گئے من کھب	داعم پیا اجاڑو چہ کڑا بنھاں سب

میاں سنگ مساکھ دسار کے تے ڈولی پانہ لئی اے سار میری
تیرے باجھ او مہراں حال دیا کوئی نئے نہ لوگ پکار میری
دے باز تیری بار وایا اوبار گاہ عالی جنگل بار میری

جگ جیوناں لکھ شرمندگی اے بچھ زندگی باجھ دلدار میری
گل گل پکی گل چھری رہی گھر و گھری تے پار اورار میری
جاسی عمر سکیندیاں بیت داتم مجنوں اے سنے چہ پار میری

جلیط

ڈھونڈال رات اندھیر ٹی نین دے دو بال
پنی تو نجد پہاڑ پر بیٹھے ڈیرے ڈال
جلیط جا اجاڑ پہاڑ چمکے میرے چوہو دیں دے چتے چن مجنوں
تیرا مال اے تیں سنبھال کے میرا ان مجنوں میرا من مجنوں
دلاں ٹییاں نوں لطفوں بوڑ دین کتیاں نوں ہنہاں دو کمن مجنوں

اپنا آپ بسا ریا چڑھ پیتم کی بھال
حال کہیو بے حال کا جا داتم اقبال
جیکوں چلے اٹھ رات کالی آواں حیرت جلی کلسبن مجنوں
دے میں رنگ محل نوں لگاواں جنت باغ تیری کئی چن مجنوں
پھلی رات ہی سنی صدا تیری قائم کھول کے دلیدے کن مجنوں

بار

کاگاپی کدیں کو جانیو غبدا پہاڑ
شام کو شام جی شہر میں آبو چھوڑا جبار
بار ہوڑ تھکی مڑ مڑ تھکی اکھیں روں تھیں مل نہ مڑ دیاں نے
سینجاں ریشمی سا جناں باجھ تیرے سینجاں لو انگ کلیرے پڑ دیاں نے
دورا نو چہ ندیاں دگ دگ جگر وچوں سنبھالیاں نہ نہ مڑ دیاں نے

کیوتوں من جالی سخت مینے ہار
سُن داتم کی بنیتی کر یو نہیں اتاڑ
چھدے درد فراق دے گرم جھولے شاخاں آس دیاں پاپ کڑ دیاں نے
شاغل وچہ قیام کو سرخ کھیں کدی باٹھ دیاں تے کدی اڑ دیاں نے
داتم جدوں دیاں جڑیاں نال تیرے اک پلک کدیاں جڑ دیاں نے

ساون

میلی روئی ویکھ کر ساون کی برسات

بن میں مجنوں باورے بیٹھ بھے دزات

ہمک ہی ہیں باغ میں کلیاں ڈالی پات
ساون سکھ دسےیں موگاگ سیاں ہں ہں کے پیاں سناذیاں نے
روندی رہو بے قسمتے تہمتے نی مینوں طعنیاں نال جھانڈیاں نے
پیاں کالیاں کوٹاں ڈالیاں تے گیت گانڈیاں پاتلاں پانڈیاں نے

دائم مل کر دکھی سے کچھ ٹیٹھی بات
جھنڈی پاکے نال پاربانڈے پیاں خوشی دی پینگھ جھانڈیاں نے
گھر ساہوہرے قیدی کشنی آل ڈھولہ میراں پیش نہ جھانڈیاں نے
ایلی لیل نہارہ پار دآئم برہن کاتیاں کالجھ کھانڈیاں نے

بھادول

ساہن تہری پیت میں عمر چکی اب بیت
سندر بیٹھے چھوڑ کر مست در اور مسیت
بھادول بھجا بھڑکے ہو یاں ساہ ٹرکے پی کوکھی آل ساہ مجنوں
ساہ لبیاں اُتے پڑھیا ساہ مینوں کوئی ساہ واہیوں ساہ مجنوں
شاہد مینوں بھی دلوں بھلا بیٹھوں ودیوانیاں دے شاہنشاہ مجنوں

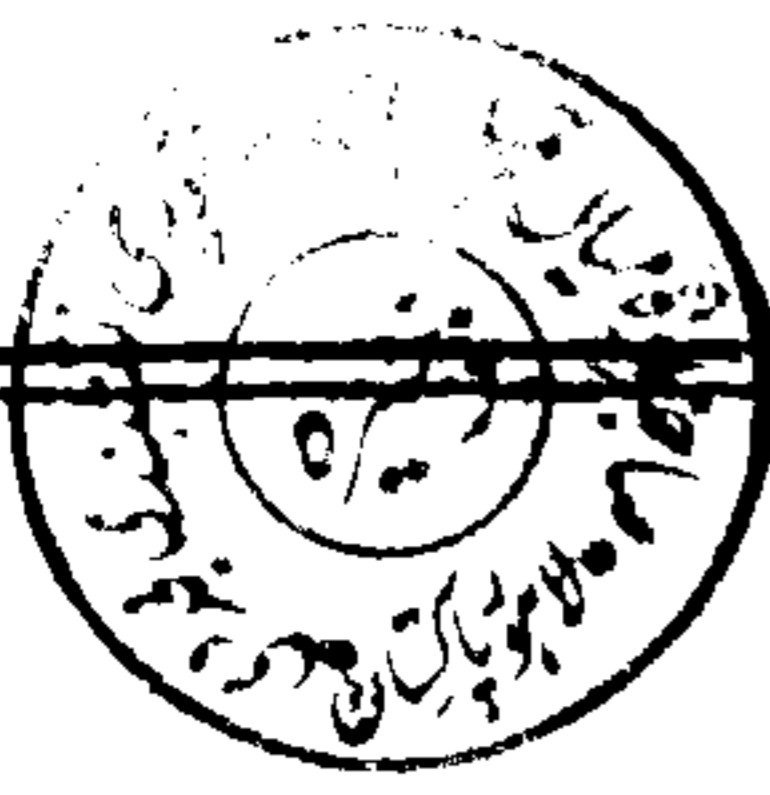
سانس گئے آنک میں گا کا غم کے گیت
دآئم نگر پوم کے دیکھی اُلٹی ریت
کدی آونال گلے لگاوناں سی کہیا ہو گیوں بے پرواہ مجنوں
توڑ جاو ندی نجد پہاڑا تے میری اوٹھری رات دی آہ مجنوں
دآئم امن امن مان لیلی گل پڑا تے موہر گھاہ مجنوں

آسول

باندھے ہاتھوں بہر گھڑی داس کی اربکس
من میں بس کر شام نے رکھیا جیا اداکس
آسول آس تیری کدی پاپھیری میر پامست دیوانیاں اوڈھولہ
لیلی اشمع جمال کمال اُتے مٹری وانگ پروانیاں اوڈھولہ

پیتی رت فراق نے برہن کھا داکس
دآئم میری لاش کو پھینکو ساہن پاس
بتی بار اندر وجھے ڈھول تیرے مجنوں بایرستانیاں اوڈھولہ
اپنا آپ بھی کھل کے کھل باری بیٹھوں دکھ بیگانیاں اوڈھولہ

بہی گل میری تیری حشر تائیں اندر گل زمانیاں اوڈھولہ
دآئم وانگ ہو گیوں فقیر رمتا میر پاتاج شہانیاں اوڈھولہ

کاتک

ساڑو بستر پھول کے دیجو آگ لگا
 دائم کاتک آگیا تو بھی ساجن آ
 اُن ہونڈ ہمارے واسطانی دکھ بھرندی رہی نہ تاب مجنوں
 بسے نین شراب کباب وہی کھاہ پی کباب شراب مجنوں
 دائم ربد اکرم اے تَرْزُقُ مَنْ تَشَاءُ بَغَيْرِ حِسَابِ مجنوں

کون سنے دکھیار کی اونچی کوک کس
 پیالے گر چنے میں چنے چمن ہو جسا
 کاتک ماہ آیاست ماہ گزرے آیوں ناں ہی آفتاب مجنوں
 کھانویں ٹھوکران کا یاں پتھراں تے نازک بدن اوگل گلاب مجنوں
 پڑھے جگ سارا تیرے عشق ہی میں کھلی ہوئی آن صاف کتب مجنوں

مکھڑو

واہ رے کس میں بہار کے مجھے چھپوئے رخا
 شاید دائم یار کاتک بدھٹے دیدار
 اولن شاہ جمالاندے گلے لالائی تھی پاو لال فالل پاوئی آل
 نام والبا کدی تے پا پھیرا تیرا نام مدام پکا وئی آل
 بے پرواہ میرا بادشاہ مجنوں دائم بولدا نہیں بلا وئی آل

بل گل پر دیکھ کر سیلی کرے پکار
 بن کو بھاگوں جو گئی ہار سنگار انا
 مکھڑا میں ہر تے لکھ باہیں گونج و پھری دانگ کرلا وئی آل
 لکھ لکھ سرکار دی وچہ خدمت خط سینے وے خطا کھا وئی آل
 حال اپنے آپ دا ہو کسلی اپنے آپ نوں آپ سنا وئی آل

پلوہ

پتھر بھی سن بہہ گئے لیلی کے دسلاپ!
 دائم بخش پر بھو جی مجھ پاپن کے پاپ
 گوری گوتھیں پاجھات اٹھال دس مکھڑا آبجیات ٹھولہ

پلوہ پاپن آپڑھے درد ہجر کے تاپ
 ماتھائیکے بھگتی ہر ہر مجنوں جاپ
 پلوہ، پلوہ پھی کدیل پلوہ پھی سرے غماندی کالٹی رات ڈھولہ

تینوں دیکھنی آن شجر شجر اندر شاخ شاخ اندر پات پات ٹھولہ
تینوں عربیاً روم نے مصر واراں مٹھی مصری بات نہت ٹھولہ

بھولی گولی دل دلی می بھری بھولی بخش دیدی خیر خیرات ٹھولہ
پاکے گلے پر پیدا ڈھول ڈھول ہم لہلی پڑھے تیری ساجات ٹھولہ

مانہہ

جاگن جاگن کے جگ پہ جاگنے جانے کو
جیتا مرگھٹ سور ہے جاگن جانے سو
مانہہ مینہ دستن چم چم منجواں دپیاں دگدیاں موج دریا اکھیں
بے پرواہ دلدار غنماریاں ڈوب تاجاوں تا خدا اکھیں
انہاں اکھیاں دل نول درد دتے درد دل دی ہن دوا اکھیں

بن برہن کے جاگنے جاگن کبھی نہ ہو
دائم وہ گود ماتئے جو ملنے ایک نہ دو
اکھیں نال چماں اکھیں لور بھریاں اکھیں الیا آوکھا اکھیں
اکھیں سکدیاں میریاں تیریاں نول لبتا اکھیاں نال ملا اکھیں
دائم لا الہ الا اللہ بادشہ فنا بقا اکھیں

پھگن

بھاگا بھاگ بھاگے بھاگ جائیں گے ساس
من کا انچل اوڑھ کر پرگھٹ ساہن پاس
پھگن پھری بہار نہ یار آئے مستوار سوہنے جنگل بار والے
کر سن دورانہ صیرٹے دکھڑیے سولج گکھڑے چن نزار والے
اگے لکھیاں لاج پے چمکدے نے گوہر لعل یا قوت لہزار والے

دکھ کی خونی دھاٹے کیتا سکھ کا ناس
دائم تیج تریت بانسی ہلبے دعوت اکاس
میرا چین ایمان اے آجاسن ساہن پکڑے قول اقرار والے
منزل کھڑن کے پیارے قافلے نول شاہ سوار کار مہار والے
آئے ہوئے نے صدر بازار دائم خریدار لاج صدر بازار والے

ساتی سے دربار

بھر بھر جام تے جام پاؤندار ہو میرا نشہ نہ سا قیارت ٹٹ جائے

آیا کون تے اٹھ کے گیا کھڑا ایس ٹینیوں بھی چند چھٹ جائے

جنبتِ مستی و اچھڑ طوفان ایسا خیمے عقل تے ہوشد پٹ جائے
ایسا کون اے چک مسیت و چول مینوں پوہ تہجانیدے رٹ جائے
خطہس کے کتوں اٹھا پردا اکھیں میریاں تھیں اٹھو پٹ جائے

گھٹ بھڑیل پڑھے شمار جہا مبر دامت حیات دگھٹ جائے
ایسے چورتوں کراں قربان شاہد ہڑا ہستی دی لستی نول لٹ جائے
ایسا مار قاتل دامت ہے زندہ بھانویں ماں دی عمر گھٹ جائے

شرابی کبابی ربابی

ہے شراب کبابی نال لازم ساتی چنگ بلب بھاد دیویں
سیکش پین دی حد مکا دیسی توں پلان دی حد مکا دیویں
صدقہ آپتے نام داسا تیا اولال پری دامنہ و کھا دیویں
اپر درمیجانہ شہید اپنابے غسل بے کفن دفنا دیویں

صبح موسم بہانے دامتھی سخی داتیا کرم کما دیویں
تیرے سامنے ملان کالج ساتی دم آستری نگہ فرما دیویں
کہے کہ بند صراحی دپہ لاش میری اکھیں دپہ پیلے دے پادویں
پین لنگدیاں قدم شرابیاں دے میری تگی جہی قبر بنا دیویں

اپر چاہر تلبم دے پھل سوہنے نگہ ڈال سپراغ جگا دیویں
دامم فاتحہ دی جگہ قبر اتے عیج شام شراب چھنکا دیویں

امیر عامر دا مجنوں نول ملن نجدتے آوتال

رور و باب عامر کہیا ہوئی مدت مجنوں گھراں و تے پھیرا پایا نہیں
آیا نجد اتے انت کول مجنوں گوہ کے بھار غمدا جاندا چایا نہیں
عامر نام میر میں ہاں باب تیرا کیوں تھیں ادب آداب بجایا نہیں
عامر کے میں کون پچھاں مینوں کیوں پچھیا اتے بلایا نہیں

بھاداں آپ میں ملن فرزند تائیں چیتیا اوس بے تئیں آ نہیں
تیرے وانگ کچھ اپنے پاپیاں نول رانج کدے بھی کسے بھلایا نہیں
تیرے بچھنے نول اسیں تیرے ہاں تیرا وحشیا جیو ترسایا نہیں
بڈھے باب ہزار پکار کیتی مجنوں سجدیوں سلسیں اٹھایا نہیں

ذوالجئون سلام سنون دا بھی اگول کوئی جواب فرمایا نہیں
مجنوں وانگ جنون دے دل اندر دامت کسے بھی سین پکایا نہیں

مجنوں دی مستی

مڑ مڑ باپ کو کے بچے مان چھا وال تنو پیا پیا دے تاند میں
مجنوں کہیا مسرت ہاں مذنا نذا د فتر ساٹے کے ستن سنا نذا میں
اگل تپہ ناہیں خبرے کولن ایں کولن پر دا چال کولن کولن کولن
اے جہل دی جان چھیاں لہی جانول رہیا نہ جان بھانڈا میں

اکھیں کھول میں کولن بچان تہ سہی بڑھا باپ میں تجھ جوا نذا میں
چھوٹی عمر تینوں کدھرے دیکھیاے تینوں بھنناں لقتل انسا نذا میں
جہل دیکھیا نام نشان والا رسا کپتیا نام نشان ا میں
دائم ہاں مجنوں تانا جہل ہاں لہی با جھ نہیں کسینوں جانا میں

مصوردی تصویر

تیرے میکشا نذا نصب العین ساقی حقیر بھی نہیں تو قیر بھی نہیں
حال تال زوال کمال بھی نہیں اجمال بھی نہیں تفسیر بھی نہیں
طفل و پیر بھی نہیں طالب پیر بھی نہیں دانگیر بھی نہیں دستگیر بھی نہیں
سوزہ ج نماز زکوٰۃ کلمہ زمزمہ زم زم نہ مخریہ بھی نہیں
قتل عام بھی قاتلا کری جانا ایں تیرے ہتھ دیو چہ شمشیر بھی نہیں
ایہ شروع تے ایہ اخیر میرا شروع بھی نہیں اخیر بھی نہیں

تحریر بھی نہیں تقریر بھی نہیں تدبیر بھی نہیں تقدیر بھی نہیں
شمس تہ تارے دن رات بھی نہیں ظلمات بھی نہیں تنویر بھی نہیں
بیل گل بھی نہیں مینا گل بھی نہیں بڑنگل فقیر امیر بھی نہیں
ہر شے دار کے تے تیرا ہو جانا ایہ جو بھی کوئی ہود جاگیر بھی نہیں
تیرے قیدی اک پیر نہ چا سکدے کوئی پیر اندے دیوہ نجیر بھی نہیں
دائم دانگ مصوردی لہج تائیں کھی ایہ جو بھی کسے تصویر بھی نہیں

امام حسینؑ و اشوق مبارک

ابن تضرعی ابن دے شوق اند پھن جگہ کٹری اجکل نہ مجنوں
لوکاں اکھیا حضرت میلان سا کدول سپہ آبادیاں بہہ مجنوں
پتکا نجد پہاڑ تے لاڈیرا دکھ درد سیریتے سہہ مجنوں
لیلی لیلی پکار دار ہے دائم لیلی با جھ نہ موبوں کجھ کہہ مجنوں

فاطمہ کے لال دی مجنوں نال ملاقات

اگوں شاہ حسین دے مکھ وٹوں تاڑتاڑ دیکھے لگا تا مجنوں
سید کہیا پچھانیاں نہیں منیوں وکیر وکیر مڑ مڑ بار بار مجنوں
باپ شیر سدا تے حسن بھائی آباں میں منیوں عاشق زار مجنوں
دائم سندیاں سار سر کاڑناہیں روکے کہن لگا ستیہار مجنوں

پڑھ کے تجرتے شاہ حسین کہیا السلام علیکم اشے یار مجنوں
کدی ہتھ جوٹے کدی پیریں کدی کسے سجد نال یار مجنوں
میں فرزند ہاں سیدہ فاطمہ و امیر انانا رسول مختار مجنوں
ہیں حسین ماں ندھ دا دھندھ بھائی ہادی اک دانی پکی سار مجنوں

مجنوں دی تصویر منزل

پریں نام تے نسب دانہیں شاکت پیماندا میں شمع طوریں توں
بیلی ذات قدیم دانور پھراوے نور دا نور ظہور میں توں
بیلی لا الہ الا اللہ چشمہ فیض دا فیض گنجد میں توں
تیرا چہ مجاز مقام عالی یاد پہنچ گیا بڑی دور میں توں
سچے عشق دیاں پرکٹاں نال دائم مشہور تا یوم النشور میں توں

مجنوں آکھیا ظاہر حال شاہا بن علی حسین ضرور میں توں
تیرے میں نے سلی دیاں انگ نیناں اندرستیاں مرت مخمور میں توں
بیمثال حضور دے نور و چول بے مثال حضور دا نور میں توں
سُن کے مرچا شاہ حسین کہیا مجنوں چہ درگاہ منظور میں توں
معنی دانیوں چہ مختار میں توں حوت ہینیا نوچہ مجبور میں توں

سلام شاعر بغدادی دا مجنوں دی زیارت واسطے آوناں

موہنا شہر بغداد عراق اندر جس تے رحمتاں رب قدیر دیاں
میراں حسنیٰ حسینی دے متھ لاجاں ولی قطب ابدال فقیر دیاں
اپنے وقت داملک الشعرا گویا جھکاں شعر شہر تاثیر دیاں
کدھر دل ہنیاں سلام کلام مجنوں متناں ماریاں گیاں لگیں دیاں

کریئے نامی نظامی دی ترجمانی نظر اقل تے قلم دے پیر دیاں
زیباں فیض دیاں جاری اج جھتوں حضرت غوث الاعظم و شہید دیاں
ایسے شہراک نام سلام شاعر دھماں شہر بشہر شہیر دیاں
عارف پان منکتے حوت حوت چوں عاشق لذتالہین تحریر دیاں

رہنما ہے رقیق القلب شاعر کانگال چاہڑیاں شہاں دینریاں!
وحشی حال سلام آویں کیا سکاں قیس دے سُرخ تنوریاں

عربی مرد قلندری کراں زاریت بھلیں کالجے شوق کثیریاں!
دیجھاں صل بساں العصر دآم بے نظیر سطرال بے نظیریاں

سلام بغدادی دی مجنوں نال ملاقات

بے آرام سلام انوں پیاں پھیرال کڈن آوانا ثقت دیدار دئے
دل پوسو نجد پہاڑ تے ڈیرا منیں مجنوں عاشق زار دئے
شوق صدق لقین دے پار بیڑے اوڑک آئیرے نگہ مار دئے
ڈیریا ویکھ مہیب رند خوئی انز شتر تھیں تیغ اولار دئے
ایسے بت دے بت بیوش وحشی اجا کوئی نہ انہاں تھیں مار دئے
ہتھ جوڑ سلام کلام کردا، شوق جا گیا عالی سرکار دئے
پر آپ داجوں کلام سُنیاں عقل علم تے ہوش سب ہار دئے
میں شعر ازمانیدے سب ڈٹھے بحر آپدی بحر اسرار دئے
مجنوں اکھیا یارہن جان بھی دایوں شجیاں نفس بگھار دئے
جیوں جدی سٹے تے روزے ہاں سادا شعر نہ سوچ چا دئے
جس قیس تھیں کیتاے چا مجنوں فیض سدا دے سن جھلکار دئے
سو نہ سلی دی پتہ نہیں شاعری دامو جانوچہ دریا اسرار دئے

ہو کے شتر سوار بغداد وچوں ملک عرب دے دل سدا دئے
ہو کے وجد وچہ نجد نول منہ کر کے پندھ پیر آیا جہل بار دئے
اس پاس شینہ مرگ بگھیا ر پھیتے تے وچکار اسن مستوار دئے
مجنوں گویا بس اوس میاں بھیا جھنڈا ہبہ عشق پیار دئے
ادبول جھک سلام سلام کر کے تحفہ نذر نیاز گزار دئے
میں وسنیک بغداد عراق دایاں ذوق بیوں بھی شعر اشعار دئے
اک اک سخن جناب اکھا جاندا خون لی جاندا سمجھار دئے
میں اوہ قلم چھاں جس تھیں لکھدے ہو کیف اور جذبات افکار دئے
ایسی داد آزاد بیدا و بھجن ایہہ طریق اٹھا دنیا دار دئے
سہ تے تریاں بلیا ورتیاں نے باہر درد آیا اندر وار دئے
میںوں سلی نے قلم پکڑائی ہوئی رے بندہ خدام اک شہاں ہار دئے
میں تے اوہا بلایا پیا بولناں ہاں میرا بولناں بولناں بار دئے

ماہی شعر نہیں آہ سحر گاہی مصرعہ مصرعہ جیوں وار تلوار دئے
الشعر تلامیذ الرحمن دآم لطف و کرم صاحب شہنشاہ دئے

سلام بغدادی دی عرض

بڑا شوق اے آپ کلام اپنا پڑھو اپنی پاک زبان وچوں
 آتش باز دوچار اشعار مجنوں پڑھے غیر مطبوعہ دیوان وچوں
 اپنی گل تے آپ سنان والا بچے کون مڑسوز طوفان وچوں
 رب وچوں انسان جھلکار دتے لاناں ماریاں رب انسان وچوں
 وحدت دے یتیم نکھیر لئی اے چھان بھان کے ہر دو جہان وچوں
 مجنوں کیا بغداد دیا بیلیا اور کجھ لدھائی منہز کھیل وچوں
 دائم لکے میان توار ڈردی جدوں قلم نکلے قلمدان وچوں

قلیہ عرض اے ذرا بھیر دیو گوہر سخذے درج دیوان وچوں
 مجنوں اکھیا سامنے مٹیہ میرے گزر جاگھاں کفر ایمان وچوں
 کیا لنگھ آسمان زمین وچوں ہوئی پار زمین آسمان وچوں
 تاری سامع دی بدھ مت تاری دس لامکان مکان وچوں
 بیلی ذات بمثل سبحان اللہ پانی جان میں اپنی جان وچوں
 پایا پھر سلام سلام رتبہ سو نمازہ واک اذان وچوں
 بیلی لا الہ الا اللہ پانی رمز و اللیل قرآن وچوں

اپنی کہانی اپنی ربانی

ایویں جان کے اسی نہ ہوئے جھتے سانوں جھلیاں شش مجبور کیتا
 سن او قلب سلیم سلام ماہی کیتی عابری نخر غرور کیتا
 دانہ چکھ بیلی دا چھو طعننت ڈیرا تپدے روچہ تندور کیتا
 اسال پڑھدیاں پڑھدیاں درس اندر اکھے نیناندے لگے نور کیتا
 اسال کدھکے پیرال تے چند رکھی بیلی اسانے رخ پر نور کیتا
 علم عقل شعور تے پاؤ گھٹا سارا کم ایہہ موج سرور کیتا

کدے کدے کہانیاں چھڑ دیئے بھلے واسطے بھلا دستور کیتا
 ای جھڑے شوہ دریا ٹھلے پار پیرالست دے پور کیتا
 ایہی پتہ ناہیں اسال کی کیتا کیتیاں نیکیاں اکے قصور کیتا
 سینے چاہ سنی کہتاں زمانہ بندی اٹھ راہ کراہ عبور کیتا
 اینہاں بے پردا یاں بادشاہاں جوہں اکھیا اسال منظور کیتا
 لامکان مکان تے انا انت ڈیرا لنگھ لگے بڑی دور کیتا

لے بلی - ہاں کرنا تسلیم کرنا - سٹہ لامکان - جس کا کوئی مکان نہ ہو - یا جہاں کوئی مکان نہ ہو - استعارہ ہے

بجانب ذات باری تعالیٰ کے سٹہ مصنف - ۲۵ رمضان جمعہ الوداع بوقت چاشت مرقوم شد - دائم اقبال دائم واسو

اسیں تھیں تھیں میاں ہو گئے مجنوں اپنی ذات کے جدولِ ظہور کیتا
 اوسے نجد نول آندڑا دجدا ند جس طور نچلے کے چور کیتا
 دسین جا بغداد دے داسیاں لوں ملک عرب تے کرم حضور کیتا
 ساقی دے کے آبجیات دآئم مجنوں غیر فانی مشہور کیتا

سلامتی

کامل پریز جو ان تسلیم کیتا سن کے پاک کلام سلامتی دا
 اپنی قلب خزین تسکین کئی پتیا سرج کے جام سلامتی دا
 دلال ٹیٹیاں دا دلال ٹیٹیاں نول دیوں جا پیغام سلامتی دا
 کافر کو گدے بیٹھہ بہشت اندر نماں دین اسلام سلامتی دا
 پیر چیم کے ادب سلام کردا پاکے ادب سلام سلامتی دا
 مجنوں آکھیا لئی جا خیر ہو وی انعام اکرام سلامتی دا
 اکھیں ویکھیا لئی سائیں پیا اکھیں ڈٹھا اک غلام سلامتی دا
 میں بھی نہیں رہتاں توں بھی نہیں رہتاں دآئم رہ گیا نام سلامتی دا

سلام دا بغداد وچہ آونال

زنت نول بہارے عشق گلشن خزاں ماریاں دل فریاد دیاں
 چہر دور دے سفر سرور اندر جو ماں ویکھیاں شہر بغداد دیاں
 محفل میل سلام کلام پڑھیاں فتاں کیتیاں تھیں استاد دیاں
 مر جیا مجنوں مر جیا مجنوں دیون داد کلیاں باغ داد دیاں
 رنزاں پاسلام سلام کیتا بے پرواہ عاشق نامراد دیاں
 بندے بندے تک آکھیا جیوا آتیاں سینے کا تیاں تیری یاد دیاں
 پڑھ پڑھ قلمی دیواندے شعر عربی آہیں پھٹیاں دل ناشاد دیاں
 پھر پھر شہر شہر سلام رونداز مرزا سرور مواد دیاں
 بحر و جہ دیاں جان دیاں جل لہراں آہیں سندیاں خانہ برباد دیاں
 دآئم مجنوں دا ہر یا مشہور طالب دھماں جگ جویں تیریں فریاد دیاں

۱۔ باغ داد، بغداد کی معنوی صفت ہے، یعنی داد کا باغ، داد کے معنی ہیں امداد
 ۲۔ بحر و جہ - بغداد عراق کا مشہور دریا۔
 ۳۔ مصنف۔

زید کون ہیں؟

زید لیلیٰ تے مجنوں دا خاص قاصد نرات پیا دوریا نیسائے
جڈل قس زناں تڈل زید زناں قس ہسائے زید ہسائے
زینت نام ٹیارا اک پری پکیرا وہدی زلف زنجیر پھسائے

زید کون ہیں؟ دسے دوستاں نوں نظم و نچہ نظامی جیوں دسائے
محرم سماں پورا مجنوں یار داسی اک جان بوجھان چہ رسیائے
کیوں عاشقانہ سلی ہوں عشق ناگ عشقے زید نوں دسائے

زینت زیب قس روپ سنگار زینت پاکے حجات دل زید دا کھسائے
اچڑ گیاں دے مال پیار پاکے دآم کون جہڑا سکھی و سسائے

ایہہ زید اے؟

حسن عشق دیاں جوڑاں جڑ دیاں داحرم ہندیوں اتے کھلوندیاں دا
دے عشق قس کھیت پکاندیاں راتیں کھوہ بر مید جوئیاں دا
دآم ہنجواں مار پر وندیوں دا طبع لاندیاں دا داغ دھوئیاں دا

زید دہل قس لیکے نجد تائیں سلی مجنوں دا کبیاں ہندیوں دا
بھیٹو آوندیاں دا کبیر و جان دیاں داسھی ہسیدانہ سنگی روندیاں دا
بدھے ہتھ رندا اٹھے ہر حاضر دھو اکر نڈا پیراں تے ڈھوئیاں دا

لیلیٰ دا زید نوں فرماناں

اک خط لکھ دینیاں درد بھریا کولندیاں بارے راہ زیداً
کوٹھی کنبدی اے سٹاں پندیوں نے سینے چوڑھرا دھرا زیداً
بٹھا نجد بہار دے مست ہوکے بادشاہ مجنوں بے پرواہ زیداً

لیلیٰ زید نوں سد فرمان لگی جاہ دے نجد بہار تے جاہ زیداً
اڑیا جیوں دی ساہو رانی آں میں آیا اک سنگھد ساہ زیداً
کڈن ن چڑھسی کڈل گزرنی آں دکھا نوالڑی را سیاہ زیداً

کاغذ قلم دوات پکڑا مینوں ماراں درد فراق دی آہ زیداً!
تسالہ کرے قبول حروف کالے دآم یار دی ماہ نگاہ زیداً

سلی دا خط لکھناں

میرا لب تے توہیں رسول میرا سخی پادشاہ سچی سرکار مجنوں
 راج بھاگ تے بخت سہاگ توہیں سر د تاج میرے تاجدار مجنوں
 تیرا نجد پہاڑ لے عرش اعظم تیری بار بہشت بہار مجنوں
 خدمت سپہ ارج خطا پئی لکھتی آں تیرا نام چت ارج چار مجنوں
 لگ لگ چھاگ پریم دی لے روم روم وچہ تیرا پیار مجنوں
 ڈول پائیگیا رقیب نالم ڈاڈھار نیال میں زار زار مجنوں
 ماسی چاٹ رقیب شیطان تائیں نعرہ لا الہ دا مار مجنوں
 نظر کرم جناب حضور دی لے کشتی ہوئی طوفان تھیں پار مجنوں
 میرا توہیں بلجا میرا توہیں ماوی میرا توہیں والی مددگار مجنوں
 مستوار سکار یا پیار یا وے عالی مرتبت ذی وقار مجنوں
 تیرا کرم ہووے لہوے شرم میری میں مجبور تے قول مختار مجنوں

توہیں دین ایمان تے سچ کعبہ مہربان شافی بخشناں مجنوں
 میرے جلتے پناہ نگہ تیری سجدے پئی آں وچہ دربار مجنوں
 ادبول عرض سلام گزارنی آں سچہ جوڑنی آں سو سو وار مجنوں
 اکو جی دزانت پئی وجدی آوچہ قلب دے طلب دی تار مجنوں
 کوڑی جنم دی میں راج کیوں کھاں میں بھی ہاں مجنوں تیرا مجنوں
 گھر ساہوے قبر دی رات کالی سٹے ہار سنگار اتار مجنوں
 سروں ٹلی بلا نجات پانی کھلے عشق دے آن امرار مجنوں
 تیرے پاک جمال دی سیک اندر دک گئی آں درد بازار مجنوں
 میرا واسطے سختیاں جھلیاں فی گھر بار پروار و سار مجنوں
 جوگن وین کر کے حاضران ہوسال گل پلڑا کیس کھلا مجنوں
 ہمہنیا ہمتکل ہمدات دائم تیرا قول تے میرا قرار مجنوں

سلی دا خط

لیلی سیل نہار پکاری لکھی آو والیا بار دیا
 تیری بار دتوں بار بار ویکھاں پیرا پا او والیا بار دیا
 پڑھدی رہنیاں شعر پور و تیرے دردنا او والیا بار دیا
 ناہیں تا عطا کر دید کامہ سینے تا او والیا بار دیا

دکھاں بالڑی گا لڑی گو لڑی نول گلے لا او والیا بار دیا
 نینال جھڑی لانی جھڑی چادھرتی تیرا چا او والیا بار دیا
 چھاں تیرے دیوان نول دیوانی بار ہا او والیا بار دیا
 تیرا لکھ مہتاب نور شید خاور پڑھیا او والیا بار دیا

تیرا لہ نور علی نور روشن بجا اور والسیا بار دیا	لا دوا مجرد سچی گوگدی آ لادوا اور والسیا بار دیا
ہال ہال اچی محرم حال جانی آشنا اور والسیا بار دیا	دائم کی دستاں جو جوورتیاں نے میرے بجا اور والسیا بار دیا

سبلی دا خط

وَسَيْلِي لَا تَقْرَأْ لِي بِذَلِكَ	وَكُلُّ عَيْدٍ عِيْدِي حُبِّ وَكَيْلِي
اے پرسیلی بن مجنوں سے نہیں ہونی اقراری	عشق سبلی داد عوی دائم کردی خلقت ساری
اکھیں ایساں واسطے پیراٹھے کھلی ہوئی اسرار کتاب میں توں	میں تے سیاں حجاباں چہ لگی ہوئی ان عالمگیر چاہے حجاب میں توں
پہراٹھے کئے کدی آرد انہیں لم نزل ابدی آفتاب میں توں	تیشہ دلانے لئی سکون کامل حشرہ فیض دانیہ تاب میں توں
و میں شب میدا تے توں روز روشن میں ماں خار نے گل کلاب میں توں	زلفت لبیدہ القددی گو داندر عریاں تن پڑو نہ تہاب میں توں
رنگ باد سچ اک نظر تیری عالی چمن داعی حجاب میں توں	عقل فکر تھیں دو مقام تیرا بے انت تے بے حساب میں توں
نظرہ بخش بحر بیکراں کرنا میں میرے سا قیا اوہ شراب میں توں	
ہوئے بند سوال سوالیاں سے دائم لاجواب جواب میں توں	

زید دا خط لے کے مجنوں دی خدمت چہ پہنچیاں

زید خط پڑھ کے کہا اللہ اللہ اوہ انام مجنوں تیرا نام سیلی	لائی ہر اتے اکھیں رو دنیاں دی بلکہ خلتے زوال سلام سیلی
مجنوں زید نولوں آونداں بلکہ کے آگے گھیاے گلغام سیلی	اٹھو دھڑیا نجد پہاڑو تے چھڑ ٹر پدی بے آرام سیلی
اتنے وچہ آ زید سلام کیتا حضرت یاد کردی صبح و تمام سیلی	شالہ خیردی خبری دے قاصد کیتا ساہوے گھر میں مقام سیلی
خط چیم مجنوں آکھے جاں صدقے خاص فیض کیتا فیض عام سیلی	دیوون خط بھی پڑھو تے پاؤ مطلب شالہ پے اقبال دندم سیلی
مجنوں جانے وارے حرف حرف تارے وچہ چمکدی ہاتھم سیلی	ہر معنوں سکون صراحی شیریں سطر سطر بہر پاد وصل جام سیلی

اندھار وشن خط وخال صورت سوہنا نام انعام اکرام سیلی
 رہویں شہر پڑے اندر بارے بھی تھی تیری دھوم دھام سیلی
 زید میاں جراب بھی نئی جائیں از سنگ سوئے گل اندام سیلی
 دام قلم پھڑکے مجنوں پیا پھڑکے میں غلام سیلی میں غلام سیلی

مجنوں خط لکھناں

دیواں کی خطاب القاب تینوں بے نظیر تے ہمتیال سیلے
 میر عشق بیگیا کمال اُتے تیرا حسن جمال کمال سیلے
 گاواں پیاداراں تیریاں چہ باراں گزے کو جگہ باراں سیلے
 سو نہوں بولنے دی تینوں نہیں تلجبت ہال ہال کو کے میرا حال سیلے
 پھیرا پاجا محل نشین ہو کے کدی نفرت سیم سنبھال سیلے
 آجا آجا ستارہ کو کدانی مست چال سیلی مست چال سیلی
 بسجن دوسے بہان کدی دیواں تیری زلف چول اکیواں سیلے
 کتاں یاد است کد در مدیاں نین کھیدے دے چٹیاں ڈال سیلے
 یاسین یاسین یاسین سطرال تختی لکھ دے ساں پال پال سیلے
 ہو کے بھلیاں تیری تلوار جھتی علم عقل دی سٹ کے ڈھال سیلے
 غزلیات تے کسی دیوان لکھے بارے طبع نے جوش اباں سیلے
 تیرا نام لیکے تیرے آسے تے باری چھال چہ لہر اچھال سیلے
 دودول دودول آئی خلقت بشعر سن سن بادشاہ امیر کنگال سیلے
 کئی کے مرشد کوئی کے ہادی سجدے پے کے کرن سوال سیلے

لازوال اے دائم اقبال تیرا لازوال سیلی لازوال سیلے
 تیرا حسن کامل میرا عشق کامل ہنوا ہمد ہم خیال سیلے
 شکرے کتوئی یاد دیوانے نفل خط لکھ پیار دے نال سیلے
 جھڑے لائے نست سنگ مجنوں آگین نچھاپا تے ہال سیلے
 کج تنگ تنگڑے وحشے نونوں پروا بخش تے گھڑا ٹھال سیلے
 تیرے قدم دی خاک توں اڑے گھر پار عزت نہات مال سیلے
 حاصل کرے نو پوسیل منی برکت میں چشمہ تیرا مثال سیلے
 الف لام بنکے لائاں مالک دین سیم حصے آئے سیم دال سیلے
 حسن عثمہ دے جاہ و جلال ذاتی ذوا لجمال سیلی ذوا لجمال سیلے
 کراں بھال تیری تیری مہر باجھول تعبیر مجھ دی کی مجال سیلے
 اکو جہا جنون دارے دورہ دن رات ہنہال سیال سیلے
 کسی کرم بھلیکھڑے سمجھ بیٹھے جنوں قطب تے غوث ابدال سیلے
 روم شام ایران عراق دلوں زآمین آدن نیک قال سیلے
 میں تے لکھ ناہیں میری شکل چول کی کدے تے تیرا جمال سیلے

قوتی مجنوں دیوار استیلاں و چہ تیری نظر کیتا لالو لال لیلے

میرا نہیں میرا یوں ناں میرا تیرا تیرا امیرہ داعم اقبال لیلے

مجنوں دا خط

کیتے ناچ بوبے بوبے رچھ بکے دندے کنڈے تے جھل فنڈاں دے
چھ دستیاں بار پاپا پچھ پچھ عادی ہوئے ہاں کھنڈاں کھنڈاں دے
جبر گئے ہاں لکدے گئے لا بوجھا ہاں بجایاں اتک نمندراں دے

میٹھے ہوئے ہاں تیرے شر بخلتے کھاٹے چھ دستیاں منڈاں دے
چھ دستیاں نوں باہر نئیں گئے ہاں جبر نئیں پے تھکدے اندراں دے
چھ تھیل دوئی داعم صاف کیتا چکر جا پیر اتناد نے جبر داں دے

مجنوں دا دورا

جتھے ماریاے کسے چک مجنوں ناں کوئی دیوں ناں کوئی رات اوتھے
ناں کوئی مسجد نہ جرن نہ سخا نہ ناں کوئی بانگ نماز صلوات اوتھے
ناں حساب کتاب نہ جنت دوزخ ناں کوئی شرمیلاں عرصات اوتھے
نہ کوئی درد نہ کوئی دھا اوتھے نشی کاغذ نہ قلم و دوات اوتھے

بنکی بدی انا نت تہ وبالاناں کوئی چپے ناں کوئی بات اوتھے
عاشق عشق معشوق تہ وصل فرقت ناں طلحات ناں کجیات اوتھے
کفر دین نہ شک لقین کوئی انبر دھرت نہ دھپ برسات اوتھے
لکھ لکھ نہ سرتے پیر کوئی رہیا لکھ نہ پاندیاں تہجات اوتھے

ناں کوئی طالب مرید نہ پیر و مرشد ناں تنزل ناں نام درجیات اوتھے

اؤ در ہو داعم جبرت و جبرت ناں کوئی بندہ نہ ربدی ذات اوتھے

مجنوں دا خط تے لہیاں دیاں اٹھیں

خط قیس دا زید لیا دتا سیلی پڑھیاں سارا نثار ہوئی

ترت ویکھ پرتا باد شہر چھٹی بٹری نگر دیا تھیں پار ہوئی

لے ممد ایب آتھیں کیرا ہوتا ہے سماں سے گزرتا ہے آگ لگ جاتی ہے لہ جندراں جمع ہے جندکی پنجابی میں یعنی خزاں میں پڑھا کر لکری کو

صاف کر کے رنگ دیکھ پڑھانے میں لہ انا نت ۶ میں تو۔ لہ عرصا جمع سے عرصہ کی یعنی قیامت ۔ لہ مصنف

پراسرار اشعار ستارے سے پہلے پہلے بہا رہا ہوا ہوئی
ستوار سرکار دی گولڈی آل اوہا کرم منظور دربار ہوئی
گویا بادہ گنگوں ہی خط مجنوں سینے لائیکے مست خمار ہوئی

زید قاصد اوسے تیرا بھلا ہووے ہر بخش کے شکر گزار ہوئی
لاجواب جواب جناب سے لیلیٰ فطریوں بے کنار ہوئی
دائم یار دی یارنی لایاری یار یار دی وچہ پکار ہوئی

مجنوں کی ماں و قباہتوں کے سلیم عالمی مجنوں کی تہہ دریاں

مجنوں مجنوں پکار دی ماں مرگئی ہلے نہیں اب گھر الٹل مجنوں
لوٹے رہتے آخری ویکو لیند اچھا ہو پھر داباری جعل مجنوں
پھر دا کو کدا بھال دابار جنگل کتھے لگ لہیوں اج کل مجنوں
ال گئی آسکدی قبر اندر سینے وچہ لیکے تیرا سل مجنوں
چھڑ پٹھڑا ہاں دی توشکے مارے بن دریا اچھل مجنوں
ماں ال کے روزا شہر آیا ہووے غشی اندر گھری بل مجنوں

ذہن کردیاں کرن افسوس لگی پھر دا جنگلیں ماردا گل مجنوں
ٹہیا نقل پڑھا سلیم ماں لکھے ہوگ کتھے بیٹھا شل مجنوں
انت نجد پہاڑ تے ویکو بیچا لڑکے اکھدا سنیں اد گل مجنوں
جہنوں جہنڈیاں رکھیا ئی دانگ مویاں امدی تیرا لول تے جل مجنوں
کووے اکھوں کچھہ دسدلے گیا گل اندر جل بل مجنوں
دائم ماں دی قبر تے ان ڈگاشتہ استخوان کھڑدی گل مجنوں

مجنوں کی قبر تے

میں ہی نہیں رہتاں توں پھر نہیں رہتاں غازی دنیا اک چلیدی لہلہاں توں
ماتے میرے لیے میں قربان جاواں طوبیٰ جنتی رکھدی چھاں توں
کیں جیب قصور معاسرے آتہ کھڑے پت دی ماں توں
سیرولن نہ تدفہ نہیں سہن ہو یا زندگی ہی گھر گھر تھاں توں
تخت ماتے بیچہ وچہ فکر میرے کردی فطرت اہی نہاں توں!
ہو یا کی تیرا ڈیرا قبر اندر میرے ئی زندہ جاو داں توں

جاگن ہالٹ سے موڑ پھر د بھرم وہم تے شک گماں توں
تیراں پھر قباہت جنت باغ ماتے مہربان عیاں نہاں توں
میری بھال اندر سداری رولدی جنگل بارگلاں گراں توں
آبوں نجد پہاڑ تے وار کتتی ماتے جاں صدقے میری جاں توں
تیری دعائیں منزل تے گیاں آساں پاریاں میرا ڈاں توں
موسو ادب سلام زمین اتے دائم برکتاں دا آساں توں

مجنوں دی قبر تے زاری

شہزاد بن سیرا سیرا کی روند اجنگلیں جان گواؤساں میں
ادھی رات دی نیکے عاویئے ہن یاد سنوں ٹہیے آؤساں میں
اسلی ارج ہو با مجنوں خاص مجنوں مائے مار مگر مر جاؤساں میں
لیکے نیکے نہیں جدھہ نیر توڑی چشمال نال اک سرک بناؤساں میں
چھل چھاٹر درو دوسلام والے دائم در زچراغ جگاؤساں میں

مائے میریے میں قربان جاواں کہنوں دلانے حال سناؤساں میں
ہال ہال کر حال فریاد لیکے رور و قبر تے پیا کر لاؤساں میں
ہن کون دیوانے دی بھال کئی کہنوں دمنڈے زخم دکھاؤساں میں
ارغنون مثال کرنگ اپنا پھیر آہ مضراب دجاؤساں میں
دینا لکے کافر کافرئی آکھے پے پے پے پے سجدے جچ پاؤساں میں

مقولہ مصنف

جہد کے کول ہی لکھ نہیں کی جانے میاں نقد کی اے تے ادھار کی اے
جو بیمار ناہیں مڑ مڑ آکھدے نیرے آکھدا پیا بیمار کی اے
جتنے جگدے پو او تھے ہے چان کہیں چوہری لفر مزار کی اے
العشق نارا اندر مڑے جہڑے انہاں واسطے زگدی ناز کی اے
دائم عشق تہیں بچھپا ذات کی آ موت کدی نہ بچھپی ناز کی اے

میں چہ پیار ناہیں اوہنوں دیاں بھی نپہ لگدا نہیں پیار کی اے
بہل باغ بہار دی قدر جانے کی کھجدا زارغ گلزار کی اے
حسب نسب ننگ رہنے و بھجداے دلق پوش کی آکھدا کی اے
جنہاں پیدہ دریاں دے ڈبنا ایں اوہناں واسطے پار اوراد کی اے
بے حساب تے بے شمار جہڑے جانن کی حساب شمار کی اے

بیلی دے باپ دی فانتی آزادی تے این سلام دی موت

گھر سا ہولے لیلی دے گیاں خبراں لیلی روندی دھونڈی آئی اے
اندھ سہیاں سہیاں سہیاں سہیاں موت نامی صنفاں چھا گئی اے
اسنوں کی چارہ کفن دفن باجھوں سنگت مل کفنا دھنا گئی اے

مویا لیلی دا باپ امیر سرور پے شہر چہ گوک کہا گئی اے
گلاں کیتیاں تہ تی نزع ویلے ابہ گل بابل بیوں کھا گئی اے
جھٹی واخراندی بابلا دے سیلی شہ خ غریب کوما گئی اے

اودھرت رقیب نول ڈٹ پندیس لیلیٰ بندری جان بھلا گئی اے
گھر لیلیٰ نول لکھ طلاق بھی لیلیٰ نکدیاں چل چلا گئی اے
مویا ابن سلام دو ماہ پھول مرگ تبتدہ پیش سٹا گئی اے

نہ میں کم اودھنے نال اڑہ کم میرے مجنون بار تے وک و بگا گئی اے
زندہ بادا بادا آزاد لیلیٰ کرم ربدی ذات کما گئی اے
دائم امر ربی کچھ روز گزرے نال لیلیٰ دی بھی بستہ چا گئی اے

غمزہ لیلیٰ

ہوئی درتیم تہیم لیلیٰ دکھی پراٹھے زار و زار روندی
نہ اوہ مال نہ باپ نہ نخرے دیں جوگان کیں کھار روندی
سخت بالیاں بھڑاق بھامیں باہیں رکھ سرتے آہیں مار روندی
نال تے مونی نہ جیوندی در دئی گوک گوک گل گل بیل بار روندی

ڈاروں و پھری گونج گرات پاپا بچے ویکھ محل سپار روندی
تے ہارنگار اتار کے تے جلمے زدی کرے کتا ربار روندی
وکیو آسہیلو میر لوفی مضطر غمزہ بے قرار روندی
سارا دن روندی ساری سات روندی جیسا بے شمار روندی

سکھ چین آرام نفس گئی گزری عمر دکھاندے وچہ گزار روندی
دائم بار دی بار دل منہ کر کے بیٹھ بوسے دبوچہ بیمار روندی

زید و انجد تے مجنوں کول اوناں

زید و انجد تے قیس نول آن کیا کوئی غم اندہ بن کھائے نال
باپے موئے ہو گئی آزاد لیلیٰ چم وچہ الم سکا وئے نال
لیلیٰ اک اکلڑی رہی گھر وچ بدھے جاوئے شہر لاوئے نال
ہے افسوس رقیب دی موتدا بھی ایویں کس کے خبر داوئے نال
موت سا نول بھی پیدا آوئی ایویں پیرا پھرے جاوئے نال
پیش دے ربدانوت کھائے اندر عیش دے یاد بھلاوئے نال

میں خوشی تے سکھ آگئے تے رورا کھیو میر دکا وئے نال
مر گیا رقیب نصیب جاگے گھڑی نیک آگئی گھراوئے نال
ایاں دوڑ رقیب دی موت دس مجنوں آکھیا ناز و کھاوئے نال
ڈیرے رب رسول نصیب زید میاں دشمن میرے تے خوشی ستا وئے نال
دیوے سکھ تے ہوئے ہور نیوں دھون ونگ فرعون اٹھاوئے نال
چنگے کسینوں بھی مندا کن باہیں کر کے کڑاں دوزخیں جاوئے نال

زید، زید سموعے بھاریں بکر موعے موعوں کسینوں بڑا لاوئے ناں
 خَلَقَ الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ لِيُخْبِرَ مَا كَفَىٰ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ خَلْقِهَا وَرَبُّهَا
 وَمَنْ يَرْجُ الْآخِرَ لَنَجْزِيَنَّكَ أَجْرًا عَظِيمًا

ہوندے بڑے خیال کمینیا ندے اپنی شان نوس داغ لگا وئے ناں
 لَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَخَلَقْنَاهُمْ نَفْسًا نُّورِيًّا وَخَلَقْنَاهُم مِّنْ طِينٍ مَّكَرًا وَرَبُّهُمُ
 دَائِمٌ وَاتَّكُفُّوا لِرَبِّكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

مجنوں دا عشق

عشق مجنوں دا مجنوں ٹول کہن لگا لیسٹی بارو چہ چاکے لے آواں
 لیسٹی تیری تصویر دا رخ دوجا میں تصویر پرتا کے لے آواں
 تیرا نام لیکے تیرے کول تینوں میں تینوں تینوں بلا کے لے آواں
 تینوں لیسٹی بنا کے اور مجنوں محفل مچھ بھلے لے آواں

حسن عشق بنا کے لے آواں لیسٹی مجنوں بنا کے لے آواں
 سڑیا پیازیں پروانیاں مارلاٹاں تیری شمع جگ کے لے آواں
 تینوں عاشقا دیاں دکھا تینوں تیرا شیشہ چمکا کے لے آواں
 دایم خاک و علی آفرہ مار نعرہ آکے لیسٹی جابا جاکے لے آواں

صدائے مجنوں

عشق پیر فقیر اسیر کیتیا پانہ خیر کو کے دلگیر۔ لیسٹی
 بے نظیر چلا شمشیر کیتیا لیر لیر لیر لیر نوں چیر لیسٹی

کامل بد مزیر تنویر لودی دامنگیر مجنوں دستگیر لیسٹی
 جاواں بخشیا جیاب دایم پاوے جہات جے ذات قدیر لیسٹی

رہن شمع مزیر سرکار لیسٹی ایل گیا تیرا پرواناں مجنوں
 جھڈناں پردھاناں شہاناں خاناناں ہو گیا دیواناں ستاناں مجنوں

ہن تے قلم بناے فلم کر کے پیا کو کداکانے داکاناں مجنوں
 دایم دسداسارا زاناں مجنوں کھداسارا زاناں مجنوں

گلاں جگ کرنا ابر کوئی رگلاں ہیں جگتے آو گتیا ندے
 چکے رنگ حساب کتاب ہوئے سال جویدیاں تیرو پتیا ندے

نال بے پروا ہاں سوہنیا ندے کی زور نکاراں پتیا ندے
 دایم کھا پتھر تیری گلی وچھل مڑ بھی پیر چمن تیرے کتیا ندے

لُطفت گوڑی دایکے سچ اُتے منجھوں ہن نہیں ہوندا کی اکھاں
یہی لہلی پکارا انت رہناں کدی رکن نہیں ہوندا کی اکھاں

پڑھکے عشق پہاڑ دیاں چوٹیاں تے تھلے ہن نہیں ہوندا کی اکھاں
دائم من کے اک بان وچوں دو جا کن نہیں ہوندا کی اکھاں

تیرے عشق دی اک دنیا لہلی دفتر عقل تے ہوش داسٹریا ہویا
تیرے باجوہ دیاں نہ نکلدے سرچھپن سو دا دا وڑیا ہویا

اللہ جاندا تیرے کھنڈے دے دم آخری لہلی تے اڑیا ہویا
دنیا دین وچہ کوئی پداہ ناہیں دائم دامن سرکار دا پھڑیا ہویا

عقل زج نہ فیصلہ کوئی کیتا رہیا پیش مدت پیش بے تے میں
ہو سب محتاجیاں مچھٹ گیاں بدھا لک جہاں عشق دی تے میں

معنی پانڈیاں جرت قضی شرم آئی رہیا بھلیا اُتے تے میں
دائم الفت استاد دی نال برکت یا پڑھیاں پڑھیاں لے تے میں

مقولہ مصنف

گھڑی گھڑی پیا کوں اں گھڑی انکوں دلا گھڑی ہاؤندی جاوندی آ
جاگ جگ بلیا تو پیرا تھے پی سرے تے دھول دجاؤندی آ
انھی کینچنی بھپکے انھیانزیاں مارتاڑیاں نارچ دکھاؤندی آ
ہیں پوسا فرادور دیا او جڑ پٹری بوجہ ڈراؤندی آ

دُنیا گھڑی دی گھڑی آموج میدہ کوڑی کوڑی کنگ گھڑ کاؤندی آ
دنیا نار مردارنی اتا زلم نرت ظلم تے ظلم کماؤندی آ
شیر زندہ دل کرن شکار زندہ ایہ مردار کتی مرے کھاؤندی آ
پہاں لہا پوشاکیاں ہن کھنی پی مورکھا قبر بلاؤندی آ

اتوں ویکھ اسمان دی اکھ سوہی پی اہو دے مہتہ برساؤندی آ
دائم چپ کر نجد پہاڑ اُتے لہلی محل نشین پی آؤندی آ

یہی نجد پہاڑ تے آگئی اے

یہی کہیا بلا کے بانڈیاں نول اہو بند پڑی چند گھڑی اے

اکھیں نکدیاں نکدیاں سب سنگت اکھیں میت کے خاں کا گئی اے

پچھلی رات آج تیس دی پاک صورت میری بچی ہوئی شمع بجھا گئی اے
 آیا ویڑا سبلی دی حاضری دا قدرت بار آواز بلا گئی اے
 بن عسٹن لیلی بٹھی وچہ جھلے پیر خیر دا اونٹنی چا گئی اے
 سنگت جاندیاں جاندیاں باندیاں نول لیلی گیت پریت سنا گئی اے
 ملیں آ مجنوں ملیں آ مجنوں پے اُپرٹی کوک کہا گئی اے
 داتم دیکھے مجنوں ناعشق کامل سبلی نجد بہار نے آ گئی اے

چلو چلیے نجد بہار اُنٹے مینوں یاد پاپے دی کھا گئی اے
 اوہدی اکھ ستار ڈی لال تئی نشہ چاہٹر کے ست بنا گئی اے
 نعل سنے لیاؤ سنگار ڈاچی مغز عشق دی دُھم ہوا گئی اے
 باری بار والی بارگاہ باری سدھی باروں اگ ٹھا گئی اے
 حد نجد اندر ہوئی وجد اندر ڈگی محملوں ہوش گوا گئی اے
 ملیں ملیں اوسجناں واسطانی کوچ کوچ گونج مچا گئی اے

لیلی مجنوں نجد بہار اُنٹے

دیر آید بہ آید سجان اللہ ہوئی قسمت خواہیدہ بیدار میری
 کھلی گل دیر آید درست آید طبع گئی اے پکڑ قرار میری
 رالت م اقدام وچہ مجھو ہوا صدقے جواں سلی انمگسار میری
 لیلی توں لیلی ایسھے آ گئی ایں ایسی حیرت فروش رفتار میری
 کریں معات میں عقل نہ رکھداں اہیہ دیوانگی وچہ لکار میری
 تیرے سامنے عقل سودا سٹی اگول بس توبہ استغفار میری
 ناہیں گاہک نہ بان دا گوش جہا گیتی گوش خاموش پکار میری
 ہن توں جاناں تے نہیں ناں کی جاناں جاناں طبع نازک تیرا میری
 اہیہ میں کی کیا توبہ توں کتھے تیری اک تے سو ہزار میری

مجنوں نکدیاں سار شاہ ہویا بیری ہوئی جناب تھیں پار میری
 تی اتنا خیر آفات کثیر اکھن ایں قول تھیں صامت انکار میری
 اَلشَّكَاكِي مِنَ الرَّحْمٰنِ صَادِقِ اس تانیر وچہ مضمیر بہار میری
 شیر وچہ تھیو بھیر پو کرو سجدے رہو لیلی جے اچھی سرکار میری
 ایہ بے ریلو جھلے بے ترتیب فقرے جھلی کھی گل گفتار میری
 جے میں کہواں سودا جنوں مینوں ایہ بھی عقلی سوچ وچار میری
 جانوں ہوش اکون بھوش باجھوں اندر ہوش دے ہوش خار میری
 فرقت فرقت وصل وصل کی اکھال فرقت وصل پیر قاتل توار میری
 آپے کیتائی اپنے دانگ مینوں مست چٹھم اے وچہ خمار میری

لے دے ان دونوں مصرعوں میں حضرت مولانا مرشدِ روم علیہ الرحمۃ طاب اللہ ثراہ کے ثنوی شریفیہ کے پہلے دفتر کے ان اشعار کی

مصنف

نزع جانی ہے۔ سے محرم این ہوش بجز بے ہوش نسبت : سرزباں رامشتری بجز گوش نصیبت

اج تول نجد پہاڑ تے آئی ہوئی اہل ملک ناز لیلی تا جہاد میری
تیری دید مراد مقصود منزل سدا عجب سبلی شاندار میری

نیرے ہتھ چپاں تیرے پیر چپاں تیری خاک تول چند ہمار میری!
گھر سبج تے لیٹ کے شعر لکھ لکھ لکھی ہیں کہ داد اکہم یار میری

لسانی دیاں گلاں

مجنوں میریا نیک نصیب ساڈے قہمت نیک تے نیک بات ساڈی
کھانتی لوح محفوظ تے رہیا لکھدا ہر اک گل ساڈی ہر اک بات ساڈی
حسن عشق والا رہی غیر فانی ایہہ اعجاز ساڈا کراہات ساڈی
لیکے نسل تھیں ہونیا ابدانیں ناہیں نکلی جیہی کائنات ساڈی
ہی دھوم رہی سارے چین اندر شاخ شاخ گل گل بات بات ساڈی

پڑھیا وصلدائیں المنیر لودی لگی لمیں فراق دی رات ساڈی
دکھین سُنن والے عقل قلوب روسن دوصورتاں تے اک بات ساڈی
پھر پھر خضر بھی برال تے دچہ بھراں ہی ٹھونڈا سدا احیات ساڈی
سجھاں رٹ کے تنگین لوتنگے پئے جہاں غم ابو پھچھی ڈھی بھجا ساڈی
دائم قیر پو پیر پھی پئے کرسن عاشق بال دیوے ملاقات ساڈی

لسانی دا گھراوناں

آئی گھراں تول موڑ ہمار لسانی خوشیاں مان قربان قربان ہو کے
مجنوں یار دلدار دی یاد اندر زندی بل گوشہ پریشاں ہو کے
ابھے ساہ بھڑی وچے دپہ مردی تھیں دندی بند زبان ہو کے
گڈی ڈانگ پی ڈولدی شور باجھوں جامہ بھار دی حال پران ہو کے

دیکھتے شہر نول تے تیار ہوئی مشکل ہوئی مٹر مشکل آسان ہو کے
اویا گھڑی جنگی جانی کول جہاں جھڑی دھرتے بے تران ہو کے
کدی کھول باہی نہ چھوے ل باہی اٹھ دوڑی کدی بھران ہو کے
انت کہہ قائم بار وایا او مر سال جو سال تیری امان ہو کے

مجنوں دے باپ دی وفات

ہویا دکھی ہمار لاچار عامر ملی منجری کوک کہا کر کے
میں بھی گھٹ یعقوب تھیں نہیں رُناں لگی یوسف تقدیر جدا کر کے

بڈھے باپ دے نال انیر عمرے جنگی پچا گیوں وفا کر کے
اوپرے پرت بارال میراں مجنوں ادہ بھی لیا درگاہ صدا کر کے

تو کھاں خوب حساب کتاب کیتے کیوں ول صاحب شر بر پا کر کے
 ایہہ پارینا زجنا تڑے دی پڑھی کدی نہ کسے قضا کر کے
 کی کڈھنا تیں میریاں ہڈیاں نہیں کی لہجیا جو رو جھکا کر کے
 میرے بارغ امید تھیں نس گبول ست ملن دی بند صبا کر کے
 ایسے حال اگے موئی ماں تیری صل پائی دا نہیں ستا کر کے
 انھیں نہیں دسہاں پھر بھی کن سہکن اگوار تے لول ملی کر کے

او میں نت پھلی راتیں کراں سجدے تیرے حق مچہ نیک دعا کر کے
 بچ وقت و باوند اہواؤ ندانی اک وار تے آخدا کر کے
 مینوں بچیا نہ نہیں بچنا میں مگر بھی پیوناں زہر دوا کر کے
 تخت جگر ترند و لبند مجنوں تینوں لیا ہی باپ گدا کر کے
 خوشی وایا بند ہار دیا کی لدھڑا لیلی دا چا کر کے!
 ہا نہ تاب نہ بن عم کھا وندی انت کھا وناں پیاندا کر کے

لے اوہ بچیا ساہ عزیز راہی لد چتے فی صفتن صفا کر کے
 روح پھیر سلام پرواز کر گئی دائم عمر نماز ادا کر کے

مٹھی و چہرٹی

رکھ مٹھی نول مٹھی دے تخت اُتے مٹی خوب نہائی دھوانی مٹھی
 مٹھی چلے مٹھی نول ٹرمی جاندی گول کسے دہانی دہانی مٹھی
 مٹھی ول مٹھی پت کے گئی مٹھی مٹھی ول مٹھی پت کے آئی مٹھی
 مٹھی ہسدی لے مٹھی رو نوندی لے عظمند مٹھی تے سو دانی مٹھی

مٹھی ویکھ کے مٹھی نول روں لگی مٹھی نال جال پائی سجدانی مٹھی
 مٹھی مٹھی داو بچھنے آئی مٹھی کھنی مٹھی نول جہول پسنائی مٹھی!
 مٹھی پٹ کے مٹھی دی قیر کڈھی مٹھی رکھ مٹھی اُتے پائی مٹھی
 مٹھی واسطے واسطے پائے مٹھی پھرے مٹھی نول مٹھی تے چانی مٹھی

ایجھے مٹھی پئی مٹھی نول کھاؤندی لے ایجھے مٹھی نے پئی اڈانی مٹھی
 دائم انہاں دی دھوم لولاک اندر جہاں عشق تھیں پاک کرائی مٹھی

سلیم عامری دا مجنوں کول اوناں

ڈھونڈ بجال تھاراں غالل اگے بچھے انت تھیں نول کھلکار یا نی

ماں مجنوں دا ایک سلیم نامی کوہ نجد لول اٹھ سد ہار یا نی!

چتر دلا دیوانیاں بے ترسا کہیا وطن پر دار و ساریائی
 ہسے لال مجنوں میر لال مجنوں دم آنہری نام چتاریائی
 دنیا چھٹے کے سبگیں لاڈیرا کہڑا کہلیا محل اُساریائی
 لا رُہبَانِيَّةَ فِي الْاَمْسَاكِرِ طَرَفِ حَلَكَةِ نَاسِ سِجِّ تَلِي كُوْرُنَا رِيَائِي
 اوہدی قبر تے قاتلا ویکھ جا کے جنوں کھچھیلے کے ماریائی

چل او گھرانوں لیلی دا واسطائی عامر باپ وصال گزار بانی
 نیکی بدی دیا ویر یا مستوار ادھارن جگ لول فکھ ادھاریائی
 پاک لک لنگوٹے تھنہ کا سہر سواہ دا لک کھلاریائی
 اَلرَّكْسَانِ مِثْرِي وَ اَنَّا نَمِثْرُكَ تَقْبِيْلُ يَاقِيْنَ كَسِيْدَا كِي سَنُوَارِيَائِي
 مجنوں سدیاں باپدی موت رنل اتے پھراں میں پکاریائی

عشقا تیریاں ای بھلیا تیاں نے دس کس نول پار آتا ریا ئی
 داتم سنگ ستیم دے شہر آ کے گو پد تے دگ پکاریائی!

مجنوں باپ دی قبر آئے!

پر دا پوش مزار دے چہ ہو لول قدس باعدے شہی شہباز بابا
 مجنوں پت تیرا مگر بھرن آیا چھیر صدق یقین دے ساز بابا
 لپنی پافلندی مست ہو لول تیریاں منزلوں دور دراز بابا
 یاد پندییاں اتھوں مہندیوں نے تیرا دونے سوز گزار بابا

باسے سب جہاں پناہ کعبہ قبلہ پد غریب التواز بابا
 وچھی جنت فردوس وچہ سچ تیری عقلوں پارے تیری پرواز بابا
 کریں تدر نیاز قبول میری توہیں فخر میرا توہیں ناز بابا
 تیری نگہ تمہیں پاک سناک میری ابو بندگی ابو تمار بابا

تیری آہ دی نجد پہاڑ تے بھی کنیں پندی ہی آواز بابا
 داتم کھول کے رکے نول کی دساں میری زندگی تیرا راز بابا

لَا رُہبَانِيَّةَ فِي الْاَمْسَاكِرِ یعنی اسلام کے دائرے میں ترتیب نہیں جس طرح اکثر فقیر سادھو کپڑے نازک
 جھومت رما کر سبکوں میں سادھی لگا کر بیٹھے ہیں یا چٹہ کشی کرتے ہیں۔ اسی بارے میں حضرت روم کا قول ہے
 مصلحت در دین ماجگ و شکوہ مصلحت در دین عینی فارو کوہ (مستغف)

مجنوں پھر نجد آتے

مجنوں کیا آبادی وہ پہ کڈل جھڑی و نجد پہاڑ تے دکدی آ
 یاد بار و چھا وندارب باری ایٹھے ہوس دی ٹھگنی ٹھگدی آ
 وچہ نگریاں گھپ اندھیر لے لائے بناں سوہ قلبدی جگدی آ
 مجنوں نجد پہاڑ تے آن بیٹھا وڈی شرم تقیری دی بگدی آ
 ایں بادیہ پیرا دیوانہ پیری طبع شہر دیوچہ نہ لگدی آ
 اوہ وسیع میدان عرفان ایٹھے ہون جو کڈی لہنی جگدی آ
 اسوچہ جو جھڑیا پیریں سوں مٹریا دنیا نازندہ دی لگدی آ
 داتم ننگ ننگ تنگ تنگ مجنوں ناہیں تہرنگ سوگدی آ

نجد دا نظارہ

کوہ نجد دا جبرت رہا منظر مست مٹی وچہ مست نگاہ مجنوں
 آس پال ہجوم وندیا ندی بھر مہر دا جاسے پناہ مجنوں
 ہو گیا انہیر تصویر منزل پیر پیر کیر راہ گراہ مجنوں
 شہزادہ مرگ چینیے جھک جھکتے دیکھن پیشوا اپنا عالیجا مجنوں
 لکھے اپنی رعایا دے سر سایہ جنگل بار سدا بادشاہ مجنوں
 روز روشن دی نہیں پناہ کردا ناہیں وکھیا ارات سیاہ مجنوں
 اوہنوں موت حیات مہذات دسن بیٹھیا میل وصال تے آہ مجنوں
 داتم اپنے آپ دا ہو محرم ہو یا لیلیٰ تھیں بے پرواہ مجنوں

لیلیٰ دا بیمار ہونا

لیلیٰ کے بار لول نجد پہاڑ تے پرت گھراں نول جڈن دی آئی لیلیٰ
 ساری رات رو رو کر دی لے لے زاری لے لے دی پادمانی لیلیٰ
 ڈگے ہو بہو پیش زمین آتے دکھاں مار کے ضرب اڈائی لیلیٰ
 لہو جھڑکے نے رگ رگ اندراگ ہجوری لگ جلائی لیلیٰ
 مجنوں مجنوں سکا دی ہوئی مجنوں جھٹی لیلیٰ اتے سودانی لیلیٰ
 دم سرد کلیجے دے درد مار و بھاری پنڈ فراق دی چائی لیلیٰ
 ہوئی سخت لہچار بیمار اورک مرض الموت نے منجی تے پائی لیلیٰ
 سیاں بانڈیاں وکھیر جیران ہوئیاں لکھ کلبے ہتھ گھیرائی لیلیٰ

میرا بچن مجال سہیلوئی گل دلیدی کھول سنائی سہیلی
دائم مجھ نول حشرے روز تائیں کسی مجنوں دی ساری خدائی سہیلی

فریادیں

کھا کھا ڈیکیاں فکر دیا اندر بٹری اس والی تھلے بہہ گئی آ تیرے باجھ پیار یا پغمال کجاگ بیونیدی ایچھہ بہہ گئی آ ایہہ تے کسادی اگے دی موتی پئی اے بیوں ویکھ کے موت تیرہ گئی آ	بلیں والیا نجد پھاڑ دیا ہن تے نبض بھی پونوں لہ گئی آ بن کے ہنوں نماڑی جان جانی سیری کھیاں کراہوں بہ گئی آ آیا زلہ سخت امید والی کٹھی ڈھنڈی ڈھنڈی ٹھہر گئی آ
---	---

کر کے میر خدائے آسرے تے سہیلی سرے ساریاں سہہ گئی آ
کدی حشر نول ہون گے میں دائم روح جان دیاں بت نول کہہ گئی آ

فریادیں

مرگ ناگماں پائی عزیز سہیلی آپ لکھ اُتے کنتہ لہ جاویں بتوں فیر دیوچہ بھی ٹھنڈی سہیلی میری قبر تے وقت مٹکا جاویں پرتن تکدیاں منکر نکیر قبول سوہنا سوہنیا لکھ دکھا جاویں	میریا سوہنیا سریدیا ساٹیا لکھ کدی قبر اُتے پھیرا جا جاویں میں نہیں لکھدی شمع جگا جاویں میں نہیں لکھدی چل پڑ جا جاویں کھل قریبیں کر گئی لاش مجرا ایہہ بھی گل تے یار آزا جا جاویں
---	---

کر کے کرم حساب کتاب ویلے جہات پائیکے بخش بخشا جاویں
نعرہ لا الہ داما کے تے دائم شہر خموشاں دے آ جاویں

روح دی اڈاری

شمع بجو گئی اے محفل اٹھ گئی اے راک ٹک یکا ترٹ تار گئی اے	ساہ ساہ بھر تپدیاں ساہ لوالی بانسی ہادی ہادی ہادی اے
--	--

خشک دل کھن بیل دُب گئی اے ردمند کھن بیل پار گئی اے
 عقل اکھیانی دکھاڑو سو عشق اکھدا ذات سنوار گئی اے
 آپے صاہ ہن پئی اے راہ میں آپے لہڑے کوٹ مار گئی اے

کئی سامنے موت قزاق ہئی پے شہر بازار پکار گئی اے
 عقل اکھدی ٹری اے ہن کفن عشق اکھدا کن دیدار گئی اے
 بچ صبح پراہونی چھیل نڈھی رنج کھیڈو کھا چھنکار گئی اے

اِنَّا لِلّٰہِ اِنَّا فِیْہِ کَرۡہِیۡمٌ
 بُت پنجرہ مٹی تے سٹ دَامَم بسل بوح اڈاریاں مار گئی اے

کوہِ نجد تے مجنوں دی حیرت!

تیرا یا کھرے صیاد مخنی بیا تر پدا طیر خیال اے کیوں
 اج سارے دیار و ہودا ندھی ہونی اچی مال مال اے کیوں
 کھماں کانیاں نوں کوئی مار پھونکل نڈا پیا سوارے مال اے کیوں
 فرقت پئی وصال دے گلے کردی آبا و پیر جمال جمال اے کیوں

مجنوں اٹھ کے اکھدا گل کی اے ہوندا اصل نہ پیا سوال اے کیوں
 کوہِ نجد نوں کبھی نگی نالے رنگ اسماندالاں اے کیوں
 عقلت کوئی پردے بیجہ گلال کردا پیا دیوانے نال اے کیوں
 ہو گئی بنتم میعاد زبان بندی آیا قال اندر میرا حال اے کیوں

درد غم الم شمشیر لگے ہوئی چور قرار دی ڈھال اے کیوں
 کواں ماردا نجد پہاڑ و لے مھناں آؤندا دَامَم اقبال اے کیوں

زید دایلی دی وفات دی مجنوں نوں خبر دیناں

زید نجد تے تھیں نوں آکھیا لدگی آنوش تقدیر سیلی
 تیری وچہ دنیا کالی رات پاکے اُڑ گئی آبد منیر سیلی
 یار دیوں چڑھدے دُبا دیوں تیرا رخ بدلیا رخ تنویر سیلی
 ہن الشا پر داز مفسر او پیا لکھ بسیط تفسیر سیلی

وین ہو گنڈے کھلے کیس گلچہ کیتی دفن اخیر کفنیر سیلی
 او بیمار دکھیا راجا چار مجنوں چھپ گئی آخاک اکبیر سیلی
 عین صبح ویٹے تیری صبح صادق میں ساہ پئی آرا کھیر سیلی
 عشق پاک تیرا اوہا پاک قہتہ طبع پاک تے پاک ضمیر سیلی

مجنوں سدا ہاں مایا سیں تھری تھری تھری مٹ میری سیلی
کیوں مست فقیر بنا میںوں تھری ہو فقیر امیر سیلی
انج نہیں امید سی زید میاں ہو سے چھڈا زاد امیر سیلی
میں غلام تیرا صبح شام تیرا میں فقیر سیلی میں فقیر سیلی
میں بھی نجد پڑتے نہیں رہتا جیکر تڑپوئی میرا سیر سیلی

تیرے نام تائیں اور جان دتی تیرا لیکے نام انجیر سیلی
سیلی کون لیکے باجھ مجنوں میری لاندال جاگیر سیلی
کیا چل تقدیر داوار لکیر اوہ تے آپاے تیج تقدیر سیلی
کدی کو کداسے تے لکے باہیں میں دلگیر سیلی میں دلگیر سیلی
کدی اپنے سچیاں طالبوں جانے چھڈنا میں دلگیر سیلی

ہو یا سک میں چند کرو جنگل شاہد حال دے بند کر سیلی
دائم دار پیار تے لیا مجھو تیری چم کے زلف زنجیر سیلی

مجنوں والہ الم انجیر ترانہ

الفول لیکے تے داستان اپنی تے تائیں میں کراں بیان کتھے
اوہ استاد کتھے اوہ شاگرد کتھے اوہ درس اوہ پڑھن پڑھان کتھے
قلم گھر دیاں انگی قلم کراں لیلی لیلی دی مشق پکان کتھے
اوہ پاس کے نازو کھان کتھے میرا رو کے حال سنان کتھے
پیر چم کے لیلی دیاں کتیا ندے وحشی کمد اوبگ سدان کتھے
میرے باپ داوچہ تلاش پھناں میرا لہندیں چپک جمان کتھے
ہستی ساڑ کے بھافراق اندر پیا کو کناں حال ویران کتھے

مجنوں وردا گیزہ کتیا ابہ جہان کتھے اوہ جہان کتھے
اوہ زمین کتھے آسمان کتھے اوہ تخلیق کتھے نے یزدان کتھے
کتھے نورباری کتھے نفیس فارسی پاری لیلی فارس قرآن کتھے
اوہ دور مجازی دی دید بازی تے اوہ نینا نوچہ نین ملان کتھے
اچھی گلی اندر تھہ کھان کتھے تھہ کھا کے سہیں جھکان کتھے
کے منہ کا لاجھو لورچین کے میرا در بدر تارچ وکھان کتھے
رت گئی گندی آگے آئی ہوئی اے اوہ مین کتھے اوہ مکان کتھے

کتھے کراں ظاہر میں فقیر کتھے لیلی ملکہ معظمہ دی شان کتھے
ہئے کتھے اوہ سدا آباد گری دائم تڑپدا خانہ ویران کتھے

سایاں یاد آئیاں

مدھ بھر دو لیلیٰ دے نین لے تے جو بن جسں خماریاں یاد آئیاں
سیر باغدنے ناتہ سوار لیلیٰ جھلے محمل عماریاں یاد آئیاں
ہتھ جوڑ مجھوں گل پاتہ عرضاں جو بن گنداریاں یاد آئیاں
مارے سیں ٹپاک پہاڑ اُتے اوہ مافنی اڈاریاں یاد آئیاں

مجھوں نجد پہاڑ تے کھلا دے تال سوپ سنگاریاں یاد آئیاں
مجل مجھل پندیاں کھڑے چننے زلفاں عطر چھنکاراں یاد آئیاں
رشتک گل خسار دہان شیریں گلاں پیاریاں یاد آئیاں
دور دا کینز فریاد سحر گاہی نیم شب دیاں زاریاں یاد آئیاں

مارے ٹھاٹھ دریا دیوانگی دا جدول بکیناریاں یاد آئیاں
دائم الف تھیں لیکے تے تائیں کی دسیے سہاریاں یاد آئیاں

مجھوں دی آخری تمنا

مراں جدل مراں دریا اُتے دناں عاشقاں نوچہ اقبال ہووے
لا الہ دی جگہ تے سجھ لیلیٰ لیلیٰ لیلیٰ پال پال ہووے
دائم لوکانوں ملن بہشت حورال منوں لیلیٰ داپیا جمال ہووے

مجھوں کوکد اوچہ درگاہ اُچی میرا اک منظور سوال ہووے
جگہ کلے دی کنن دے صدر اُتے خوش لکھیا قلم کمال ہووے
میری لاش مجروح خدا کر کے دفن لیلیٰ دیاں قنماں دے نال ہووے

کوہِ بد نال دو گلان

مہو دسد اسدا اہار اندر اہڑ گے دیوانے دیا ڈیریا او
لیلیٰ ادم رکھے تیریاں چوٹیاں ڈیرہ موتیاں لوڈ بکھیریا او

اے نجد پہاڑ سلام ہو دی بھلا عمر دیا محال پیریا او
تیرے سنگ سنگ اسود وانگ جمال سنگا میرا پک پکیریا او

امال پیر سلام دھا منگی جدول منہ پیاریاں پیریا او
دائم چلے ہاں ٹھنڈے تھیں اسیں تھلے اُچی کوک پہاڑ پیریا او

مٹھے مٹھے مولے

ہال اوئے ٹوٹیاں لوٹیاں آسمان لٹکتے نی چور ٹیریا او
 دینا ظلمنا الفنا، ہائے ساڈیاوڈ وڈیریا او
 کہوں کسیدے کرنا ایں پیا تے اپنے آپ دی لئی بتیریا او

گنڈل مار مارو آند ہا زہری کائنات ہستی تائیں گھیریا او
 گدی تیر بھی موڑ مہار پلین غدی لبت پاسکھ سویریا او
 فہن عرف لفسدہ فقد عرف رقدہ رچیل جاننے ول نہیریا او

تیرا کلبا انت اخیر مٹی ایوں پیکل نہ پیا پھلیریا او
 آسن جھڑے قعر سافلین دآم مہتوں چھٹیوں عرش نہیریا او

کوہ نجد تھیں مجنوں دی روانگی

اللہ اللہ اجمار تھیں شہر و تے قیس عاشقانہ شہر یار چلتے
 اسان مٹھیاں ہی او تے چلنا میں جتھے مٹھیاں کے سردار چلتے
 سنگی سنگ کے سنگ چھڈ جانے جے سو تیر سو سانگ تلوار چلتے
 سہجے صاف ہواں میدان و تے چھڈ کھنڈاں غار اندھار چلتے
 میراں یار دی عشقی لہر جتھے او تے عقل دی کدل و چار چلتے

مرگ تیر گھیاڑا پھر ہال پھینے پا پھرے ہرن روند زار زار چلتے
 اسان پرت نہیں آؤناں بار اندر چھڈ بار ساڈی سرکار چلتے
 دوڑ دوڑ کے زید نول ساہ چڑھیا سو کے مت رہی نول پار چلتے
 بدھے امر دے رج طواف کارن اُپر لپی دے پاک مزار چلتے
 ویکھ جانا گلی نون ج نول ڈرے شہری سدھ بدھ سواں ہی بار چلتے

دستی مٹھدی پیر امام مجنوں سچی نیت نماز گزار چلتے!
 دآم بھلی دی قبر تے جھڑے موہند ہنوں کھیاں تھیں لگانا چلتے

مجنوں بسلی دی قبرائے

مجنوں گو کہ قبر نول چم کے تے بنوں میں گلنگری پالی

آپ لٹری نیندے سول ہی ایں میر زخم جگا جگا لیلی

سنگ توڑ کے تے لنگھ پار گیوں مینوں ڈوب کے شوہ دیا سیلی
 ودی بے ادبی عاشق کیوں تیرا پڑھے فاتحہ خیر دعایسی
 نسیمات سلام ہزار واری کراں سب جھکا جھکا سیلی
 آکے تیرے مزار تے حج پایا کیسے دیر دی یاد مہلا سیلی
 جھولی دیکھ میری بخش ہوئی تیری خیر خیر دیدار دا پایسیلی
 میرا رون زرا میرا رون ناہیں پے روندٹے افسوس سما سیلی
 ہسی چمکدا دلاندے شیشیا نوجہ تیرا پاکت پیرا و الضحیٰ سیلی
 وحشی بارے میں درتے ہو حاضر کر دے پئے خدا خدا سیلی
 توہیں درد تے توہیں دوامیری ایس درد دی درد دا سیلی
 ایس خاکے بھاگ بھی جاگئے سن آئیوں خاک پوشاک سجا سیلی
 پڑھال تیرے مناتے نعت تیری نیری حمد تے تیری ثنا سیلی

بول بول سیلی بول بول سیلی بول بول میں رہیا بلا سیلی
 بخشہ مار دے لئی دُعا کرنی ایڈی ہو رہی کئی خطا سیلی
 تیری خاک میری مقصود منزل تیرا نام سیر مدعا سیلی
 سو سو شکر ہزار الحمد للہ ہو گئی عشق نماز ادا سیلی
 جگول دکھرا رون دیوار تے ادا عشق تے رون سکھا سیلی
 کلیاں گل رون بلبل زار رو دے نالے روندھی باد صبا سیلی
 زلفاں ملیۃ القدر سبحان اللہ فرش عرش نوح شہود صفا سیلی
 ابتدا میری انتہا میری ابتدا سیلی انتہا سیلی
 خبرے کی آہیں بن کے کی آئی اس دس دھڑیس وٹا سیلی
 نور ذات انت ربی انت بی پردا خاک دا دیکھیا چا سیلی
 تیری شان عیان دیوان میرا غزلیات کلیات صفا سیلی

تیری نظر تھیں ملک الشعر مجنوں تیرا فیض روشن جا بجا سیلی
 شہنشاہ دو عالم سرکار راجی 'دائم کون فقیر گدا' — سیلی

مجنوں دی وحشت

دیکھو دیکھو وحشی سرسٹ بیٹھے مجنوں وحشت دے ملک سردار وحشی
 مویا جیوندا کسے نہ پتہ کیتا ایسا دیوانہ سروں پار وحشی
 گیا دھیری نے مٹی ہی ہو دھیری سیلی لیلیا پکار پکار وحشی
 دائم موت نیات تھیں گزے کے تے کردا رہا طوائف مزار وحشی

قبر سپرے کلاوڑے لے کے تے چالی روز زمان عاشق نزار وحشی
 پیٹھے شینہ بگھیاڑا ہارٹالے اس پائ لوندے گھیر مار وحشی
 بھکھاتے مزار دلدار لے تے بھٹیا اپنا آپ دسار وحشی
 جاگن سون نہ پین نہ کھان کوئی سر پاجیرت مستوار وحشی

سلام بغدادی دی حاضری

قیس پیر استاد دی یاد اندر صبح و شام رہند اتر ماؤندائے
 صحبت مرد دی بیٹھناں صلہ رحمت مرد تھوڑ لال بناؤندائے
 پینڈے دور سے پیر دا چیر اوڑک اُپر نجد ہاڑے آؤندائے
 کدھر گئے اتھوں پیسے چا سوہنے آس پان نگہ ڈراؤندائے
 دور دل ہیا اک نظر عیال عربی اچھی مار آواز بلاؤندائے
 چالی روزہ سے پیسے قوت ہوئی مجنوں خبر سگے لہتر چاؤندائے
 موسے جھوڑے کوئی نہ سارا گول اوہدا کچھ نہ آؤنداجاؤندائے
 انت قبرتے ویکھ سرکار مجنوں پیریں لاؤعلین وگاؤندائے
 مجنوں کوئی نہ پت جواب تا صرف تھوڑا جہا سر ہلاؤندائے
 مجنوں سیں اٹھانگاہ کیتی باہیں چا کلیجھڑے لاؤندائے
 چہرہ ویکھ سلام نول وجد ہو یا رورومین دریا چلاؤندائے

صبح شام سلام بغداد اندر شعر شعر تے نیر وگاؤندائے
 لکھ کراں سرکار دی چل زیارت لویں بیڑا پیا و پاؤندائے
 ہو کے شتر سوار پیا سیتی کوہ بخد نول داگ اٹھاؤندائے
 تعالیٰ بیجہ کال ویکھ جناب دیاں کلا کونج دیوانگ کرلاؤندائے
 جہاں تھوڑا تے جانی بیجہ سے سن چم چم کے ادب بجاؤندائے
 جھابیاں کتھے مجنوں یاد ہوئی گول حال عیال مناؤندائے
 ازہی قبرتے شہر چہ جا بیٹھاوشی یار بھی سنگ لیجاؤندائے
 نندا شہر سے دل سلام آیا پیا فکر نہیں جیو گھیراؤندائے
 سلام غلیک استاد صاحب ہتھ بھڑا سیں نواؤندائے
 تیرے ہو سلام مڑرار دوجی یا قبیلہ بلند الاؤندائے
 اچی آباں بغداد دیا بیلاؤ مجنوں مر جیا موہوں فرماؤندائے

کیا صبر مجنوں ہتھ پیر سرتے سن کے عمل سلام کماؤندائے
 دائم وقت اخیر دے عاشقان تھیں بھلے نعت والا فیض پاؤندائے

مجنوں دے کلام نول سلام دا جمع کرنا

دست پیش سرکار استاد مجنوں نبول نبول کے عرض گزار دائے
 شعر آپدے بنی غذا میری مقصد ایو نہ خادم بے قرار دائے

کر کے حضور سلام مزار لیلی اول فاتحہ خیر بکار دائے
 جو تین تینوں لیلی دا عشق تینوں نبول آپدے سخن اشعار دائے

کراں آپ داجع کلام سارا گنج سنج کمان سرکار داتے
 دوزانو ہو بیٹھ کے کہیا مجنوں مینوں پیار پارتیر پیار داتے
 بولے کئی ہزار اشعار مجنوں لکھ لکھ اور تک تلم مار داتے
 لا کلام کلام الہام سارا کر کے جمع دیوان سنوار داتے

تسی بولو میں لکھدا جاناں ہاں بمشال مخزن یادگار داتے
 لے کر کفنیا تاریاں لاسج سوج موبال پھر دیا ایلر داتے
 مصرعے مصرعے سلام سلام کردا سر پر با محضی سر مار داتے
 لکھ لکھ اگوں قلمی کئی نسخے اندر دیں پردیس کھلا داتے

آیا شہر بغداد مراد پاکے رہیا نذر تحسین دی تار داتے
 داتم شعر کلام دوام زندہ مخزن غیر فانی عاشق نار داتے

حضرت مجنوں دی حالت

اپنی لیلی پیاری دی قبر آتے روندار ہیا مدت پر الم مجنوں
 بناں بارشے جیوناں عیب ڈو اڑا درد مجنوں زنا غم مجنوں
 کیوں نال میرے لیلی بوکری نہیں کی کر بیٹھائے ایدم مجنوں
 دودر دوز مزار تے پیار نہدامت دانگ جمودے جم مجنوں

اندر زلفت محبوب دی ملن کارن تک مکمل ہویا ویدم مجنوں
 پیادانگ کند مزار آتے کھادار ملن پیوں بیچ دغم مجنوں
 لیلی پکڑ باہوں کھچے تیر اندر جاون غم سارے ہوشے غم مجنوں
 ہڈی لیلیاں آندراں پیاں سن پر پر کھچیں لے دم مجنوں

ہو گیا مجسمہ روح نازک گیا جیوندا لکے عدم مجنوں
 قبر چم آکھے نزع دم داتم تیرے باجھ لیلی آسے کم مجنوں

ملک الموت تے مجنوں

ملک الموت نزعے وقت کیسا جل جنتیں آیا بلان ہاں میں
 مجنوں آکھیا بار نہ چھیر مجنوں ہیر لیلی دیو پوہ غلطان ہاں میں
 لیلی باجھ مینوں جنت بھا دوزخ لیلی چلے تے مگر ڈان ہاں میں

کرے گل کوئی کسے نال اپنی لگا اپنا عمل کھان ہاں میں
 لائے زورتوں لیلی دے امر باجھوں تینوں کدی دیوندا جاناں میں
 داتم مر کے بھی ملک جی نہیں مرنال لا موت زندہ جادا ہاں میں

مجنوں کی وفات

بیلی قبر تھیں حسد سے بال دیوے ہر کجھات کو پھیلے سات پائی
 مدت قبر تے پئی ہسی لاش او ہدی روح وچیزات مچھرتا پائی
 جنوں لکھ مبارکال عاشقا او دربار کے نیک برات پائی
 انت لیلی انت لیلی اکھ مجنوں اصل ہو گیا بھانوں وفات پائی
 بیٹھے بیٹھے زندگے ہوئے قہیری ایسے دریاں کسے سجا پائی
 بیٹھے لیلی دے اپنا سٹ پنجر مجنوں صوم وچیش جہتا پائی
 اکھیں الیال ربدیاں رحمتان می پاک خاک تے ہوندی برسات پائی
 و آتم عشق حضور دی دیکھ منزل قلمدان وچہ قلم دوات پائی

مجنوں دا کفن دن

ہائے کوک اچی سکھ و سدیا نول مچھل جان پھلے قبرستانیاں
 لنگھان کوئی کاروان او تھوں دھیں دھدی نال نچد انیاں
 اکے قبر تے دیکھ کرنگ آدم ڈب گئے نے وچہ حیر انیاں
 لاش مجنوں دی دیکھ اک کمن لگا لیا جان میں نال نشا نیاں
 مو پیا لیلی دی قبر اتے کر کے سقی ادا دربا نیاں
 جھڑک کبیا بلا کے شہراں نول ایوراہ ہونڈے مسلمانیاں
 نکلو باہر ایہ گھات کی پئی ہوئی اے اندر ڈھے ہو کوں زمانیاں
 آئے زیدتیم نے ہو رہی رو رو او گئے ہوش قعاتیاں
 جلد حشر گئی لیلی او دھر گیا مجنوں جہانی جان اوڑک ل بجا نیاں

رگدی کے مسافر دی پئی میت جھولے جھل گئے پریشا نیاں
 لاش پھلے ہوئے ڈھیر دریاں دکھت سچر وچہ پیشا نیاں
 کمرے نوئی ایہ ایتنے خون کینے ہر نال شہیاں مرگاں بجا نیاں
 ایہ نے مجنوں جے نجد پہاڑ والا بدھے عشق نے مڈھ پرا نیاں
 سخی پیگھ تے دھرت پیا پھا جھوٹے لیکے اکھیں ستا نیاں
 ایسے عاشق دی لاش مڑ بے وارث اتھے ہوئے ہر نال نادا نیاں
 آو مجنوں دیوانے دی لاش دیکھو چڑھے ہوئے سو روپ قبر بیا نیاں
 انکے عاشقا صا دا قاشیر مردا صد تے تیراں بے ساما نیاں
 قبر لیلی دے قداما نوچہ کدھ اکھن میں حروف نہ دگیاں کھیا نیاں

لے نچا نیاں۔ یعنی نجد شہر کے وہ کاروانی نغے مجنوں کی شہرہ آفاق سے بھی واقف تھے۔ ہومسٹ

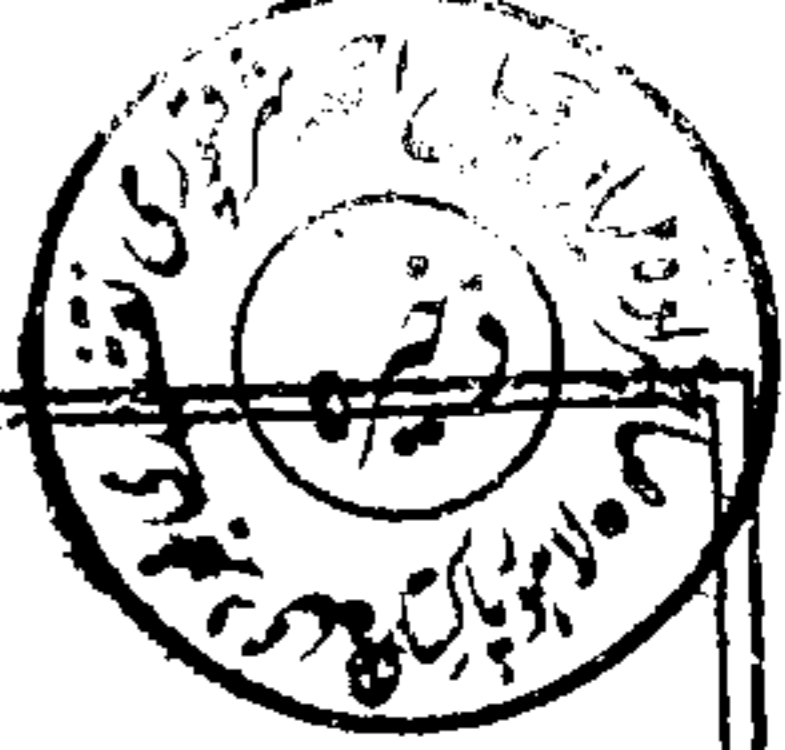
غسل کفن جتنا زیل ہونا رخ سائی رکھدے گل یستنا بندے
 دوہاں قبلاں لوں میل کے اک کتیا محرم طے نے راز نہا نیا بندے
 عاشق آپ سوار دے کم اپنا زندہ باد اعجاز لا تا تیا بندے
 اللہ والہ طے نہیں محتاج داعم دنیا داراں دیاں مہربا نیا بندے

سائی دے دستے

زندہ باد سرکار دوا میخانہ مسال پچھیال مرکے - پلاسائی
 پھیرا ہویاے سخته دماغ میرا ہتھ مہرے تے دھر کے پلاسائی
 ڈب ڈب فکر طوفان دے دھچکے نلے ندی نیا ندی ترکے پلاسائی
 آباں ت مڑ جاندی ترک کر کے چھڈ کے مہرے تے ترکے پلاسائی
 لب دے نام شراب دانام لیکے منہ میرے مل کر کے پلاسائی
 داعم بادہ گلگول جزا اللہ یونا چشم بھر بھر کے پلاسائی

مجنوں تے فرشتہ

مجنوں نول چہرے فرشتے اچھیا جسد بھائی
 مجنوں کفن اٹھیا باسرتوں جاتا سیلا آئی
 کیا فرشتے او دیوانے میں پھیلا رب تیرا
 مجنوں آکھے قسم لیاں دی نہیں پچھتا کائی
 کیا فرشتے کون تیرا رب حکم پچھن دا مینوں!
 جے میں اکھاں تیرے تائیں میں ماں او ہا بندا
 میں ماں حسب بندہ بھائی ایں نہیں پچھیں جاکے
 جے ایں کیا تیرے تائیں مجنوں بندہ میرا
 کون تیرا رب کسدا میں بندہ کی ہے عمل کمائی
 ترم فرشتے دے پھر چھڈا اچھی کرے دھائی
 توں کیوں لیاں لیاں کس کے پانوں شور اچیرا
 میں جاتا ج قبرے اندر میری لسیلا آئی
 مجنوں کہہ جاہ در صاحبہ اوہ دستے سچ مینوں
 اوہ منظور کرے نہ اگول حال ہو دے پھر مندا
 میں ماں جھوٹے اوہ پچا دے سچ فرما کے
 میں اوہ اوہ میرا داعم کی اتھے کم تیرا

انت الکیا

مجنوں کہ انت لیلی انت لیلی اس کی لیلی آجی آجیاں پیاس میاں
 لیلی باجھ کوئی حرف نہ سکھیاں لول لول گئی لیلی اس میاں
 دایم منکر نکیر جو اب مندے گئے کن لپیٹ کے نس میاں

کئے گور و پھر منکر نکیر بچیں من ریا
 ملک کھدے پھیلا ب تیتوں مجنوں کہیا میر کچھ نہیں اس میاں
 اہلی سامنے رہتی ذات لیلی ہو رہا کھڑا اس میاں

لیلی تے مجنوں دا عشق

بھنڈے محل گئے عربین اتے شرق غرب تک رزانیانڈے
 گل دلیانڈی ہندی گل رہی گزریاں گے لکھاں نہانیانڈے
 اوہ کی جانڈے عقل سیا پناں نل ہڑے بیٹھے پو عشق منجانیانڈے
 بازی قلم بیگئے مجنوں یار ہوری ہک رنگ گئے وانگ کانیانڈے
 رسن دوہاں جو ماناں دیہ پوشن سدا تن جتے راج متانیانڈے
 دایم روحی جبریل امین ہوری مانگت عشق شاہی گھڑانیانڈے

لیلی مجنوں وانگ لے رنگ لیلی پال گئے نے انگ برانیانڈے
 او عشق حجاز شہباز شاہی پاباں گھو کراں پیر دیرانیانڈے
 ہڑے عشق سہموردی لاٹ اتے بل گئے نے وانگ پردانیانڈے
 در سوگداز آباد دیرے فقران عاشقان ہمت دیوانیانڈے
 کیتی سیر قلن ران اندران ہی نیشے پڑے جہاں کرخ چمانیانڈے
 عاشق کٹر لول گل کے عشق سیتی بیٹھے ہو اندر دست خانہ بندے

کتاب دا خاتمہ تے عرض حال

دن تزییہ تالیخ رمضان دی آراتیں آمدان ماہ شوال دیاں
 ہوئی ختم کتاب دوپہر دیلے پیاں پوریان عرض سوال دیاں
 اتوں لیلی تے مجنوں دا نام لیلے پیاں اکھیاں نہر اچھاں دیاں
 لیلی کون اتیجے مجنوں کون اتیجے کہنوں سننیاں گدی حال دیاں

زیرا سوچھترے سن ہجری خاص رمضان تے ذوالحجہ دیاں
 روزہ کھول زیاراتاں لوگ کرسن عمید الفطر دے بدر ہال دیاں
 شعر و شاعری ہی سدھ بدھ ناہیں کوہاں آجیاں اپنے حال دیاں
 حضر عشق جوتے دپ اندر جھبکاں دیاں حسن جمال دیاں

جو کچھ ہے بس آپنا آپ نیر گلماں ہو وہ سب خواب خیال دیاں | اکامل پتیلندریاں چہ قدماں پیا دولتاں نیر کمال دیاں

حضرت مولانا روم دیاں نور شہاں دلال چہ پایاں طوعے بال دیاں
دائم صورتاں انہی وجہ بیٹیک پیا ویکھ جلال اقبال دیاں

قطعہ تاریخ از مصنف

مرا محفوظ دار از جور گردوں

صدائے کاشف اسرارِ مکنونوں

”سفیر معرفت سلسلی و مجنوں“

بیا ساقی بدہ بادۂ گلگونوں

یکایک، مرجبا، آمد گیوشم

نہے تاریخ تصنیف میں کتابے

لہ جلال اقبال سر حضرت مولانا روم کا اصلی نام محمد جلال الدین ہے اور علامہ اقبال کے روحانی مرشد ہیں۔ ان دونوں پاکستان کی تصویریں سیری بیٹیک میں (جہاں میں بیٹیک کر لکھا کرتا ہوں) سامنے دیوار پر جلوہ افروز ہیں۔ میں ہوں بھی ان کا ادنیٰ عقیدت مند۔ ان کا کلام جہاں بھر کے لئے شعل راہ ہے۔

۱۱ مصنف

تاریخ قصہ لیلیٰ مجنوں

از تیسرے نکر تیسرے سامد شاہ، نقوی البخاری سجادہ نشین دربار سرکار حاکم العارفین، وڈا نچا نوالہ ضلع گجرات پاکستان
 مشفق من صوفی دالم با صفا
 این عجائب ہم غرائب در سفت
 داستان لیلیٰ و مجنوں دلربا
 شد ہویدا گنج اسرار نہفت
 سال تصنیفش حامد نقوی
 نظم نورنگین ہجری سال گفت
 ۱۳۶۶ھ

قطعہ تاریخ

از قلم: ملک محمد رفیق رفیق نوالہ کوٹ لاہور

دالم اقبال دالم بہر اہل ذوق و شوق
 وزیر اعلیٰ لطف نوشتہ زخاموشی گینت
 قصہ لیلیٰ و مجنوں گفت در نظم فصیح
 ای خوشاد در جام نووی بادہ گلگون بخت
 ۱۳۶۶ھ

سادیاں ہور کتاباں

150	دائم اقبال دائم قادری	کسبِ پوش
120	دائم اقبال دائم قادری	بانگِ بلال
100	دائم اقبال دائم قادری	کتاب گزشتہ سال
150	دائم اقبال دائم قادری	کتاب گزشتہ سال
70	مرتب پروفیسر ڈاکٹر عصمت اللہ زاہد	کتاب گزشتہ سال
100	راجہ سلطان محمود ملنگی	کتاب گزشتہ سال
120	راجہ عبدالوحید قاسم	کتاب گزشتہ سال
100	راجہ عبدالوحید قاسم	کتاب گزشتہ سال
120	راجہ عبدالوحید قاسم	کتاب گزشتہ سال
100	راجہ عبدالوحید قاسم	کتاب گزشتہ سال
500	مرتب محمد صدیق دسیال	جموں کشمیر دے موتی
75	مرتب محمد صدیق دسیال	کلامِ ضامن

مقصد پبلشرز، فیسٹ فلور، سرور مارکیٹ، چمک اردو بازار لاہور

0301-4387251-0333-4320521

Marfat.com

Marfat.com